MICHAEL STEPHEN FUCHS

ULTIMA REDUTA

SERIA ARISEN

Michael Stephen Fuchs

ULTIMA REDUTă

Versiunea în limba română

UNCRIS

PARTEA ÎNTÂI

"La fiecare 100 de oameni,
10 n-ar trebui să se afle acolo,
80 sunt doar ţinte,
9 sunt adevăraţi luptători
– iar noi suntem norocoşi să-i avem cu noi –
pentru că ei duc bătălia.

A, şi doar 1 (unul singur) este un războinic,
iar el îi va aduce pe ceilalţi acasă."

– Heraclitus

• • •

Prima jumătate de duzină de grenade cu fragmentare au căzut în terenul deschis dintre grupa de mitraliori[1] din spate şi cele două grupe de puşcaşi aflate în faţă. M-am gândit că asta fie a fost un noroc chior – nimeni nu a fost împroşcat cu şrapnel, deşi nu au avut timp să se adăpostească – fie însemna că eram cu toţii complet terminaţi. Pentru că ne confruntam cu un inamic dotat cu un lansator de grenade, cuplat pe foc-automat, capabil să-şi pună arma în funcţiune şi să se angajeze în luptă, cu mare grad de precizie, în exact două secunde.

Exact atât a fost necesar pentru ca operaţiunea să se ducă de râpă.

Dar, într-o situaţie de luptă, două secunde sunt mult timp.

Aşa că, acum, oamenii din *2-Bravo* – Plutonul 2, Compania B, Batalionul 3 de *Ranger*i[2] – se aflau în budă. Iar vinovatul era cel obişnuit: informaţii aiurea. Serios, ar fi trebuit să-mi dau seama.

Să vezi măgari... însemna aproape întotdeauna veşti proaste.

Şi mi-am dat seama că, pentru a rezolva asta, probabil că va trebui să mă duc acolo jos, în zona de ucidere, şi să-mi pun curul la bătaie. Iar dintr-un motiv oarecare – mintea face lucruri ciudate în timpul luptei – mi-am amintit că cineva a spus odată că în război curajul înseamnă pur şi simplu loialitate, afecţiune – nici mai mult nici mai puţin – pentru oamenii aflaţi de o parte şi de alta a ta.

Măcar cineva a înţeles ceva corect.

• • •

[1] în original : *weapons squad* – spre deosebire de tipica *rifle squad* (puşcaşi), este responsabilă cu mitralierele unităţii.

[2] Absolvenţii *US Army Ranger School* (un curs de 62 zile – tactici şi comandă pentru subunităţile mici. Dezvoltă abilităţi necesare misiunilor în care inamicul este angajat în lupta de aproape.

Cu două minute mai devreme, le spusesem oamenilor să înceteze să mai pălăvrăgească şi să nu mai folosească radiourile. Nu mă deranja că gradaţii, E-3 şi E-4[3], îl făceau să mănânce niţel jar pe tipul cel nou aflat la primul său tur la datorie. Dar ceea ce nu voiam era ca *Ranger*ii mei să-şi piardă concentrarea. Inamicul sigur nu o făcea. Ei au învăţat continuu să se adapteze de-a lungul a aproape două decenii de Război Global împotriva Terorii. Ştiam ce spun.

Am luptat alături de ei tot timpul.

În ziua de 11 septembrie 2001, lucram ca ucenic de instalator de ţevi în New Jersey, loc din care realmente am *simţit* prăbuşirea Turnurilor Gemene. M-am dus direct la cel mai apropiat centru de recrutare al *Army*[4] şi m-am înrolat pe loc – apoi m-am descurcat suficient de bine la *Basic* şi AIT[5] pentru a fi invitat la RASP (Programul de evaluare şi selecţie a *Ranger*ilor), urmat de Şcoala de *Ranger*. Şi de atunci sunt în Regimentul 75 *Ranger* – probabil cea mai bine antrenată şi mai profesionistă forţă de infanterie uşoară din întreaga istorie a lumii, cu excepţia, poate, a legiunilor romane din Galia.

În cele din urmă, am ajuns la rangul de *Sergeant First Class*,[6] sau E-7 – şi *platoon sergeant*[7] în 2-*Bravo*.

În seara asta, mi-am scos curu' meu obosit de *Sergeant First Class* din lăcaşul individual de tragere şi am *plutit* ca o ceaţă letală prin liniile noastre de ambuscadă, cu arma pregătită. M-am trântit pe

---

[3] E-1 până la E-9 – treptele de salarizare (în funcţie de grad) ale gradaţilor şi subofiţerilor americani. E-3=*fruntaş*, E-4=*caporal*.

[4] Army este armata terestră a SUA.

[5] Advanced Individual Training (AIT) –curs unde se dezvoltă abilităţile necesare îndeplinirii acţiunilor militare.

[6] sergeant first class – grad militar în US Army (cod NATO OR-7), echivalent *plutonier*.

[7] platoon sergeant – ajutorul comandantului / înlocuitor la comandă.

pământ lângă noul tip în cauză, un anume *Specialist*[8] Smith. Fusese alocat în 2-*Bravo* de la RASP[9], practic exact la timp pentru a prinde avionul – aproape că a trebuit să alerge în draci pe tarmac pentru a se ambarca – şi primise rolul obişnuit al nou-venitului, acela de încărcător la mitralieră în *weapons squad*. Treaba lui era să care benzile cu o mie de cartuşe şi să încerce să rămână în viaţă suficient de mult timp pentru a prelua arma dacă mitraliorul său era doborât. Dar era un băiat bun – îşi făcea treaba şi îşi ţinea problemele pentru el. Îşi petrecuse tot zborul făcând exerciţii de curăţare şi reîncărcare cu mitraliera sa *Mk 48 Mod 2*, aşezată chiar pe nenorocitul de culoar.

— Smith, am şuierat. Treci la armă.

Cei doi bărbaţi din lăcaşul de tragere şi-au schimbat fără cuvinte locurile în spatele armei. Dacă Smith simţea vreo nelinişte în legătură cu faptul că trăgea primele sale gloanţe în luptă reală, spre ţinte care sângerau în loc să fie doar perforate, precum cartonul ţintelor din poligon, nu lăsa să se vadă.

— 2-*Bravo,* sunt *Hotel* X, cât de bine recepţionaţi?

— *Hotel* X, aici 2-*Bravo*, recepţionez bine, transmite.

Acesta era comandantul misiunii noastre din partea JOC[10], schimbând amabilităţi cu comandantul din teren al lui 2-*Bravo*, un anume Căpitan Darby – care era aproape la fel de nou ca Smith, şi uneori părea la fel de tânăr. La fel ca majoritatea ofiţerilor din Regiment, venise aici după ce comandase un pluton într-o unitate de infanterie convenţională. După două ture la noi, se va întoarce de unde venise. Dar subofiţerii ca mine sunt *Illuminati* – eterni şi neschimbători, conducând lucrurile din umbră.

---

[8] Specialist – gradat (OR-4) în US Army. Echivalent ca soldă (E-4) cu un *Corporal*. Are atribuţii administrative şi de comandă limitate.

[9] Ranger Assessment and Selection Program (RASP) - curs de 8 săptămâni ţinut la Fort Benning, Georgia. Pregăteşte soldaţii care au absolvit doar instrucţia de bază („pufoşii"- adică cei ce au obţinut statutul de 'infanterişti') pentru a fi acceptaţi în Regimentul 75 *Ranger*.

[10] JOC - Joint Operations Control – Comandamentul Reunit al Operaţiunilor.

— Fiţi atenţi, 2-*Bravo*: ISR[11] aerian arată aproximativ 2-0 mobili pedeştri care se deplasează în AO[12] voastră dinspre sud. Toţi sunt bărbaţi de vârstă militară, înarmaţi cu AK şi RPG. Se află la distanţa de 200 m, timpul până la contact este de aproximativ 2 minute, recepţionat?

— 2-*Bravo*, recepţionat tot.

Băieţii din *Tier*-1[13] de la JSOC[14], Delta[15] şi DEVGRU[16] – cu care lucram uneori şi pe care toţi tinerii *ranger*i îi idolatrizau şi doreau să ajungă ca ei – îşi dădeau, de obicei, indicative de apel tare ca "*Homicide* 1" sau "*Broadsword* 2-0". Şi în orice spaţiu de luptă normal, conflictual şi aglomerat cu mai multe unităţi operaţionale, 2-*Bravo* ar fi primit un indicativ specific misiunii. Dar în această seară am ieşit ca noi înşine – pentru că eram practic ultimii soldaţi americani pe teren în întregul război civil sirian.

— 2-*Bravo*, sunteţi avertizaţi suplimentar: elementul inamic se deplasează cu o căruţă trasă de măgar, terminat.

— Da, recepţionat despre măgar. Întrebare: ce e în căruţă?

Am clătinat din cap. Acest gen de dobitocism de comandă nu mă deranja, aşa cum rareori îmi făceam griji în legătură cu contextul politic. Aveam o treabă de făcut aici, în teatrul de operaţii, şi era una corectă: să-i protejăm pe civilii şi luptătorii kurzi de marea varietate de oameni din regiune care doreau să-i ucidă – armata regulată siriană, miliţiile pro-Assad, Forţa *Quds* iraniană, "consilierii" ruşi. Aveam acum primul veteran în luptă – de la Bush senior – în calitate

---

[11] Intelligence, surveillance, and reconnaissance (ISR) – sunt funcţiile principale ale capabilităţilor de apărare ale SUA şi includ o largă varietate de sisteme de culegere şi procesare a informaţiilor necesare responsabililor decizionali pentru securitatea naţională şi comandanţilor militari.

[12] area of operations (AO) – zona de operaţiuni.

[13] Tier One Special Mission Unit / Special Missions Unit (SMU)- termen folosit în SUA pentru a desemna unele Forţe Operative Speciale care execută misiuni foarte secrete.

[14] Joint Special Operations Command (JSOC) – comandă subordonată US Special Operations Command (USSOCOM). Se ocupă cu studierea cerinţelor şi tehnicilor operaţiunilor speciale.

[15] Delta Force – unitate specială a Armatei americane.

[16] Naval Special Warfare Development Group (NSWDG), prescurtsat DEVGRU (DEVelopment GRoUp). Uzual este denumită *Task Force Blue.*

de comandant-şef, iar acesta alesese să onoreze, măcar o dată, afurisitele de angajamentele ale Americii – în acest caz, faţă de cel mai mare popor apatrid din lume şi aliaţii noştri de neclintit, kurzii.

Desigur, *ranger*ii nu fac serviciu de pază, iar noi nu ne puteam lupta efectiv cu ruşii sau iranienii, aşa că, în schimb, ieşeam în fiecare noapte şi nenoroceam rămăşiţele ISIS înainte ca acestea să se poată măcar apropia de un kurd. A fost o misiune extraordinară, care mă făcea să sar din pat în fiecare dimineaţă. La fel ca majoritatea veteranilor din 11 septembrie, m-am înrolat pentru a face o *diferenţă*. Viaţa, în special viaţa austeră a unui *Ranger*, merge mai bine dacă are un sens şi un scop.

Acum priveam cum 36 de raze verzi – lasere IR[17] de ochire – emise dinspre poziţiile de ambuscadă pregătite de noi – se mişcau, auto-organizându-se, împărţind terenul – apoi se stingeau din nou. Echipamentul de vedere pe timp de noapte devenise atât de ieftin şi de răspândit, încât nu mai puteam presupune că inamicul nu-l avea. Şi, la fel ca trasoarele, laserele de ochire funcţionează în ambele direcţii.

— 2-*Bravo*, căruţa este acoperit cu o prelată sau ceva de genul ăsta, dar nu prezintă nicio semnătură termică. Ne gândim la provizii. Posibil fân. Terminat.

Am clătinat din nou din cap, dar nu eram prea îngrijorat. Orice ambuscadă organizată cât de cât decent, ca cea pe care o aveam – cu elemente de securitate în spate şi în lateral, o zonă de ucidere care să prindă în capcană forţa inamică, acoperită cu câmpuri de foc care se întrepătrund, şi rute de scăpare minate cu mine *claymore* – ar trebui să rezulte într-o luptă foarte scurtă, intensă şi unilaterală.

— Da, am înţeles. Fân. Acum încetăm emisia. Aşteptaţi.

---

[17] IR – infra-roşu.

Şi ăsta a fost ultimul lucru calm pe care l-a spus cineva pentru o vreme.

• • •

Este nevoie de un anumit nivel de azot lichid în vene pentru a rămâne pe picioare şi conectat în mijlocul unei salve masive de grenade, motiv pentru care probabil că eram singurul care o făcea.

Mi-am dat seama rapid de primul rateu al celor de la Informaţii: şi anume absenţa totală a fânului în căruţa aceea şi prezenţa în schimb a doi tipi cu un lansator automat de grenade rusesc, AGS-40. Proiectat pentru a spulbera şi căcatul din rebelii ceceni aflaţi în poziţii urbane întărite, acesta avea o rază de acţiune şi o precizie mai bune decât predecesorul său – dar, în mod hilar, avea şi un scaun ataşat, pe care operatorul său îl folosea în acel moment pentru a se relaxa în confort ergonomic, în timp ce lansa o ploaie de explozii de moarte şi ură asupra *ranger*ilor mei.

Am înaintat şi l-am ucis pe AG, cu patru gloanţe în centrul masei, pentru că s-a expus. Apoi am ochit trăgătorul şi am continuat cu foc rapid, ţintit, lovitură cu lovitură, cu carabina mea de asalt M5, care folosea noul cartuş de 6,5 mm *Creedmoor* – care nu numai că avea o rază de acţiune mai bună decât 5,56 mm şi mai puţin recul decât 7,62 mm, dar se spunea că este "plictisitor de precisă". Însă, în acest moment, precizia sa nu conta nici cât negru sub unghie, deoarece trăgătorul era complet acoperit în spatele unei combinaţii între arma în sine, încărcătorul cu tambur de 40 de grenade montat lateral şi peretele lateral al căruţei.

Deşi nu aveam vedere directă asupra lui, mi-am amintit, spre deosebire de el, lecţia esenţială că *ascunderea* nu este acelaşi lucru cu *adăpostirea*. Dar când am băgat restul încărcătorului meu de 24 de cartuşe în acel perete de lemn fragil al căruţei, nu s-a întâmplat

absolut nimic. Bulangii ăştia trebuie să fi montat o placă de oţel sau ceva de genul ăsta în interiorul ei.

O căruţă trasă de măgar... *blindată*. Chiar, de ce nu?

M-am adăpostit şi am reîncărcat, gândindu-mă cum prezenţa acestor tipi pe căruţă implica faptul că nu fusese o simplă prelată care să-i acopere – ci una rusească de camuflaj multispectral, care le masca semnăturile termice faţă de camerele IR ale dronelor ce survolau terenul.

Concentrându-mi atenţia asupra situaţiei, mi-am dat seama apoi de cel de-al doilea rateu de la Informaţii: un întreg sistem de şanţuri de irigaţii în spatele aşa-numitei zone de ucidere. Erau suficient de înguste şi neregulate pentru ca ISR să-l fi ratat, iar eu m-am şucărit al dracului pentru că nu executasem o patrulare de cercetare. (Şi mai ziceam că am minat rutele de scăpare!) Dar ştiam cu siguranţă că şanţurile erau acolo acum, pentru că luptătorii inamici care supravieţuiseră anfiladei noastre iniţiale le foloseau pentru a se retrage din zona acoperită de focul nostru – şi chiar mai bine acoperiţi de lansatorul lor de grenade.

— Trebuie să mori, băi, grenadier! am strigat în vârtejul exploziv din jurul meu.

Tipul ăsta trăgea la gura ţevii, de la mică distanţă, suprimând practic întregul nostru pluton. Toţi se înghesuiau în fundul lăcaşurilor de luptă, încercând să nu fie *filetaţi* şi *flambaţi*. Toţi, în afară de mine. Corecţie – toţi în afară de mine şi de *Specialist* Smith. Auzind răpăitul *full-auto* prin holocaustul exploziilor de grenade, am aruncat o privire înapoi – şi am văzut că Smith era încă la MG a sa, cu capul plecat, baleind ciclic cururile inamicului care se retrăgeau la adăpost.

Îşi făcea treaba – ca un *boss*.

Terminându-mi reîncărcarea am armat şi am continuat să trag, dar tot n-am reuşit să nimeresc grenadierul, în parte pentru că era adăpostit, în parte pentru că propriul său foc făcea ca pământul de sub mine, şi pe care îmi sprijineam puşca, să se clatine ca la *Vans*

Warped Tour[18]. Pe de altă parte, dacă nenorocitul ăsta nu reuşea cumva să mă omoare încă o secundă sau două...

Da, iată – încărcătorul lui cu tambur mare s-a golit în sfârşit. Mă aşteptam ca în acel moment să abandoneze poziţia şi să o ia el însuşi pe picior. Deja se dăduse peste cap pentru a acoperi evadarea amicilor săi. Dar în loc să fugă... a început calm să reîncarce, schimbând fără probleme încărcătoarele cu tambur. Şi dintr-o dată am înţeles la ce mă uitam aici.

O ultimă redută de rezistenţă.

Şi una a naibii de magnifică. Aproape că nu aveai de ales decât să o admiri. Tipul ăsta era absolut hotărât să rămână chiar aici şi să moară pe loc, pentru a-şi proteja fraţii. Pentru aproape o secundă, în timp ce se expunea, pur şi simplu nu am avut inima să îl *rad* pe ticălosul ăsta de erou. Degetul meu nu voia să apese trăgaciul. Dar apoi mi-am amintit că, dacă acest islamist nenorocit îşi va pune arma din nou în funcţiune, îi va transforma pe proprii mei fraţi în grătar de carne afumată.

Am tras.

Primul meu glonţ l-a lovit sus. S-a cutremurat, şi-a dus mâna la clavicula distrusă şi, în timp ce mă pregăteam să termin treaba, s-a dovedit că misiunea asta nebună mai avea o surpriză. Din umbrele sistemului de şanţuri au sărit doi tipi cu mişcări rapide şi l-au placat pe grenadier, târându-l pe pământ şi dispărând din vedere. În spectrul verde şi negru al vederii de noapte, nici măcar nu puteam să-mi dau seama ce naiba se întâmpla – membre agitate, stropi de sânge împrăştiaţi.

Dar nu acesta a fost cel mai ciudat lucru – ci acest fapt amuzant: NVG-urile noastre scumpe funcţionează la fel ca şi camerele de luat vederi ale dronelor: nu numai că amplifică lumina ambientală, ci şi suprapun o imagine termică. Iar dacă ar fi să le credem pe ale mele,

[18] Vans Warped Tour – megafestival american de rock, itinerant.

aceşti doi tipi – care emiteau exact zero căldură corporală – purtau, de asemenea, camuflaj multispectral, din vârful picioarelor până în creştet.

Dacă nu... însemna că erau deja morţi.

Şi, în timp ce mă uitam la acest haos înfiorător, imaginându-mi că aud ţipete înăbuşite... din spate, o mână m-a plesnit pe umăr. M-am răsucit ca o pisică electrică şi mi-am smuls din tocul de pe coapsă pistolul M17 – apoi am văzut că omul ghemuit în spatele meu era, de fapt, Căpitanul Darby.

— Hei! Ai întrerupt comunicaţiile?

Am atins butonul PTT[19] agăţat de vesta mea şi am pipăit firul ce ducea spre radioul de la spate. Cu siguranţă, acesta fusese secţionat de una dintre sutele de bucăţi de şrapnel incandescent care probabil ar fi trebuit să-mi secţioneze artera carotidă.

— Ia-ţi oamenii, a spus Darby. RTB.[20]

Am aruncat o privire înapoi în jos, în zona de ucidere, şi la mulţimea de cadavre care zăceau acolo în grămezi urâte şi încâlcite. În mod normal, le-am fi controlat pentru informaţii. Dar, în seara asta, sincer, nu aveam nici un chef să fac asta. Iar acum trebuia să fiu responsabil – locaţia şi starea oamenilor mei. Am aflat repede că nimeni nu fusese lovit, singura victimă fiind propriul meu radio. Uneori, aşa e în luptă – o mie de gloanţe primite sau un dispozitiv exploziv improvizat, de 450 kg, care explodează lângă vehicul şi toată lumea iese miraculos nevătămată.

Acesta a fost principalul lucru, evident. *Tribul* era intact, toţi băieţii mei erau nevătămaţi şi urma să trăim pentru a lupta încă o zi. Războiul împotriva terorii şi amestecul noastră în Orientul Mijlociu făcea parte din veşnicul război din zonă, care va continua şi atunci când ne vom fi trezit dimineaţă.

---

[19] Push-to-talk (PTT) – apasă (butonul) şi transmite.

[20] RTB (Return To Base) – reîntoarcere la bază.

Jumătate din ţintele noastre scăpaseră, ceea ce era departe de a fi ideal – iar avantajul pe care-l obţinuseră asupra noastră cu acel lansator de grenade mă făcea, de asemenea, să fiu foarte neliniştit. Ratasem o *şmecherie* serioasă, iar totul ar fi putut foarte uşor să ia o altă întorsătură. Datorită acestui fapt şi a orice naiba văzusem la final, am constatat că starea mea de spirit devenise neobişnuit de întunecată.

Dar, în cele din urmă, în timp ce-mi adunam oamenii şi îi puneam în mişcare înapoi spre bază, am auzit răgetul măgarului. Chiar şi într-un schimb violent de focuri, soldaţii americani nu sunt aproape niciodată dispuşi să împuşte un animal nevinovat.

Şi acest fapt m-a înveselit din nou.

• • •

Dimineaţa la al-Tanf – cel mai mare şi, acum, ultimul avanpost militar american de pe teritoriul sirian.

M-am răsucit în pat, m-am ridicat în chiloţi şi m-am întins – lovindu-mă cu ambii pumni de pereţii ondulaţi ai CHU[21]. Din nou. Dar cel puţin spaţiul era privat, un beneficiu marginal de care se bucura doar comandantul lui 2-*Bravo*...

...şi subofiţerul său cel mai mare în grad, adică eu. RHIP[22].

În treizeci de secunde, mi-am încheiat ACU[23] şi mi-am pus casca şi vesta antiglonţ – nimeni nu are voie să umble fără ele, din cauza ameninţării continue a IDF (atacuri cu foc indirect, rachete şi mortiere) – şi după un minut am ajuns la DFAC[24], unde majoritatea plutonului mi-o luase deja înainte la masa de dimineaţă. Nu-mi stă în

[21] CHU (Containerized Housing Unit) – Cazarmă/dormitor amenajata în container standard.
[22] RHIP - "*rank has its privilege*" – gradul are privilegii.
[23] ACU (Army Combat Uniform) – uniforma de luptă
[24] DFAC (Dining Facility) – sala de mese.

fire să dorm până târziu. Dar misiunea de noaptea trecută mă lăsase cu vise tulburătoare.

Şi acestea erau nişte vremuri nebuneşti.

Mi-am amintit acest fapt privind CNN pe televizorul mare de perete, în timp ce mă aliniam la rând pentru omleta mea de albuşuri şi iaurtul grecesc cu nuci şi fructe. *Ranger*ii muncesc din greu, ore lungi şi sunt întotdeauna primii la luptă. Mâncarea mai bună este unul dintre puţinele avantaje. Deşi, bineînţeles, nu era pentru a ne face fericiţi. Ci pentru a ne menţine sănătoşi. Nutriţia mergea mână în mână cu PT[25] de două ori pe zi şi cu obsesia fanatică a *Ranger*ilor pentru o condiţie fizică superioară.

Nu lăsam pe nimeni să ne surclaseze în această privinţă.

Pe ecranul de deasupra, Christiane Amanpour, cu un chip serios, se afla în faţa unui Turn Eiffel acoperit de ploaie: "...*din nou, acestea nu sunt în niciun caz primele cazuri raportate în afara Cornului Africii, dar reprezintă prima prezenţă confirmată a virusului în marile capitale occidentale*..."

Mi-am întors atenţia şi ce mi-am ridicat tava, am trecut pe la standul de deserturi şi am făcut o porţie mare de îngheţată cu M&Ms şi sirop de arahide, apoi m-am aşezat lângă *Specialist* Smith, la capătul mesei gradaţilor.

— Îngheţată la micul dejun? a întrebat, arătând exact ca un copil în dimineaţa de Crăciun – unul de doisprezece ani.

— La naiba, da. Pentru că ţi-ai păstrat arma activă în luptă.

— Doar îmi protejam echipa, a roşit.

I-am dat un bobârnac în freză, apoi m-am mutat la capătul de *comandă* al mesei, luând loc vizavi de Căpitanul Darby şi de *Staff Sergeant*[26] Chandler, liderul *squad* 1. Mâncându-mi omleta, am aruncat din nou o privire la televizor: "...*autorităţile sanitare franceze au*

[25] PT (Personal Trening) – programul individual pentru pregătirea fizică.
[26] Staff Sergeant (SSG) – grad militar în US Army (E-6).

înfiinţat filtre sanitare în aeroportul Charles de Gaulle, despre care se crede că ar fi vectorul iniţial..."

— Iisuse Hristoase, a murmurat Chandler, atrăgând o privire tăioasă din partea lui Darby – care, spre deosebire de majoritatea oamenilor pe care îi conducea, era un om religios.

Crescuse în sud-vestul Virginiei, unde cele două teme majore erau armele şi Dumnezeu. De asemenea, fusese primul din familia sa care a mers la facultate, dar nu şi primul care a intrat în afacerea familiei – care nu era doar milităria, ci şi *Ranger*ii. Străbunicul său murise pe stâncile de la Pointe du Hoc, în Normandia, la câteva zile după ce se căsătorise cu străbunica sa englezoaică. Până acum, Darby nu-şi băgase niciodată credinţa în faţa nimănui, ceea ce cred că apreciam cu toţii.

Dar aceasta părea să-i ofere şi un fel de piatră de temelie de pe care să opereze, o stabilitate vizibilă.

— Îmi pare rău, a spus Chandler. Oricum, această afurisită de epidemie ne depăşeşte.

Eram destul de sigur că ştiam la ce se referea – în această ultimă desfăşurare a noastră în Orientul Mijlociu, în Siria, în vestul Levantului, stăteam practic pe *puntea* de pământ ce lega Africa şi Europa. Dacă te uitai pe o hartă a unor rahaturi care se întâmplau în Africa şi aveai nevoie să ocoleşti Mediterana, atunci cea mai scurtă rută spre lumea dezvoltată trecea chiar pe la noi. Chandler fusese poliţist în Baltimore înainte de a se înrola. Avea tendinţa de a crede în ceea ce putea vedea cu ochii lui – şi, de asemenea, că *„peştele de la cap se-mpute*[27]*”*.

În ceea ce mă priveşte, am încercat să nu mă gândesc prea mult la asta. În timpul desfăşurării, *Ranger*ii au tendinţa de a sta în *pătrăţica*

---

[27] în original: *shit rolled downhill* – (textual: *căcatul se rostogoleşte la vale*) – în argoul militar înseamnă că toate prostiile/greşelile comise de nivelele ierahice superioare îi vor afecta pe toţi cei din subordine.

lor – concentrându-se pe munca noastră şi pe ceea ce puteam controla, ceea ce era destul de greu.

Apoi, a devenit imposibil să ignori în totalitate misterioasa epidemie care făcea ravagii în Africa de Est, şi care se răspândea cu viteza unui foc de paie. Primele rapoarte fuseseră contradictorii – despre unele victime se spunea că boala le ucide instantaneu, dar pe altele le face să delireze. Apoi au apărut poveşti despre oameni bolnavi care înnebuniseră, devenind violenţi – atacau personalul medical, familia, pe oricine, la întâmplare, ca nişte animale turbate. Pe net mi-au fost retrimise o mulţime de articole cu versiuni ale comentariului: "*Ei bine, se pare că afurisita de apocalipsă a zombilor a ajuns în sfârşit aici*".

Cum am spus – nimic nu mai este şocant.

"*...în acest moment nici CDC, nici Organizaţia Mondială a Sănătăţii nu au ridicat focarul din Hargeisa la statutul de pandemie...*"

Acest lucru a stârnit un râs sinistru din partea mai multor băieţi mai în vârstă din jurul mesei. Evident, ei numiseră această boală după al doilea oraş ca mărime din Somalia, unde fuseseră raportate primele cazuri. Iar *Ranger*ii – în special compania noastră, B-Co, care luptase în aproape toate angajamentele americane de la invazia Siciliei în Al Doilea Război Mondial – aveau un trecut nefast în Somalia. Cea mai mare parte într-o zi de octombrie, când câteva *Black Hawk* nu au *reuşit* să rămână în aer.

"*...va trebui să te întrerup acolo, Christiane*."

Ridicând din nou privirea, l-am văzut acum pe Wolf Blitzer în studio, înlocuind transmisia în direct. "*Primim informaţii că două avioane triplu-7*[28] *ale British Airways s-au prăbuşit în timp ce se apropiau de Londra Heathrow. Este posibil ca unul dintre ele să fi amerizat în Canalul Mânecii, posibil să fi fost preluat de pasageri şi echipaj...*"

[28] triplu-7 – Boeing-777 - avion pentru transportul pasagerilor.

Şi cu aceasta, întreaga masă – cam tot DFAC-ul – a amuţit ca un mormânt. Gripa babuinilor sau ce naiba mai era în Africa era ceva îndepărtat şi abstract. Dar atacurile teroriste majore însemnau, în general, că niciunul dintre noi nu trebuia să-şi facă planuri de vacanţă pentru următorul deceniu.

"...*se pare că Marea Britanie va intra în blocaj, deoarece mai multe avioane sunt încă dispărute. Totul seamănă ciudat de mult cu primele ore de la 11 septembrie*..."

— Rămâneţi pe loc, a spus căpitanul Darby, ridicându-se şi îndreptându-se spre ieşire.

— Hei, a întrebat Chandler. Ce zi este astăzi?

Mi-am verificat *G-Shock*-ul.

— Unsprezece noiembrie.

— Ha. Al naibii 11/11. O zi excelentă pentru un atac.

În timp ce soldaţii din toată camera îşi verificau telefoanele sau se uitau cu coada ochiului la televizor, unul dintre ofiţerii noştri superiori, un colonel, a intrat pe uşile din faţă flancat de doi poliţişti militari. Vocea lui a străpuns murmurul ca un spărgător de gheaţă.

— Atenţie la mine! Această bază se află acum sub izolare de securitate de Tip-1. Întoarceţi-vă în zonele voastre şi prezentaţi-vă la comandanţii de unitate sau de grupe pentru misiuni de securitate. Toată lumea să stea de pază, sau să fie pregătită. Nimeni nu iese în afara gardului.

A pocnit din palme.

— EXECUTAREA!

Dar chiar şi în timp ce noi, ceilalţi din 2-*Bravo*, săream din bănci, căpitanul Darby şi-a băgat capul înapoi în uşă, strigând peste tumult.

— Chris! Am nevoie de tine, în JOC.

Comandantul meu şi mama sunt cam singurele persoane care mi se adresează pe numele de botez. Pentru toţi ceilalţi, sunt fie "*Sergent*", "*Sergent Vogeler*", fie – în calitate de *top-sergent*, cel mai mare în grad din pluton – pur şi simplu "*Top*".

— Sarcini noi? am întrebat, urmându-l prin mulţimea celor de ieşeau.

— Da. Se poate spune şi aşa.

• • •

— Marina confirmă POSIDENT[29]. Este *Admiral Gorshkov*.

— Nenorociţii ăştia vicleni.

— Da. Nemernicul de Putin profită de haos şi strecoară noi forţe în câmpul tactic.

— Altfel spus, ne-o trage în cur.

Căpitanul Darby şi cu mine eram înghesuiţi în jurul unei staţii tactice, cu acelaşi colonel şi o mână de alţi ofiţeri de operaţiuni. Din motive cunoscute cel mai bine de către cei din TOC[30] care lucrau acolo, JOC[31] era menţinut într-o stare de permanentă obscuritate ca la miezul nopţii. Monitoarele străluceau în jurul spaţiului asemănător unei arene, luminând bărbaţii şi femeile cu chipuri grave care se uitau în ele sau vorbeau intens la telefoane şi staţii radio. Deasupra capului, imagini video de la drone aflate în misiuni în timp real şi mult CNN erau transmise pe ecrane plate uriaşe.

— Despre ce fel de forţe este vorba?

— Cei de la Informaţii cred că ar putea fi vorba de un întreg batalion naval *Spetsnaz*[32].

Am tresărit la această estimare gigantică a forţelor inamice – nu pentru că era atât de mare, ci pentru că eram încă afectat de dezastrul informaţiilor din noaptea precedentă şi-mi era greu să mai cred orice

---

[29] POS IDENT – identificare pozitivă.

[30] TOC - Tactical Operations Center – Centrul de Comandă pentru Operaţiunile Tactice. Include un grup mic de ofiţeri special antrenaţi/personal militar care-i ghidează pe membrii unui element tactic în timpul unei misiuni.

[31] JOC - joint operations center – Centrul de Comandă al forţelor reunite pentru desfăşurarea unei misiuni.

[32] Spetsnaz – forţele speciale ruseşti.

ar fi ieşit din gura acestor tipi... pentru o vreme. Dar am tresărit pe dinăuntru şi mi-am ţinut gura închisă, ceea ce reprezenta o mare parte din slujba mea în acest moment. Şi era posibil ca cel puţin de data asta să nu se fi înşelat. Toată lumea de aici ştia deja că SUA şi Rusia purtau practic un război prin procură în Siria – ruşii susţinându-l pe Assad, iar noi conducând o alianţă ciudată de rebeli şi miliţii mai mult sau mai puţin islamiste.

Tot acest butoi cu pulbere aproape că se transformase într-un război deschis – *între două puteri nucleare* – când am lansat nişte lovituri aeriene care au ucis, poate accidental, poate intenţionat, 200 de "voluntari" ruşi ce serveau alături de forţele guvernamentale siriene în Khasham, lângă graniţa irakiană. Acei morţi erau de fapt PMC – contractori militari privaţi – şi aproape toţi ar fi fost foşti militari ruşi.

Aşa că a fost un pic personal, ca să nu mai vorbim de emoţional, pentru Maica Rusia. În cele din urmă, capetele reci au prevalat. Dar Putin, fostul ofiţer de informaţii al KGB, căuta întotdeauna modalităţi de a te înjunghia pe la spate, pentru că era mult mai sigur decât să te înjunghie în faţă.

— Hei, Colonele, *sir*, a strigat un ofiţer de legătură din cealaltă parte a camerei. Avem o cerere de asistenţă din partea unuia dintre ONG-urile de la Rukban.

Tabăra de refugiaţi din apropiere, de la Rukban, fusese un punct fierbinte pentru o lungă perioadă de timp, aproape fiecare combatant din războiul civil acuzându-l pe celălalt că, la un moment dat sau altul, i-a folosit pe refugiaţi pe post de scuturi umane.

— Ce-i? a întrebat colonelul, îndreptându-se. Ce este?

— Ceva despre tulburări, sau poate o revoltă? De asemenea, spun că au mai mulţi bolnavi decât pot face faţă acolo.

Acest lucru a făcut să mi se ridice părul de pe ceafă. Dar colonelul, care practic nu avea nici gât, a spus doar:

— Nu ne putem ocupa de acest spectacol de rahat în acest moment. Suntem total ocupaţi cu propriul nostru *shit-show*. Spune-le să sune la UNHRC.

S-a întors spre mine şi spre căpitanul Darby.

— Cât despre paraşutiştii voştri pizdoşi, tocmai am primit ordinele de marş de la CENTCOM. Nimeni de pe nava rusească nu coboară pe uscat.

— *Sir*, care este ordinul nostru de misiune... venit de *sus*?

— Ordinul este să vă ridicaţi curu-n aer şi să vă îndreptaţi spre portul Tartus, apoi să ocupaţi poziţii de blocare – şi să împuşcaţi orice nenorocit de rus care se debarcă pe uscat. *Pasărea* voastră îşi încălzeşte motoarele chiar acum.

Dintr-o dată, am putut să *o* aud, prin pereţii cu saci de nisip ai JOC-ului pe jumătate îngropat.

— Decolarea în zece minute.

— *Sir*.

• • •

— Stai să pricep *klumea*, i-am spus lui Darby în timp ce alergam spre barăcile noastre din celălalt capăt al taberei. Vom fi noi treizeci şi şase împotriva... stai aşa, cât de mare este un batalion naval *Spetsnaz*?

— Cam două sute.

— Deci noi împotriva a un fel de două sute de Navy SEAL – doar că mai solizi, mai răi şi chiar mai imuni la durere. Totul în timp ce blocăm o instalaţie navală-militară rusească, de căcat, dar legală.

Nu mai era un secret faptul că portul Tartus era practic deţinut şi operat de marina militară rusă, care de secole viza porturile cu apă caldă.

— Hei, *sir*, credeţi că avem nevoie de tot plutonul?

Darby a oftat.

— Dacă vrei efectiv mare, alătură-te la 3ID[33]. *Ranger*ii se descurcă singuri.

Aproape că am râs.

— O revoltă, un pluton de *Ranger*.

Cu asta, am ajuns la cazarmă.

— Ce bine că nimeni nu are voie să iasă în afara gardului.

— Da. Mulţumesc că nu ai spus asta acolo.

— Nicio problemă, *sir*.

Am deschis uşa şi m-am repezit înăuntru:

— OK, *doamnelor*! Oricine vrea să ucidă astăzi pe cineva, este rugat frumos să-şi mişte curu' în cealaltă parte a acestei maiestuoase baze militare. Cu tot echipamentul de luptă şi cantitate suplimentară de muniţie! *GO, GO, GO!*

• • •

— De la Regiment de *Ranger*i la simplu avanpost. *Yee-hah!*

Acesta era *Staff Sergeant* Chandler, strigând peste zgomotul curentului de aer şi al rotoarelor, în timp ce MH-47G *Chinook*ul nostru pentru *spec-ops* se ridica deasupra taberei şi apoi se întorcea spre Mediterană precum o fosă septică zburătoare de înaltă tehnologie. În jurul nostru, se întindea în toate părţile, până la orizont, o vastitate de nisip. La fel ca şi ceilalţi comandanţi de grupe, Chandler a înţeles instantaneu realitatea situaţiei noastre. Practic, noi 36 nu ne puteam lupta cu adevărat cu o navă de război, darămite cu un întreg batalion *Spetsnaz*. Aşa că, mai mult sau mai puţin, ne duceam acolo doar pentru a fi nişte ţinte care, dacă erau doborâte, ar fi declanşat adevărata confruntare – şi pentru a-i provoca pe ruşi să ne atace. Evident, cineva a pariat că Putin va clipi.

Dar dacă nu o făcea, toţi cei din 2-*Bravo* erau morţi.

---

[33] 3ID - 3rd Infantry Division (*The Rock of the Marne*) – divizie combinată în US Army.

— *Sua sponte*, i-am strigat înapoi lui Chandler.

Motto-ul Regimentului de *Ranger*i însemna "*Din proprie iniţiativă*", şi îmi sublinia succint punctul de vedere: niciunul dintre noi nu trebuia să fie acolo. Acest lucru a avut şi efectul dorit de a-l face pe Chandler să tacă dracului din gură.

M-am aplecat peste umărul căpitanului şi am tras cu ochiul la tableta robustă pe care scana informaţii şi actualizări în timp real, pe măsură ce acestea ajungeau. Pe ecran puteam vedea specificaţiile navei *Admiral Gorshkov*. Nava principală a Clasei sale, avea pe punte un tun de 130 mm, 16 celule pentru rachete de croazieră, 32 pentru SAM şi două tunuri automate *Kashtan*, plus torpile şi mitraliere de calibrul 14,5 mm. Ştiam deja că planul nostru de inserţie prevedea să aterizăm la doi kilometri de port, apoi să ne deplasăm pe jos. Dar m-am gândit că SAM-urile ne vor spulbera probabil de pe cer cu mult înainte de asta, scutindu-ne pe toţi de mersul pe jos.

Toate astea erau prea al naibii de deprimante, aşa că m-am ridicat şi m-am mutat în spate, lângă Smith aflat la capătul băncii. I-am dat o palmă peste cască.

— Care-i vestea bună, *Specialist*ule?

— Totul e în ordine, *Top*!

Şi aşa a fost. Dar, în timp ce mă străduiam să rămân în picioare în cabina zdrongănitoare şi săltăreaţă – un elicopter este practic un conglomerat de 10.000 de piese componente care zboară în formaţie strânsă – ochiul mi-a fost brusc atras de telefonul lui, pe care îl avea cocoţat în poală. Pe ecran se desfăşura o acţiune filmată cu o cameră ce se mişca cu sălbăticie.

— Ce naiba e asta? Te uiţi la *28 Days Later*[34] în timp ce zburăm cu toţii spre moarte?

— Nu, *Sergeant*! Nu este un film. Este programul de *Ştiri*!

---

[34] 28 Days Later – film britanic (2002) post-apocaliptic horror. Prăbuşirea societăţii umane după eliberarea accidentală a unui virus contagios.

M-am aplecat mai aproape şi am privit ecranul minuscul, la ceea ce părea a fi o transmisiune de ştiri în direct care a mers groaznic de prost – flăcări şi protestatari în fundal... apoi reporterul care era trântit la pământ, urmat evident de echipa de filmare, judecând după cum se rostogolea cadrul în lateral, apoi cu susul în jos.

— Pune rahatul ăla deoparte. Concentrează-te asupra jocului. Stai în banca ta, *hoo-ah*[35]?

În acel moment, rotoarele de deasupra capului şi-au schimbat tonul – şi stomacul meu a făcut un picaj până-n cur, apoi a urcat din nou în gât – în timp ce am survolat un ultim deal, după care am picat din nou ca un sac de pietre. Conform ordinului de operaţiune în cinci rânduri pe care l-am primit în aer, trebuia să ajungem în port cam în acelaşi timp cu ruşii.

Bafta dracului...

• • •

— La naiba, omule, când începe asta, o să murim cu toţii!

Acesta era din nou Chandler, care se uita peste umăr de la o *şedinţă* rapidă a comandanţilor, ce avea loc la douăzeci de metri în spatele liniilor noastre. Iar până acum, acele "linii" constau doar din oamenii care săpau febril, ca nişte personaje de desene animate, în faleza joasă ce domina gardul-perimetru al bazei navale. Eram de fapt suficient de aproape pentru a auzi strigătele marinarilor ruşi care amarau fregata la doc, în dreptul nostru, dincolo de gardul de plasă împletită. Mai rău, puteam auzi scârţâiturile tunului de 130 mm de pe puntea navei, în timp ce era orientat direct spre fundurile noastre neadăpostite, neblindate şi total lipsite de sprijin.

— Da, am spus. Şi când va începe asta, vom fi şi noi în război.

---

[35] Strigăt de război al militarilor americani - HOOAH (Army + Air Force); HOOYAH (Navy + Coast Guard); OORAH (Marine Corps). Poate însemna orice în afară de NU.

— Dar, din moment ce vom fi cu toţii morţi, a spus căpitanul Darby, războiul va fi problema altcuiva. Până atunci, noi ne facem treaba. Are careva vreo sugestie?

Am oftat şi am aruncat o privire în jur.

— MG-urile din spate sunt în regulă. Dar eu zic să punem echipa antiblindate în faţă.

— Fă-o. Putem măcar să-i facem şicane lui Ivan când o să debarce. Înainte să se năpustească peste noi.

În timp ce mă deplasam ca să execut ordinul, Darby s-a întors, cu degetul la casca din ureche.

— 2-*Bravo*, trimiteţi...

— Nu, serios, a bombănit Chandler, tropăind alături de mine. O să murim naibii...

I-am urmărit privirea în direcţia unui cu totul alt sunet mecanic, ameninţător – vuietul celor două tunuri *Kashtan* CIWS de pe puntea de comandă a fregatei.

— La naiba, am spus. Nici măcar nu ştiam că astea pot trage spre înainte.

Tun rotativ cu şase ţevi, *Kashtan* este destinat să doboare rachete supersonice antinavă sau avioane, ambele în plin zbor. Dar, cele 9.000 de proiectile/minut, HE de 30 mm, ar face prăpăd asupra unei mâini de *rangers*. Nu ne puteam ascunde şi, cu siguranţă, nu puteam fugi.

— Şi, pe lângă toate celelalte probleme blestemate, a spus Chandler, concluzionând, ne expunem cururile în plină zi.

Era adevărat că noi nu executam aproape niciodată misiunile la lumina zilei, dintr-o mulţime de motive logice. Dar, din nou, aceasta nu se asemăna cu nicio misiune în care mai fusesem vreodată – Războiul Rece se încheiase înainte ca majoritatea oamenilor mei să se fi născut, iar lumea de după 11 septembrie era singurul lucru pe care cei mai mulţi dintre ei îl cunoscuseră vreodată. Cu toate acestea, cred că faptul de a fi operaţionali în plină zi îi făcea pe toţi să se simtă

efectiv dezbrăcaţi, parcă expuşi pe scena din sălile de sport ale liceelor noastre.

— Eu nu mi-aş face griji în privinţa asta, am spus, încercând să liniştesc situaţia. Oricum, ruşii probabil că au un echipament de vedere pe timp de noapte mai bun decât noi. Laserele noastre de ochire ar fi doar nişte balize de orientare pentru lunetiştii lor. Foloseşte-ţi *EOTech*[36]-ul, vei trăi mai mult.

— Da, a fost de acord Chandler. Şi cel puţin în felul ăsta, putem să ne vedem toţi când suntem ucişi şi să ne spunem la revedere unul altuia.

După ce am pus echipa AA[37] pe poziţii, Darby mi-a făcut semn să mă întorc.

— Am fost avertizaţi ca în această situaţie să nu ne aşteptăm la QRF[38].

Am ridicat din umeri.

— Şi, în acest moment, cine naiba ar trebui să vină ca să ne scoată pe cauţiune – bucătarii?

— Nu, nici măcar ei nu pot. Al-Tanf este sub atac. Fiecare om de acolo este *pe ziduri*.

La naiba. Totul se înrăutăţea cu fiecare minut.

— Cine-i inamicul? Brigada Baqir? Hezbollah?

— Nu. Bolnavi de la centrul de refugiaţi.

I-auzi! – şi mai grav, şi mai ciudat, cu fiecare minut. În loc să vorbesc, i-am aruncat lui Darby o privire de genul "*Ce dracu' înseamnă asta?"*.

El doar a ridicat din umeri.

— Avem propriile noastre probleme.

---

[36] EOTech – dispozitiv de ochire optico-electronic – *cu punct roşu* – montat pe carabina de asalt.

[37] AA – anti-aeriană.

[38] QRF - quick reaction force – unitate militară capabilă să reacţioneze rapid în diverse situaţii; sigură suport pentru unităţile aliate.

Avea dreptate. Rareori avea rost să ne îngrijorăm de volumul ameţitor şi de varietatea de măgării care se petreceau în alte locuri.

Când mi-am întors faţa, am constatat că situaţia era acum în plină desfăşurare: 36 de Army *Rangers* înşiraţi într-un arc de cerc subţire ca hârtia, departe de orice ajutor sau sprijin – înfruntând cel puţin 100 de ruşi înarmaţi care se înghesuiau pe puntea prova a navei, precum şi pe cele două punţi de deasupra şi din spatele ei. Mie nu mi se păreau *Spetsnaz*, dar nici nu trebuiau să fie aşa. Aveau un tun naval şi două *Kashtan* – oh, şi, de asemenea, rachete de croazieră – pentru a-i susţine.

Deja mă resemnasem destul de mult cu gândul la toate astea. Dar ceea ce nu mă aşteptam să văd era acel bărbat care cobora cu dezinvoltură pe pasarelă, spre doc – şi apoi s-a îndreptat direct către noi. Nu era înarmat. Dar femeia din spatele lui sigur era. Şi când am văzut că toate carabinele din plutonul nostru îi urmăreau pe cei doi, am apăsat pe radio, mârâind:

— Nimeni nu atinge ni'ic.

Oamenii ştiau foarte bine că nu trebuie să tragă decât dacă li se ordona. Dar m-am gândit că replica lui *Sergeant* Apone[39] va destinde atmosfera.

— Urmează-mă, a ordonat Darby.

• • •

Noi doi ne-am întâlnit cu cei doi la capătul digului de 400 de metri.

— Bună dimineaţa, *tovarişci*! a salutat bărbatul.

[39] Sergeant Apone – personaj din filmul „Alien", cunoscut pentru replicile sale savuroase.

Slab, arătos şi bine îmbrăcat într-o uniformă militară de serviciu rusească impecabilă, arăta ca, poate, un bancher de investiţii aflat într-o excursie de vânătoare de weekend.

— Asta înseamnă...

— *Tovarăşi*, Darby şi cu mine am terminat pentru el, vorbind deodată.

— Exact aşa, a zâmbit bărbatul.

Mi-am păstrat faţa de poker, dar, în sinea mea, am clătinat din cap. Nenorocitul ăsta încrezut nu purta nici măcar un pistol. Dar aspiranta la Linda Hamilton[40] din epoca *Terminator 2* din spatele lui cu siguranţă că purta. Avea ceea ce părea a fi un AK-12 de ultimă generaţie, calibrul 5,45 mm, echipat cu un pat rabatabil, un amortizor integrat, încărcător *Magpul* transparent, plus optică scumpă. Nu eram sigur ce naiba avea în tocul de pistol de la coapsă – doar că avea montat un mini-EOTech, pe care cei mai mulţi dintre noi nici măcar nu-l aveau. Oricum, eram prea distras de braţele ei goale care ieşeau din vesta tactică şi de curbura şoldului pe care se afla tocul pistolului.

— Ce-i? a întrebat bărbatul, cu un accent evident rusesc, dar total inteligibil – educat, poate, sau poate chiar cultivat. Niciun "*Bun venit în Siria*"? Americanii sunt de obicei atât de manieraţi.

— Bine aţi venit în buda-Siria, a spus Darby. Comandamentul meu superior doreşte să vă sfătuiască să nu debarcaţi nicio forţă în acest port.

Rusul a înclinat capul, cu un zâmbet mijit la colţul gurii.

— Ei bine, Căpitane, cred că *acela* – făcu semn cu capul spre oamenii noştri aflaţi în poziţii pe faleză – este teritoriu sirian suveran. Iar *acesta* – şi-a bătut vârful ghetei – este pământ rusesc. Deci, mă întreb... care dintre noi nu ar trebui să desfăşoare forţe?

---

[40] Linda Hamilton – actriţă americană, protagonistă în filmul *Terminator*.

Mi-am strâns mânerul carabinei, dar am ţinut-o cu grijă îndreptată în jos. Dacă se declanşa, aveam să murim cu toţii. Dar eu şi căpitanul vom muri primii.

Cu toate acestea, rusul a dezamorsat imediat tensiunea.

— Aveţi ordinele dumneavoastră, Căpitane, fără îndoială. Şi, fără îndoială, avem propriile noastre sarcini de îndeplinit – la bordul navei. Aşadar... Sugerez să aşteptăm cu toţii şi să vedem dacă nu cumva preşedintele vostru şi al nostru rezolvă asta, la nivel înalt, mult deasupra gradelor noastre. Şi poate că vom merge cu toţii acasă în siguranţă. Nu?

Darby aproape că a schiţat un zâmbet.

— Sigur.

Dădu să se întoarcă, dar s-a oprit şi a întrebat:

— Hei – cum ar trebui să mă adresez ţie?

Uniforma rusului nu avea nici un fel de însemne – grad, unitate sau ecuson. Nici măcar un steag rusesc tricolor.

Bărbatul a scos un carneţel din buzunar, a mâzgălit un număr şi l-a rupt.

— Poţi să mă suni oricând, *tovarişci.*

Acum amândoi trebuiau să se lupte să-şi reţină zâmbetul.

— Ăsta e telefonul meu mobil. Comandanţii ar trebui să menţină un canal deschis, nu?

Darby a luat hârtia.

— Iar camarazii mei îmi spun... *Uron*.

— Ceea ce înseamnă?

Ca şi mine, Darby a ghicit că acesta nu era un nume rusesc, ci un indicativ de apel al operatorului, sau o poreclă.

— Înseamnă: "*Avarie*".

Darby a clipit.

— Adică: "*Ai dat-o în bară*"?

— Nu. Substantiv, nu verb. Ca în "*avaria a fost făcută*".

Wow. Am clătinat din cap. Tipul ăsta era o adevărată figură. Apoi am cedat unei tentaţii căreia probabil ar fi trebuit să îi rezist. Am făcut semn cu capul pe lângă el către femeia care a tras şi am spus:

— Dar tu?

— Katia.

Accentul ei era mai pronunţat. Şi, cumva, mai *primar*. *Nedomesticit*, poate. Înainte ca eu să pot întreba, ea a spus:

— Înseamnă "*Pur*".

Ca în *"pur şi simplu o dură"*, mi-am zis, dar de data asta mi-am ţinut gura închisă. În timp ce ne întorceam la liniile noastre, m-am gândit: *Da. Cu siguranţă băieţi din Forţele Speciale*.

Cu indicative de duri.

• • •

— Chris, am nevoie de tine.

Eu şi oamenii mei aşteptam nerăbdători pe poziţii de aproximativ o oră când vocea lui Darby mi-a răsunat din nou în ureche. Când l-am regăsit la micul său CP improvizat, avea din nou un deget apăsat pe casca din ureche şi flutura cealaltă mână, aşa că mi-am comutat propriul radio pe frecvenţa de comandă.

"*...nu mai avem alte indicaţii în acest moment. Aşteptaţi, 2-Bravo*..."

Şi apoi am auzit ceea ce efectiv semăna cu un meci de rugby care se desfăşura în JOC. Se auzeau strigăte, mormăieli şi apoi..:

"*Hei, ce dracu' fac nenorociţii ăia aici? Mâinile la vedere! În genunchi!*"

• • •

Am văzut primii refugiaţi civili venind pe faleză cam în acelaşi timp în care a sunat telefonul mobil al lui Darby. Noi doi eram din

nou la PC, încercând să facem planuri de urgenţă în timp real, la aproximativ treizeci de minute după ce pierdusem comunicaţiile cu al-Tanf – de fapt, cu toată lumea din *CentCom*.

Căpitanul şi-a scos telefonul, a răspuns la apel şi l-a pus pe *speaker*. S-a auzit vocea rusului, *Uron*. Din câte îmi amintesc, Darby nu-i dăduse niciodată numărul său de telefon. Dar acest fapt se pierduse practic în zbuciumul unei zile care deja mă băgase rău de tot *în priză*.

— Bună ziua, Căpitane. Mă întrebam dacă urmăriţi ştirile.

Darby a expirat, obosit.

— Negativ.

— Aha. Păi... Noi urmărim îndeaproape de aici, din CIC[41]-ul navei noastre. Şi, din moment ce noi suntem la adăpost, în siguranţă aici, iar tu eşti acolo, aş vrea să-ţi fac o mică sugestie. Dacă aş fi în locul tău, nu i-aş lăsa pe niciunul dintre bolnavi să se apropie prea mult.

— Ăă, mulţumesc.

— De asemenea, vom debarca destul de curând. Aşa că micul nostru *armistiţiu* se încheie în mod paşnic, până la urmă. Eu... vă doresc noroc în războaiele care vor urma.

Şi apoi linia s-a întrerupt.

• • •

— Căpitane! *Top*!

Era unul dintre comandanţii de grupe, strigând din poziţia MG din spatele nostru – cei mai apropiaţi de noua ameninţare.

— Mobili de jos, se apropie!

---

[41] CIC - Combat Information Center – centru tactic pe o navă care asigură informaţii procesate despre spaţiul de luptă/zona de operaţii către nivelele de comandă şi control.

Îi puteam vedea deja. Capul unui şir de siluete cobora pe faleza din spatele nostru şi urma să ajungă la noi în încă un minut sau două. Dar... în spatele lor, puteam vedea şi o mulţime mai densă de corpuri, care tocmai se apropia de creastă.

Uitându-mă la Darby, l-am întrebat:

— Care sunt ordinele dumneavoastră, *sir*?

Nu folosesc prea des această replică – aproape întotdeauna este o colaborare între noi doi – dar uneori chiar nu vrei să ai responsabilităţi.

— După mine, a ordonat Darby, repetând replica de mai devreme.

Dar de data aceasta şi-a ridicat carabina şi s-a deplasat în direcţia opusă, spre ceea ce fusese foarte recent spatele nostru. În zece secunde, am ajuns la treizeci de metri în spatele lăcaşurilor de luptă ale plutonului de puşcaşi şi ne transformasem într-o forţă de baraj formată din doi oameni, poziţionată chiar între pluton şi civilii care se apropiau. Sau oricine naiba or fi fost ei.

Totul se întâmpla foarte repede.

— Opriţi-vă! a strigat Darby peste optica carabinei sale. Nu vă apropiaţi mai mult!

A încercat din nou în arabă. Acelaşi rezultat – *pula*.

— Da, am spus eu, comutând optica pe mărire 3x din spatele HDS-ului meu şi scanând chipurile. Tipii ăştia nu arată prea bine.

Darby a clătinat din cap.

— Cred că nu se poate să-i punem la pământ şi să-i imobilizăm.

— Da. Dumneavoastră primul, *sir*.

Poate că nu stăteam cu fundul în sus şi ne uitam la CNN, dar văzusem destule ca să ştim că această boală avea o rată de letalitate stupid de mare – după unele rapoarte, 100%. Adică, toţi cei care se infectau cu ea erau morţi umblători. Aşa că nu ne puteam permite absolut deloc să îi lăsăm pe aceşti cretini toxici să se apropie de

oameni – sau de noi, în acest caz. Avertismentul telefonic enigmatic al rusului nu a făcut decât să sublinieze acest fapt.

Şi acum nu mai aveam timp. Ca să nu fie nevoit căpitanul să o facă, am tras eu în rotula celui mai apropiat tip care se apropia. A căzut. Dar apoi a continuat să vină, târându-se pe solul nisipos cu toate cele patru membre, inclusiv cu cel care era în mare parte spulberat.

Şi apoi... s-a ridicat din nou în picioare.

Am tras în celălalt genunchi, ceea ce l-a făcut să cadă din nou – şi apoi am tras un glonţ în fiecare biceps. Nimic. A continuat să meargă, cu faţa târându-se prin solul nisipos. Dar apoi, în sfârşit... capul i s-a deschis ca un pepene copt – în aceeaşi clipă în care am auzit focul de armă supresat al căpitanului, chiar lângă mine. Şi am ştiut: o făcuse el, ca să nu fiu nevoit să o fac eu.

De data asta, tipul a rămas la pământ – şi nu s-a mai mişcat.

Fără să vorbim, ne-am întors amândoi la liniile noastre, ne-am aruncat în cele mai apropiate adăposturi, apoi am redeschis focul. Am încercat să tragem în centrul masei de oameni, dar fără niciun efect. Am trecut amândoi la lovituri în cap, care au făcut treaba.

— Da, am mormăit în sinea mea. Al naibii *28 Days Later*. Despre orice naiba ar fi fost vorba în film, era aici acum.

A mai trecut un minut până când cineva a împuşcat prima femeie; la scurt timp după aceea, primul copil. În cele din urmă, MG-urile au deschis focul.

Dumnezeu să ne ierte, m-am gândit.

Iar eu nici măcar nu credeam în Dumnezeu.

• • •

Cumva, l-am auzit din nou pe rus strigând peste zgomotul masacrului nostru cu *încetinitorul* – şi, de data asta, nu la telefon. Mi-

am răsucit gâtul ca să-l văd alergând pe dig, tot neînarmat, cu mâinile la vedere. Era nebun, dar nu acţiona chiar prosteşte.

Înainte de a putea reacţiona, l-am văzut pe Darby mişcându-şi fundul până acolo pentru a-l întâmpina. Până am ajuns şi eu lângă ei, rusul era deja la jumătatea frazei, spunând:

— ...cu tot respectul, la naiba cu ordinele voastre, Căpitane. Dacă rămâi aici, tu şi oamenii tăi sunteţi cu toţii morţi.

Cu o mişcare a capului a arătat spre mormanele de cadavre care înconjurau deja perimetrul nostru – şi spre mulţimile tot mai mari care se căţărau peste ele.

— Nu fiţi proşti. Urcaţi-vă pe navă.

Am auzit mai multe strigăte – şi m-am uitat în sus pentru a-i vedea pe oamenii lui *Uron* strigând la el de pe punte. Totul era în limba rusă, dar limbajul corpului făcea destul de evident despre ce vorbeau. Practic, venind la ţărm, tipul ăsta le făcuse imposibil să plece. Fără nici un motiv pe care mi-l puteam imagina, se punea în pericol... pentru a ne salva.

Şi atunci căpitanul s-a hotărât, pur şi simplu, trăgându-mă câţiva paşi înapoi. Privind în sus, am putut vedea MG-urile trăgând rafale din ce în ce mai scurte – ca să economisească muniţia – în mulţimea convergentă de siluete care se clătinau, în timp ce puşcaşii trăgeau în capetele lor. Ţineam digul – cu greu. Darby mi-a strigat la ureche:

— *Sergent* Vogeler! Retrage primul şi al doilea *squad* spre navă. *Weaps*[42] acoperă manevra, apoi ne întoarcem şi îi urmăm. Du-te!

Un bun ajutor de comandant ştie când să se certe cu ordinele unui ofiţer şi când să tacă naibii din gură şi să le execute. Nu că acum aş fi avut chef să mă cert. Amândoi ne-am repezit înainte, eu ridicându-i pe puşcaşi, scoţându-i din găurile lor şi dislocându-i pe grupe (*fire-teams*), iar căpitanul alergând spre poziţiile de tragere. Abia după ce am pus prima grupă să se retragă pe dig şi m-am întors

[42] weaps – prescurtare uzuală pentru *weapons squadron*.

pentru a pune în mişcare a doua, am avut timp să arunc o privire în spate – care acum era frontul nostru.

Şi nu era bine.

Jumătate din MG-uri rămăseseră fără muniţie, mitraliorii şi ajutoarele lor lor angajându-se acum cu carabinele şi pistoalele, trăgând în trupurile contorsionate care se prăbuşeau peste vârful baricadei de carne pe care o *realizaseră*. Şi atunci l-am văzut pe căpitan trăgând pe cineva din capătul îndepărtat al uneia dintre lăcaşurile de luptă, împingându-l în spate, apoi sărind în locul lui. În timp ce bărbatul evacuat se îndrepta spre mine, am putut vedea... era *Specialist* Smith.

Căpitanul Darby îi luase locul pe linie.

Şi, în acea clipă, zidul de trupuri care îi înconjura s-a prăbuşit, rostogolindu-se peste şi înainte. Din spatele lui a năvălit o gloată furioasă, compactă, probabil sute de ticăloşi bolnavi şi deliranţi, cu rândurile lor întinzându-se până la jumătatea falezei – mult mai mulţi decât puteau apărătorii să oprească, sau măcar să-i încetinească. Fără îndoială, erau pe cale să fie copleşiţi. Când Smith a ajuns la poziţia mea, l-am înhăţat de centură şi l-am îmbrâncit spre dig, apoi m-am întors şi am strigat la ultima *fire-team* din al doilea *squad*, trăgându-i, îmbrâncindu-i şi dându-le şuturi în cur, spre siguranţă.

Eram ultimul om rămas pe dig.

La ultima privire pe care am aruncat-o de pe puntea navei de război, am fost martor la ultima redută de rezistenţă a *squad*ului de puşcaşi 2-*Bravo* – condus de comandantul său, Căpitanul Darby. Parâmele de amarare ale fregatei au fost aruncate chiar în momentul când am auzit ultimul foc de armă tras. Iar, când am început să ne îndepărtăm, am putut vedea cu toţii zeci de civili bolnavi şi frenetici care se împingeau pe dig – încercând în continuare să ajungă la noi. Cei care au reuşit să ajungă până la capăt au continuat să meargă, prăbuşindu-se în gol, căzând de la şase metri în mare. Nu mai puteau ajunge la noi.

Plecasem. Măcar majoritatea dintre noi.
Dar spre ce... numai Dumnezeu ştia.

PARTEA A DOUA

[ŞASE LUNI MAI TÂRZIU]

"Un om poate fi distrus, dar nu şi învins."
- Ernest Hemingway,
Bătrânul şi marea

• • •

M-am rostogolit din cuşetă, m-am ridicat, în chiloţi, m-am întins – şi m-am trezit complet când mâinile mele nu s-au lovit de nimic. Eram în compartimentul meu privat – tot mic, dar nu la fel de îngust ca în CHU-ul de la al-Tanf. Acum beneficiam acest privilegiu nu pentru că eram subofiţerul cu cel mai mare grad din 2-*Bravo*...

Ci pentru că eram comandantul său *de facto*.

Puntea de oţel se mişca sub picioarele mele, făcându-mi stomacul să zvâcnească, lucru cu care nu m-am obişnuit niciodată. Se simţea ca un ecou al rostogolirii gigantice pe care o făcuse întreaga lume, provocând un spasm şi mai grav în sufletul meu. Dar, era o neplăcere insignifiantă – având în vedere că practic tot restul omenirii fusese şters complet de pe hartă. Dar nu te obişnuiai deloc nici cu această nenorocire imensă.

Iar eu începusem să mă întreb dacă mai aveam suflet.

Tot nu credeam în Dumnezeu – cine ar fi putut, după tot ce văzusem? – dar acum mă gândeam adesea la căpitanul Darby şi îl invidiam cu amărăciune pentru credinţa lui religioasă. Acea stâncă şi scut care îi permisese să treacă peste zi şi să se mişte prin lume cu atâta fermitate. Oricât de distrusă ar fi părut lumea aceea veche la vremea respectivă, acum arăta ca o grădină a Edenului, în comparaţie cu ceea ce venise după. Şi, în această nouă lume decăzută, un fel de credinţă era probabil şi mai necesară – dar şi mai imposibil de găsit. Acum, speranţa aproape că mă abandonase.

Şi nu aveam niciun motiv să cred că se va întoarce.

Aşezându-mă înapoi pe pat, mi-am cuprins capul în mâini. Şi am încercat să-mi amintesc acel sentiment al scopului pe care îl aveam, în Siria – sărind din pat în fiecare dimineaţă, energizat şi înnobilat de misiunea noastră de a-i proteja pe kurzi, prietenii noştri de nădejde. Dar acum nici măcar nu-mi puteam aminti cum era. Într-un mod

oarecum hilar, s-a dovedit că într-adevăr aveai nevoie de un scop mai înalt. Doar să rămâi în viaţă nu era suficient – simpla supravieţuire mă lăsase, pe mine, şi pe oricare alt membru al 2-*Bravo*, prins într-o închisoare a ego-lui. Gândindu-ne doar la noi înşine.

Şi la supravieţuirea de zi cu zi.

Deşi, sincer, nu ştiam dacă închisoarea ego-ului era mai bună sau mai rea decât închisoarea *Amiralului Gorshkov*. De şase luni, eram "oaspeţii" lui *Uron* şi ai celorlalţi trei operatori *Spetsnaz* ai săi, precum şi ai celor 210 ofiţeri şi marinari aflaţi pe navă. Am râs cu amărăciune când mi-am amintit cum biroul nostru de Informaţii estimase că la bord se află un întreg batalion naval de *Spetsnaz* – cel puţin 200 de trăgători. La naiba, după cum ştiam acum foarte bine, atâţia băieţi nici măcar nu ar fi încăput pe acest vas.

Şi în schimb, s-a dovedit că erau... exact patru tipi.

Mai târziu, când l-am întrebat pe *Uron* cum de s-a putut întâmpla aşa ceva, el doar a afişat zâmbetul ăla răutăcios al lui şi a spus:

— Contrainformaţii, *tovarisci*. Contrainformaţii şi operaţiuni cibernetice. N-aţi învăţat nimic din alegerile din 2016 şi 2020?

Evident că nu.

Poate că am fi fost mai rapizi la minte, dacă băieţii de la Informaţii, de la al-Tanf, şi-ar fi dat seama măcar că forţa infiltrată era de fapt de la *Spetsnaz* GRU – cei ataşaţi agenţiei de Informaţii militare externe a Rusiei, şi la fel de inteligenţi şi perfizi pe cât erau de duri şi de mortali. Erau aceiaşi tipi care au pus capăt ei singuri Primăverii de la Praga din 1968, preluând controlul asupra capitalei cehe. Care au furat un elicopter AH-1 *Cobra* nou-nouţ de la o bază americană din Cambodgia şi au zburat cu el, rânjind. Care au luat cu asalt palatul regal din Kabul, ucigând sau capturând întreaga gardă a palatului şi apoi asasinându-l pe preşedintele afgan.

Care i-a otrăvit în mod ostentativ pe duşmanii lui Putin pe teritoriul britanic.

Spetsnaz GRU fusese iniţial format pentru a face misiuni speciale de recunoaştere şi de acţiune directă împotriva NATO, dar a fost utilizat pe scară largă în acţiuni de contrainsurgenţă în Afganistan – inclusiv în "pacificarea" satelor care îi susţineau pe mujahedini – precum şi împotriva gherilelor cecene. Trecuseră de la brutalitate la atrocitate, specializându-se în recunoaşterea în adâncime, sabotaj şi răpirea sau asasinarea liderilor militari şi politici. Însăşi desfăşurarea lor a fost considerată un act de război – un act pe care Putin a încercat să îl comită strecurându-i în Siria sub acoperirea întregului haos de sfârşit de lume. Deci, mda, bine, *Spetsnaz* GRU.

Dar, totuşi – doar patru tipi nemernici...

Iar acum, acei patru erau mai mult decât suficienţi pentru a ne ţine pe noi 20 – membrii supravieţuitori ai lui 2-*Bravo* – ca prizonieri permanenţi la bordul acestei nave de război. Şi asta pentru motivul foarte bun că nu exista nimic în afara închisorii în care să evadăm, nu aveam unde să ne ducem. Întreaga lume se prăbuşise, cu o viteză, o violenţă şi o finalitate uluitoare. A fost nevoie de 10.000 de ani pentru a construi întreaga civilizaţie umană – iar virusul Hargeisa, un fir de ARN de abia 100 de nanometri lungime, a avut nevoie de mai puţin de 100 de zile pentru a distruge totul.

Acestea sunt isprăvile omului.

• • •

Aşadar – omenirea s-a prăbuşit. Civilizaţia a dispărut. Dar *Admiral Gorshkov* a rămas. Şi cei de pe el au supravieţuit, deocamdată

Am făcut acest lucru rămânând pe mare, departe în larg – precum şi fiind necruţători cu procedurile de carantină, împuşcând pe oricine părea cât de cât dubios şi nepunând niciodată întrebări. Când ne întâlneam cu cineva, 2-*Bravo* s-a aflat de mai multe ori în situaţia de a ucide alţi supravieţuitori – în principal doar pentru a-i

împiedica să ne ucidă ei pe noi primii. Acesta era doar modul în care funcţionau lucrurile în *natură*, în care cu toţii ne împleticeam cumva să ne întoarcem. Dar uciderea supravieţuitorilor civili era, de asemenea, aproape exact opusul motivului pentru care majoritatea dintre noi, cei din Regiment, îmbrăcasem uniforma în primul rând. Trebuia să-i protejăm pe cei slabi. Nu să jefuim de la ei.

Şi, cu siguranţă, nu să-i sacrificăm.

Dar a fost ceea ce a fost. Şi, deşi largul apelor ne putea împiedica pe cei de pe acest avanpost plutitor al Maicii Rusia să fim infectaţi sau mâncaţi, nu ne putea ţine în viaţă. Pentru asta, aveam nevoie de misiuni de scotocire – pentru mâncare, apă proaspătă şi muniţie, în special cartuşe de arme de calibru mic, pentru a putea executa misiunile de pe ţărm. Aveam nevoie, de asemenea, de două tipuri de combustibil pentru motoarele turbină CODAG, care-l menţineau pe *Gorshkov* cu câţiva paşi înaintea morţilor, precum şi a celor vii şi disperaţi. Aceasta presupunea, de obicei, cucerirea şi menţinerea unei instalaţii portuare suficient de mult timp pentru ca fregata să se realimenteze.

Până la urmă, cele mai multe dintre acestea au fost, bazele navale americane.

La început am stat departe de ele, gândindu-ne că instalaţiile militare – zidite, păzite, puternic înarmate – vor fi ultimele bastioane care vor cădea. Dar nu am găsit niciodată una care să nu fi fost invadată şi nimicită, până la ultimul om. Asta a fost o enigmă, până când ne-am dat seama în cele din urmă. Nici una dintre ele – din câte ne puteam da seama din resturile şi din expertiza bătăliilor disperate şi a ultimelor lupte care avuseseră loc în interior – nici una dintre ele nu fusese invadată din exterior.

Toate au căzut din interior.

Camaraderia militară a fost cea care i-a costat totul – refuzând să lase în urmă oamenii muşcaţi, aducându-i în schimb înapoi în interiorul gardului de sârmă. Această loialitate, această legătură de

nezdruncinat, le-a însemnat sfârşitul. Desigur, cu toţii eram condamnaţi.

Singura întrebare era când.

Am băgat mâna sub patul meu şi am recuperat "aparatul" – o mică platformă din lemn şi plastic pe care o construisem, cu un cronometru, un braţ de presiune şi un suport pentru armă. Mi-am scos pistolul M17 din tocul de la centura atârnată pe perete, şi am introdus un cartuş pe ţeavă. M-am uitat la pistolul din mână, încercând să mă hotărăsc dacă mai aveam măcar energia necesară pentru a-l fixa în aparat, darămite pentru a seta din nou cronometrul...

S-a auzit o bătaie în uşă. Am ignorat-o, prefăcându-mă că nu sunt aici. Sau că nu existam.

— *Top*? Eşti treaz, omule?

Era *Staff Sergeant* Chandler. A continuat să vorbească la mine prin uşa închisă, în ciuda încercării mele de a comite un act de dispariţie existenţială.

— Informare despre misiune, la ora 1600, puntea hangarului. Asta înseamnă zece minute, *Sarge*.

Şi asta era o altă schimbare vizibilă în mine de la sfârşitul lumii. Nu mai eram un tip care se trezea devreme. Nu mai dormeam toată ziua pentru a fi odihnit pentru misiunile noastre de noapte. Nu, pur şi simplu nu voiam să mă trezesc. Voiam să continui să mă bucur de uitare, de pacea ignoranţei, de fericirea de a *nu şti* – că toate acestea se întâmplaseră.

Coşmarul era acum trezirea la viaţă.

Am tras siguranţa la pistol şi l-am pus în toc. Am băgat aparatul înapoi sub pat. M-am ridicat şi m-am îmbrăcat.

Şi m-am târât până la instructajul misiunii.

• • •

Primele cincizeci de obuze de artilerie de 130 mm cu explozibil de mare putere şi cu detonare la impact, au lovit în terenul deschis aflat mult în faţa ambelor *squadron*e de puşcaşi, înspre partea stângă a clădirii administrative principale – trimiţând mingi de foc care se rostogoleau şi se unduiau spre cerul negru al nopţii, ca nişte sori minusculi care încercau să lumineze golul negru şi nesfârşit de deasupra.

Cu siguranţă, în seara asta nu va fi o acţiune formală.

Iar operaţiunea nu ajunsese încă *la os*. Dar nu mă culcam pe o ureche. Ultima dată când avusesem un noroc incredibil de mare fusese cu mai mult timp în urmă decât îmi puteam aminti. Iar ghinionul incredibil devenise starea noastră implicită – la naiba, tindea să caracterizeze chiar şi o noapte bună pentru noi acum. Acţiunea de noapte de acum.

Da – încă o blestemată de noapte neagră post-apocaliptică... şi încă o misiune nocturnă de scotocire. Ne puneam la bătaie cururile noastre preţioase, cărnoase, miraculos de vii... încă, pe ţărm, doar pentru a aduna resturile de la masa umanităţii. Şi totuşi, în vremile trecute, a fost o *masă* a naibii de mare. Iar acum mai rămăseseră o grămadă de resturi, în condiţiile în care nu mai era nimeni în viaţă care să *înfrupte* din ele.

Cina din această seară se afla pe Insula Masirah, o bucată de nisip de 40 pe 10 mile care pluteşte în Marea Arabiei – la cincisprezece mile de coasta a ceea ce fusese Oman. Dar insula găzduia RAFO Masirah – da, Regatul Oman avea o forţă aeriană, una regală, plus baze în care să o găzduiască pe toată.

Vestea bună, ca atare, era că fosta populaţie civilă a insulei Masirah număra mai puţin de 12.000 de persoane – majoritatea pescari şi mineri de cupru. Iar baza aeriană în sine era situată pe micul istm de pământ, cel mai nordic, la mai puţin de un kilometru

de malul apei – începutul strâmtorii înguste dintre insulă şi continent – şi, practic, înghesuită într-un colţ cu faţa către restul insulei.

Aşa că măcar aveam ceva în spate – apa.

Şi aveam exact şaisprezece *Ranger*i în această seară, inclusiv eu – 80% din cei 20 care supravieţuiseră până acum post-Apocalipsei – organizaţi în două *squadron* de puşcaşi cu efective insuficiente. *Squadron*ul de atac/mitraliere nu mai exista ca putere efectivă, din motive evidente. Cu toţii ne aflam acum cocoţaţi în dunele care mărgineau baza aeriană – şi chiar lângă plaja din spatele nostru, unde ne infiltrasem în linişte pe două *Zodiac*uri, cu motoarele oprite pe ultimii 200 de metri şi vâslind. Ambarcaţiunile în sine, plus noi, fuseseră duse la o milă în larg de elicopterul aflat în hangarul fregatei.

Mi-am coborât din nou NVG-ul în momentul în care ultimele explozii ale barajului de artilerie înaintat au dispărut prin spatele rândului de clădiri care mărgineau pista principală, iar întunericul a revenit. Nici nu ştiam de ce mai executam misiuni de noapte în acest moment, sincer să fiu. Forţa obişnuinţei? Poate că ne simţeam mai confortabil, sau ne simţeam mai puţin expuşi, învăluiţi în întunericul cu care eram obişnuiţi. Poate că eram disperaţi să ne agăţăm de ceva din vechile noastre identităţi.

Ceva din lumea care a fost.

În mod mai tangibil, exista şi riscul permanent de a întâlni supravieţuitori în viaţă – care cu siguranţă ar fi fost înarmaţi, probabil puternic, dacă reuşiseră să rămână vii atât de mult timp – şi care ar fi fost într-un mare dezavantaj în faţa NVG-urile noastre. Era chiar posibil ca alte unităţi militare să mai fie încă operaţionale. La urma urmei, noi eram o dovadă de concretă a tezei că personalul militar – în acest caz, americanii şi ruşii – puteau supravieţui. Dar, deşi întâlnisem, luptasem şi ucisesem o mică mână de supravieţuitori... nu descoperisem până acum nicio altă unitate militară. Poate că toţi stăteau ascunşi, la fel ca şi noi. Şi, dacă era aşa,

poate că nu ne vom întâlni niciodată – ca şi cum am pluti în adâncul spaţiului cosmic, sperând să dăm peste o navă extraterestră. Era prea mult spaţiu gol.

Dar, din nou, dacă acesta era, aşa cum părea să fie, sfârşitul lumii, urma să dureze mult timp.

Aşa că era încă devreme.

Prin NVG-uri, vedeam deja câteva siluete întunecate, spasmodice, care se împiedicau pe pista mai scurtă, transversală, urmând urma punctelor de impact ale artileriei prin spatele clădirilor care dădeau spre pista principală. Aceasta era paralelă cu apa şi cu poziţiile noastre din dune. Ştiam că, înapoi pe fregată, tunul de 130 mm de pe punte urma să-şi mărească unghiul de elevaţie şi să-şi lungească niţel tragerea.

L-am întrebat odată pe *Uron* de ce nu am folosit blestematele lor de rachete de croazieră pentru a le distrage atenţia şi ca să economisim muniţia tunului de punte. A fost evaziv, ca de obicei – am crezut că aproximativ 75% din ceea ce mi-a spus erau prostii. Uniunea Sovietică a fost o casă construită pe o fundaţie de minciuni. Când casa a căzut, minciunile au rămas. Obiceiul de a minţi a rămas, în orice caz – inversând şi pervertind adevărul, pretinzând că negrul era alb şi spunând-o cu o faţă serioasă şi un zâmbet. Cumva, la şase luni de la sfârşitul lumii, cred că *Uron* încă mai credea că într-o zi va fi într-un război armat cu un alt stat-naţiune – şi anume, cu al nostru. Ceea ce mai rămăsese, dacă mai rămăsese ceva, din vechile şi bunele SUA.

Ceea ce era, desigur, o nebunie curată.

Uron era un operator extrem de inteligent şi viclean. Dar era, de asemenea, suficient de paranoic încât am crezut că ar putea avea o tulburare mentală diagnosticabilă. Dar, din nou, el era încă în viaţă, iar restul omenirii nu era, aşa că poate că pragul nostru pentru tulburările mentale trebuie să fie mai bine definit.

Apropo de boli mintale... în timp ce urmăream morţii locali care se îndepărtau din această parte a bazei, plecând în căutarea uitării binecuvântate care îi aştepta dacă se întâmplau să ajungă sub exploziile barajului mobil de artilerie... jur pe Dumnezeu că l-am văzut pe unul dintre ei alergând. În câteva secunde a dispărut din peisaj, mai ales pentru că se mişca pe jos.

Dar n-aveam cum să văd bine. Trebuia să fie o persoană în viaţă, ceea ce era aproape la fel de ciudat. Unul dintre puţinele lucruri bune la morţi este că sunt lenţi.

Charlie[43] nu face surf. Şi *Zack*[44] nu aleargă.

• • •

Deci, operaţiunile noastre de noapte erau anacronice şi un mister pentru mine.

Dar nu şi barajele de artilerie. A fost nevoie doar de câteva misiuni de scotocire pe ţărm pentru a-mi da seama de rahatul ăsta – deşi cu preţul incalculabil al patru dintre băieţii mei infectaţi şi ucişi. Primele noastre două misiuni fuseseră, practic, experienţe de învăţare – haotice şi dezastruoase. Şi, ca de obicei în cazul unei planificări militare proaste, costul a fost plătit de tineri care au umplut saci de cadavre. Sau, în acest caz, gropi de ardere.

Infectaţi, erau prea periculoşi chiar şi pentru a-i pune în saci mortuari.

În orice caz, oricât de maniacal şi de obsesiv ar fi fost morţii atraşi de zgomot, s-a dovedit a fi al naibii de uşor, ca să nu mai vorbim de mai sigur, să folosim în mod intenţionat zgomotul pentru a-i îndepărta de ţinte înainte de a intra. Iar navele militare nu au aproape nimic altceva decât lucruri care fac *boom*. Cu siguranţă a fost

---

[43] *Charlie don't surf* – replică faimoasă din filmul *Apocalypse Now*. Charlie era porecla utilizată pentru nord-vietnamezi.

[44] Zack – referire la zombi.

mai bine decât să lăsăm o gaşcă de *morţi* locali să se târască prin împrejurimile locului în care se afla ţinta noastră şi apoi să-i atragem accidental cu zgomotul nostru involuntar.

Şi apoi să trebuiască să ne luptăm din nou pentru a ne retrage.

Acum, când barajul de artilerie s-a deplasat către partea îndepărtată a structurii ţintă şi nu se mai vedea niciun strigoi din poziţia noastră de pe dune, era timpul să înaintăm. Sau cel puţin aşa am crezut. De fapt, îmi încordam muşchii picioarelor pentru a mă ridica şi tastam radioul pentru a ordona manevra – când NVG-ul meu s-a albit datorită unei alte explozii masive de căldură, aceasta nu doar mai mare decât cele din prima serie... ci de-a dreptul *gargantuescă*.

Ceva făcuse *boom* într-un mod mult mai mare decât un proiectil de 130 mm.

M-am gândit că era fie un depozit de muniţie grea, fie, mai probabil, un rezervor subteran mare de combustibil pentru aviaţie. Orice naiba ar fi fost, era în afara vizibilităţii noastre, în partea îndepărtată a clădirilor – dar explozia s-a ridicat pe cerul nopţii mult peste nivelul structurilor cu trei etaje. Sau cel puţin aşa a trebuit să-mi imaginez că se întâmpla, din moment ce nu puteam vedea nimic în afară de un alb strălucitor care pulsa, situat chiar în faţa unei dureri de cap zdrobitoare care mi-a strâns instantaneu craniul. Am împins NVG-ul înapoi pe suportul căştii şi am aşteptat să pot vedea din nou, sau măcar să gândesc.

Iar primul meu gând nu a fost bun.

A fost acela că acum ceasul ticăia nebuneşte. Folosirea unor explozii mici pentru a-i atrage pe morţii din *zonă* departe de locul ţintei noastre era o idee grozavă. Dar o explozie atât de mare, probabil vizibilă din orice punct de pe insulă, risca să atragă toţi *morţii* regionali, poate chiar pe toţi cei din Masirah – şi asta era substanţial mai puţin grozav. Era, sincer, o porcărie.

Toată misiunea asta devenea o porcărie.

Primul meu impuls, aproape copleşitor, a fost să anulez misiunea. Dar ştiam, de asemenea, că băieţii lui *Uron* erau cei care pilotau *Zodiac*urile trase pe plaja din spatele nostru – ca să nu mai vorbim de pilotarea elicopterului care, în cele din urmă, avea să ne extragă pe toţi. Şi ştiam că era întotdeauna în puterea lui, şi că m-ar fi surprins mult mai puţin decât îmi plăcea să cred, dacă ar refuza pur şi simplu să ne scoată, dacă am încerca să ne întoarcem fără *mărfuri*. Care, din anumite motive, nici măcar nu ştiam ce erau în cazul ăsta.

Pachetul ţintă era un mare secret de stat.

Orice ar fi fost, tot ce ştiam era că ar fi fost bine să merite. Să merite atâta risc. Merita să pun în joc vieţile soldaţilor mei – care, am menţiona deja, erau printre ultimii oameni rămaşi în viaţă pe Pământ? Fără a mai spune că ei erau *băieţii buni*. Fără a mai spune că erau infanterie de elită. Dar, fie că mergeam sau nu înainte, era deja un fapt împlinit.

Pentru că Katia se ridicase deja în picioare şi se pregătea să plece.

În frunte noastră.

• • •

Da, de data aceasta, Katia ne însoţea.

Katia – 2IC[45] al lui Uron, şi *observator*. Şi un trăgător *Spetsnaz* complet operaţional – o femeie. Spune ce vrei despre Rusia sovietică, dar întotdeauna a fost destul de feministă. Mulţi dintre eroii Marelui Război Patriotic (aşa cum numeau ei cel de-al Doilea Război Mondial) fuseseră femei, inclusiv o mulţime de lunetişti teribil de prolifici. Dar, pe *Amiralul Gorshka*, Katia i se subordona doar lui *Uron* – şi rareori o văzusem departe de el, încă din ziua în care îi văzusem pentru prima dată pe cei doi, mergând împreună pe acel dig de pe coasta siriană.

Dar în seara asta eram doar ea, eu şi cei cincisprezece *Ranger*i ai mei. O mare şi fericită familie extinsă, disfuncţională şi adoptivă.

[45] 2IC - second in command – înlocuitorul la comandă / ajutorul comandantului.

Deşi, dintr-un motiv oarecare, pentru prima dată nu era cu noi nici un contingent de marinari ruşi înrolaţi – pe care *Uron* avea de obicei consideraţia de a-i trimite cu noi pentru a căra mâncarea, armele, muniţia sau combustibilul care erau ţintele noastre tipice de scotocire. Şi, de asemenea, lăsându-i pe băieţii mei cu mâinile libere, pentru a duce toate luptele.

Ceea ce, cel puţin, le era familiar *ranger*ilor.

Dar fără acei tipi străini cu rucsace în spate, ne puteam mişca rapid şi ne puteam coordona perfect mişcările. Ca să nu mai spunem că toţi cei de aici făceau ce le spuneam şi aveau încredere că voi face tot ce-mi stătea în putinţă pentru a-i ţine în viaţă.

Adică – toată lumea, în afară de Katia, ar face ce le spun eu.

Chiar acum ea alerga prin câmpii nisipoase şi mărăcinişuri spre baza aeriană, aşteptându-se, evident, ca eu şi ceilalţi să o urmăm. Era destul de supărător pentru mine că avea dreptate. Am furişat din când în când câte o privire înapoi, peste umărul stâng şi drept, pentru a mă asigura că echipa era încă alături de mine, chiar şi mergând aşa cum mergeam în galop. În ZA, încercasem să ne menţinem angajamentul fanatic al *Ranger*ilor faţă de condiţia fizică, dar era al naibii de greu să alergi opt kilometri în 35 de minute –standardul nostru obişnuit – în timp ce te înghesuiai pe o navă de război de numai 443 de metri lungime. Ne-am descurcat. Şi chiar acum toată lumea încă rezista.

Toată lumea în afară de *Specialist* Cusas.

Mai mult l-am simţit decât l-am văzut căzând din spatele *trenului* şi am încetinit ritmul pentru a-l lăsa să mă ajungă din urmă. De data asta, era cel mai tânăr dintre noi, pentru că îl lăsasem în urmă pe *Specialist* Smith. Ceea ce făceam cât de des puteam, din motive personale. Acum, l-am lovit pe Cusas pe spate de câteva ori, apoi o dată în fund, iar el a găsit undeva o explozie de viteză, probabil din cauza umilinţei de a mă face să stau în spate pentru el. Urmând restul echipei, amândoi am sărit gardul perimetral din plasă de lanţuri,

dărâmat – ghici cine l-a dărâmat – şi, după zece secunde, am ajuns cu toţii în clădirea principală de administrare a bazei.

Obiectivul nostru.

• • •

Katia... trebuie să recunosc ce i se cuvine.

A fost total neînfricată – şi şi-a dus propria sa luptă. La naiba, era evident că se afla în elementul ei. Cred că, probabil, înnebunise de cap închisă pe *Amiralul Gorshka*, fără să aibă pe nimeni de omorât în afară de rozătoarele care se ascundeau. La limită, uciderea unor *morţi* de mărime umană ar fi fost de ajuns pentru ea. Cu toate că am avut sentimentul că ar prefera să ucidă oameni vii. Oricum, asta e cea mai bună presupunere a mea, de ce era aici.

În principiu, ca la o excursie amuzantă pentru ea.

Acum, o priveam cum deschidea drumul în interiorul structurii înnegrite, după ce s-a ghemuit şi a forţat încuietoarea cu un mic set de şperacle din echipamentul ei. Cu NVG-ul pe ochi şi carabina ridicată, ea s-a strecurat înăuntru ca un cap de şarpe rapid şi rău, noi ceilalţi urmând-o într-un corp lung şi sinuos. În conul de în conul de lumină verzuie a iluminatorului IR montat pe ţeava ei, puteam vedea holul lung care se întindea în faţa noastră – mai mult sau mai puţin exact ca într-un *shooter-game* deosebit de înfiorător.

Dar acea porţiune de coridor era măcar *clear*/liberă.

Nu şi următoarea. Îi puteam auzi arma trosnind pentru că mă aflam imediat lângă colţ, chiar în spatele ei. Dar până să mă mişc eu mai cu talent, erau trei tipi morţi, pe jumătate putreziţi – unul era o tipă – toţi purtând uniforme kaki de vară zdrenţuite, zăcând distruşi pe podea, cu capetele perforate şi sparte ca nişte dovleci zdrobiţi.

Bineînţeles, nu ne luase nici măcar un minut în *Zulu Alpha*[46] ca să ne dăm seama că doar loviturile în cap contau. Dar oricine a avut vreodată un abonament la Netflix ştia asta. Apocalipsa zombi reală se dovedise a fi cam ca toate cele fictive. Cred că am fost norocoşi că am avut parte de zombii lenţi şi şovăitori ai lui George Romero[47]. Şi nu pe cei care aleargă ca nebunii din *28 Days Later*. Apoi mi-am amintit ce tocmai văzusem afară.

Poate că a fost imaginaţia mea. Sau un tip viu, cel mai probabil.

Oricum, nu am avut timp să mă gândesc la asta, pentru că până atunci ajunsesem la capătul celui de-al doilea hol, iar Katia era deja în genunchi şi descuia o altă uşă. Mi-am amintit de ultimele zile ale războaielor antiteroriste, când – urmând în principal exemplul băieţilor din *Tier*-1, în special DEVGRU –am cam încetat cu toţii să mai dăm cu piciorul în uşi şi să aruncăm cu *flash-bang*[48]-uri în faţa noastră. S-a dovedit că trăiai mult mai mult doar intrând prin efracţie în linişte şi apoi omorându-i sau capturându-i pe băieţii răi în paturile lor. Şi ceea ce era adevărat atunci era de aproximativ 50 de ori mai adevărat în războiul actual, războiul final... ceea ce oamenii începuseră spontan să numească *Zulu Alpha*.

Probabil că şi asta era inevitabil – vechiul argou al alfabetului fonetic NATO. S-a dovedit a fi mai durabil decât civilizaţia umană. Oricum, în *Zulu Alpha*, loviturile în uşile buşite şi *flash-bang*-urile erau cu siguranţă nişte prostii.

Aşadar, *Uron* nu se învrednicise să ne spună pentru ce ne aflam de fapt aici – dar măcar avusese bunăvoinţa de a ne face un *briefing* de misiune care includea planurile bazei aeriene şi ale clădirilor sale, pe care era marcată încăperea unde se aflau *bunurile*.

---

[46] Zulu Alpha (ZA) – Zombie Apocalypse – zona tactică în care se află zombi.

[47] George Andrew Romero (1940 – 2017) a fost un regizor de film, scriitor şi actor american. A devenit cunoscut datorită seriei de filme *Noaptea morţilor vii*, care înfăţişa o apocalipsă cauzată de zombi.

[48] flash-bang – grenadă/petardă care produce un zgomot şi o lumină deosebit de puternice. Declanşată într-o încăpere provoacă contuzionarea temporară a indivizilor fără a-i ucide.

Asta era tot. Mulţumesc pentru căcat.

Katia a apăsat mânerul, s-a mişcat şi şi-a ridicat puşca, strecurându-se înăuntru, totul într-o singură mişcare sexy şi fluidă. A început să tragă din nou înainte ca eu să apuc să-mi folosesc arma. Şi toţi cei dinăuntru erau morţi – mai morţi? morţi din nou? – până când am ajuns înăuntru şi am curăţat colţurile.

Şi apoi am fost orbit, când, fără avertisment, ea a aprins o lumină puternică, o lanternă tactică portabilă pe care o adusese şi pe care acum o trântise pe un birou. În timp ce îmi strângeam ochii împotriva supernovei dureroase de lumină, ca să nu mai vorbim de revenirea puternicei dureri de cap, am simţit mâna ei strângându-mi fundul. Am avut reflexul rapid de a-mi aduce arma în faţă ca să-mi protejez testiculele înainte ca ea să poată să se întindă şi să le apuce.

Şi m-am gândit: *Doamne, o urăsc pe femeia asta!*

• • •

Camera în sine era un fel de birou administrativ, după cum am văzut imediat, odată ce am putut vedea din nou. Dar nu unul deosebit de mare, aşa că am trimis a doua echipă înapoi la punctul *forte* de-a lungul traseului nostru de infiltrare, care includea şi acea uşă exterioară, în timp ce prima echipă s-a înghesuit înăuntru cu noi. De asemenea, am identificat rapid o altă uşă, pe peretele opus celei pe care intrasem, şi am verificat dacă era închisă, încuiată şi intactă – apoi l-am desemnat pe *Specialist* Cusas să o păzească. În rest, noi ceilalţi nu aveam prea multe de făcut, cu excepţia faptului că frecam menta şi o priveam pe Katia lucrând.

S-a strecurat în spatele unuia dintre birouri – cel mai mare, făcut dintr-un lemn de esenţă tare, întunecat şi lustruit – şi a tras de un panou din perete, abia vizibil, care s-a deschis pe balamale încastrate. În spatele acestuia se afla un seif adevărat, unul mare de tot, cu o încuietoare rotativă cu patru combinaţii. Acum eram chiar intrigat –

pentru ce naiba ne aflam aici? Majoritatea lucrurilor pe care le-ai fi pus într-un seif, oriunde în lume, erau acum complet lipsite de valoare. Fără să ezite, Katia a introdus trei numere, învârtind rotorul într-o direcţie şi în cealaltă, cu clicuri sonore clare.

Uşa seifului s-a deschis.

Tot nu puteam să văd ce se afla acolo, atât pentru că singura lumină de pe birou nu pătrundea în penumbra din interior, cât şi pentru că se interpunea trupul suplu al Katyei, arătos chiar şi sub povara vestei de luptă plină de încărcătoare. A băgat mâna înăuntru, a luat ceva mare, apoi s-a întors şi l-a pus pe birou. Am acţionat lanterna de pe propria mea carabină, luminând-o.

Era o cutie de carton, aproximativ cubică.

Iar textul de pe lateral era vizibil, chiar dacă nu şi lizibil. În faţa unui blazon mare, cu aspect regal, se afla cuvântul *Империя* – şi, mai jos, *Русский Стандарт Водка*. Dar şi mai jos, şi chiar mai jos, şi suficient de mic încât a trebuit să-mi forţez ochii chiar şi în strălucirea puternică a luminii lanternei mele, era o traducere în engleză. În timp ce mă aplecam să încerc să o citesc, Katia a scos o a doua cutie identică din seif, apoi şi-a desfăcut rucsacul tactic, a băgat mâna înăuntru şi a scos ceva rulat strâns. Când l-a desfăşurat, era un rucsac şi mai mare. Şi am văzut în sfârşit că textul micuţ în engleză de la baza cutiei suna astfel

Russian Standard Imperia Vodka.

În timp ce Katia întindea mâna pentru a introduce prima cutie în rucsac, i-am blocat încheietura mâinii de suprafaţa biroului. Când am vorbit, mi-am â.îredus vocea la o şoaptă. Dar cu siguranţă nu mi-am moderat tonul.

— Cred că îţi baţi joc de mine.

Ea nu a răspuns, ci doar s-a uitat în ochii mei – şi privirea aceea era *rea*. Şi-a smuls încheietura mâinii din strânsoarea mea.

Am încercat din nou.

— Ar fi bine să nu fie vodcă *Russian Standard* acolo.

Mi-am desfăcut pumnalul de luptă din suportul de la piept, am tăiat banda de deasupra cutiei şi am deschis clapele.

Înăuntru se aflau... douăsprezece sticle de un litru din sticlă transparentă. Cu lichid transparent înăuntru.

— Nu este, idiotule, a şuierat Katia, trântind din nou clapeta cutiei şi reluându-şi operaţiunea de împachetare. Este *Russian Standard Imperia*. Marfă *premium*. Rahatul ăsta costă cam cincizeci de dolari sticla.

Nu îmi venea deloc să cred asta, în ciuda faptului că practic tot ce se întâmplase în ultimele şase luni era aproape de necrezut. Am apucat-o din nou de încheietura mâinii.

— Vrei bani? Îţi dau cei 1.200 de dolari. Îţi dau douăsprezece mii. Bani se găsesc acum peste tot... *moka*.

Mi-a întors privirea – dar toată răutatea se topise... în ceva gol. Şi rece ca gheaţa. Şi mult mai înspăimântător. Vocea ei ca un cuţit de oţel rece, a şuierat:

— Sunt *moka* pentru că nu valorează nimic. Dar asta... asta e nepreţuită.

Şi-a răsucit încheietura mâinii într-un arc de cerc degajându-se din strânsoarea mea, apoi a inversat priza imobilizându-mi propria încheietură, blocând-o, îndoind-o spre spate şi forţându-mă să mă las aproape în genunchi.

— Oricum, nu e treaba ta.

Mi-a dat drumul, a strâns rucsacul în jurul ambelor cutii cu băutură, apoi s-a uitat în jur – după cel mai voinic om din apropiere, cred, care se întâmpla să fie *Staff Sergeant* Chandler.

— Tu. Solidule. Ia-mi rucsacul.

I-a împins-o peste birou. Ei bine, asta explica de ce nu erau marinari. Un singur om putea căra această marfă de captură, deşi cu ceva dificultate. Şi numai dacă voia.

Chandler a privit întrebător la mine, vizibil supărat.

În timp ce mă îndreptam şi îmi frecam încheietura mâinii, jur pe Dumnezeu că eram pe punctul de a-i spune să verse totul în capul lui Katia. Şi apoi să-i dea foc. Dar, practic nu puteam face asta – toată lumea ştie că, cu excepţia filmelor, pileala de 80^0 nu este inflamabilă. Bine, mai ştiam şi că, la un anumit nivel, trebuia să mă stăpânesc şi să fac ceea ce era necesar pentru a veghea la siguranţa oamenilor mei – chiar la supravieţuirea lor. Iar a mă lăsa în voia furiei mele şi a-i supăra masiv pe *stăpânii* noştri ruşi nu era o soluţie. Deşi mă durea capul să fac asta, am dat din cap.

În timp ce Chandler a luat rucsacul, am cedat unei alte tentaţii, ştiind că ultimul lucru pe care ar trebui să-l fac era să pierd mai mult timp la ţintă. Cu toate acestea, am şuierat:

— Cum naiba ai ştiut că asta e aici?

Acum Katia a zâmbit, dezvăluindu-şi dinţii canini ascuţiţi.

— Nenorocitul de ofiţer superior din Oman s-a lăudat cu asta în e-mail. Cu o zi înainte de a muri.

Trebuia să-mi fi dat seama.

Şi-a ridicat carabina şi s-a întors spre ieşire. Am tras aer în piept şi am deschis gura pentru a-i pune pe oameni în mişcare. În sfârşit.

Ceva a bătut în cealaltă uşă, cea din spatele nostru – tare.

Cusas s-a dat doi paşi înapoi din poziţia sa de pază şi şi-a dus arma la umăr, la fel ca toţi ceilalţi *Ranger*i din încăpere. Doar o singură persoană a făcut un pas spre uşă.

Katia.

• • •

De data aceasta am rezistat tentaţiei de a o apuca de încheietura mâinii.

Am pus un genunchi la podea şi i-am şuierat la ureche.

— Las-o baltă.

Fără să-şi întoarcă privirea de la munca ei de forţare a încuietorii, a spus:

— S-ar putea să fie supravieţuitori.

Nu a fost nevoie să o întreb dacă intenţia ei era să-i salveze. Nu era. Poate că îi păcălea pe ceilalţi, pe tinerii din prima echipă. Dar nu şi pe mine. Probabil că spera că nu erau doar supravieţuitori – ci şi foarte bine echipaţi şi dornici de o luptă. Cu siguranţă că aşa era.

— Hei, am spus. Nu vor fi supravieţuitori.

Şi nu au fost. Ştiam deja şi asta. Nu era nevoie de un savant pentru a face această predicţie – practic nimeni dintre cei rămaşi pe Pământ nu era un supravieţuitor. Dar nu a contat. Ea era fixistă. S-a ridicat în picioare, şi-a ridicat arma cu o mână şi a apucat mânerul uşii cu cealaltă.

Am încercat pentru ultima oară.

— De ce? Pentru ce naiba?

Acum s-a uitat la mine şi a zâmbit din nou. Părea atât profund fericită... cât şi complet nebună.

— Pentru că putem. Pentru că suntem liberi. Şi nu există nimeni care să ne spună nu.

Tot ce am putut să fac a fost să mă dau înapoi, să-mi aţintesc propria armă şi să fac un pas lateral ca să nu mă aflu în calea directă a ceea ce naiba v-a ieşi din spatele acelei uşi. Noi trei – ea, Cusas şi eu – am acoperit sectorul într-un mic arc de cerc. Restul plutonului din spatele nostru nu avea nevoie de mine să le spun ce să facă – în principal să ne acopere *şasele* şi să nu ne facă *sită* din greşeală când şi dacă lucrurile se încingeau. Katia a tras de uşă dintr-o mişcare lină.

În spatele ei era... un alt perete.

Unul făcut din cutii şi lăzi. Era în mod clar o baricadă, stivuite din podea până în tavan. Acest lucru m-a luat uşor prin surprindere. Şi mi-a luat câteva secunde să elaborez o teorie despre ce se afla în spatele ei. Câteva secunde prea mult, după cum s-a dovedit.

Cusas a făcut un pas înainte. Şi-a băgat ţeava puştii sub o bucată de lemn putredă şi a împins-o spre exterior. Am deschis gura să-i spun să nu se atingă de aia. Din nou, prea încet.

— Sfinte Sisoe, băiete, a spus Cusas, aruncând o privire înăuntru. *Twinkies*! O ladă întreagă cu ele!

Puteam auzi încântarea de şcolar care i se scurgea din voce. Dar nimeni nu a apucat să dovedească sau să infirme teoria conform căreia *Twinkies* rămân comestibile chiar şi după sfârşitul lumii... pentru că, odată cu îndepărtarea singurei grinzi putrezite, restul lăzilor s-au prăbuşit din cauza greutăţii de deasupra. Cusas juca *Jenga*[49] cu miză mare – cu toate vieţile noastre.

Şi tocmai pierduserăm cu toţii.

Pentru că acum ştiam cu toţii ce anume se afla în spatele baricadei şi de ce mai era încă acolo. Aceasta fusese o ultimă rezistenţă împotriva morţii, probabil una pentru personalul Forţelor Aeriene din Oman care lucrase în această clădire şi care trăise suficient de mult pentru a ajunge aici. Dar îşi pierduseră ultima rezistenţă. Şi nu pentru că baricada fusese spartă. Nu, evident că rezistase. Dar asta nu avea nici cea mai mică importanţă. Pentru că – aşa cum intuiam, şi nu aveam nici o îndoială în privinţa asta – cineva deja infectat fusese lăsat să intre în spatele ei. Şi în epidemia care a urmat înăuntru, în spaţii închise ermetic, cu camera sigilată şi fără nicio cale de scăpare... se sfâşiaseră unii pe alţii.

Şi acum bucăţile se *dădeau* la noi.

• • •

Am făcut un pas rapid înapoi, trăgând fără oprire de la mică distanţă, încercând să identific vârful bărbiilor – în spatele cărora s-ar

[49] Jenga este un joc de îndemânare - jucătorii scot pe rând câte o piesă dintr-un turn construit din 54 de piese. Fiecare piesă scoasă de jos este pusă în partea de sus a turnului, creând un turn din ce în ce mai înalt, dar mai instabil.

fi aflat trunchiurile cerebrale – în mijlocul masei de carne care se zvârcolea şi gemea revărsându-se în cameră.

Katia făcea acelaşi lucru, lângă mine.

Dar *Specialist* Cusas se împiedicase, sau fusese răsturnat. Şi acum hoarda dezlănţuită se prăbuşea peste el, sfâşiind şi apucând – deocamdată doar picioarele până la genunchi, dar se ridicau rapid, apropiindu-se de jumătatea coapselor – aşa că am trecut selectorul de foc pe *full-auto* şi am golit încărcătorul chiar pe deasupra capului lui. Apoi am lăsat carabina, susţinută de cureaua cu un singur punct de prindere, mi-am încordat piciorul din spate, m-am aruncat în faţă şi l-am prins pe Cusas de încheietura mâinii stângi. Toate cele zece degete ale noastre s-au înfipt în antebraţele încordate ale celuilalt. Şi, înainte de a mă putea roti pentru a-i apuca mâna dreaptă, Chandler era deja acolo, făcând-o în locul meu. Cu cele 25 kg de vodcă blestemată în spate, pe lângă încărcătura obişnuită de luptă, îi întrecuse pe toţi ceilalţi la salvare.

Strângându-ne ca dracu', l-am smuls pe Cusas din maşina de carne care îl ţinea şi-l trăgea – şi, în loc să pierdem timpul pentru a-l pune în picioare, am continuat să tragem târându-l între noi, direct pe uşa opusă. Am trecut printre cele două santinele de la uşă, ca să nu mai vorbim de toţi ceilalţi din echipă care trăgeau în plin, auto-organizându-se. Abia după ce am ieşit pe hol l-am smucit pe Cusas în picioare şi i-am dat o brânci puternic pentru a-l face să se mişte cu propriile forţe.

Apoi am făcut o numărătoare pe măsură ce ceilalţi au încetat să mai tragă –în cele mai multe cazuri pentru că aveau magaziile goale – şi au ieşit în fugă pe lângă mine. Ultima care a ieşit a fost Katia. Părea în regulă, dar era greu de spus în întunericul sălii, luminată doar de lanternele armelor mişcate în toate părţile. Toată acea lumină albă nu avea să ne ajute să rupem contactul, aşa că, după ce am făcut o reîncărcare tactică fulgerătoare, pe pipăite – lăsând nepreţuitul încărcător gol să cadă la picioarele mele – şi am început să trag din

nou pentru a acoperi retragerea, am apăsat pe radio, folosind butonul PTT de pe mânerul anterior al carabinei mele:

— 2-*Bravo*! Stingeţi lanternele!

Când toate razele luminoase săltăreţe din spatele meu se stingeau, am acţionat iluminatorul IR, apoi mi-am mişcat mâna stângă într-o clipită pentru a-mi coborî NVG-ul – în timp ce făceam un pas înapoi, ţinându-mi arma cu o singură mână şi apăsându-i trăgaciul fără întrerupere. Imediat ce am putut vedea din nou... chiar mi-am dorit să nu o fi făcut.

Imaginea de *shooter-game* înfricoşător se transformase într-un *live-action* atac cu *Aliens*.

• • •

Practic, holul se umplea de trupuri contorsionate, lacome, care înaintau – cadavre animate, letal de infecţioase, împânzite cu dinţi negri şi putreziţi, scrâşnind în guri leproase, ochi urduroşi, piele verde sau cenuşie şi degete zbârcite, cu unghii ascuţite – şi se umplea mai repede decât puteam eu să trag ca să le opresc. Era ca şi cum ar fi existat o cameră gigantică plină de *carne*, iar acum era împinsă printr-un canal de 3/3/10 m şi strecurată spre exteriorul clădirii, totul cu mare viteză.

Pentru încă vreo trei secunde, am continuat să execut foc de acoperire, trăgând în timp ce mă retrăgeam cu spatele, timp care speram că era suficient pentru ca toată lumea să iasă naibii din acest malaxor de rahat şi *carne* moartă.

Apoi m-am întors şi rupt-o la fugă.

Vestea bună era că puteam alerga mult mai repede cu faţa. Vestea proastă era că acum nimeni nu mai era nimeni pe post de dig împotriva hoardei contorsionate care năvălea, gata să-mi cadă în spate. Fiecare nerv din spinarea meu ardea nebuneşte, anticipând greutatea strivitoare, textura pielii putrezite şi vâscoase, gurile

căscate şi pline de dinţi tociţi care îmi sfâşiau carnea, în timp ce eram doborât din spate şi mâncat de viu. Asta dacă aveam noroc, şi nu eram în schimb infectat şi transformat într-un monstru mâncător de carne, care îşi va vâna, infecta şi devora fără milă proprii fraţi.

Probabil că mi-a mai luat doar trei secunde ca să ajung la capătul acelui hol, să fac la stânga, să zbor pe ultimul hol cu ghetele abia atingând podeaua şi apoi să mă arunc prin uşa exterioară.

Dar fiecare din acele secunde mi s-a părut cât o viaţă întreagă.

Vestea bună era că toţi ceilalţi erau deja afară. Cealaltă veste bună era că erau gata poziţionaţi chiar acolo, gata să trântească uşa imediat ce aş fi scăpat. Vestea proastă era că ajunsesem prea târziu – hoarda de răpitori se afla chiar în spatele meu şi cântărea mult mai mult decât cei doi sau trei *Ranger*i echipaţi care încercau să împingă uşa, care acum devenea tot mai grea şi imposibil de închis.

Şi cealaltă veste proastă era... tot *restul*.

• • •

Acum era un meci de îmbrânceală. Unul în care puteam sta o vreme, dar nu puteam câştiga. Mi s-a părut o metaforă perfectă pentru poziţia noastră în lume acum – ne puteam menţine în viaţă, pentru o vreme. Dar, în cele din urmă, morţii se vor rostogoli peste noi. În cele din urmă, moartea avea să ne ia pe toţi – în această misiune, sau în următoarea, sau peste cincizeci de ani pe un drum lung şi fără speranţă. Moartea nu şi-a făcut niciodată bagajele.

Iar moartea a învins întotdeauna în final.

Cum am mai spus – în luptă, mintea bate câmpii aiurea.

M-am luptat să opresc vocea existenţială, exasperantă, din capul meu blestemat şi, în schimb, am făcut ceva util. În primul rând, m-am uitat pe-afară, pentru a conştientiza situaţia. Două fapte erau importante – unu, a doua echipă stabilise deja un dispozitiv de securitate, într-un arc larg în spatele nostru, cu faţa spre exterior. Şi,

doi, nu erau angajaţi în combat – niciun alt mort nu se îndrepta spre noi din alte sectoare ale bazei aeriene. Încă.

Apoi m-am întors şi m-am proptit cu umărul, şi toată greutatea mea, în uşa aceea. Se împingea împotriva noastră ca un carusel de bâlci, şi chiar şi atunci când noi trei ne-am sincronizat sincronizarea împingerilor, nu am putut face ca blestemata să se închidă. Acest lucru se datora în mare parte diferitelor părţi ale corpului – unele recognoscibile ca membre, altele tulburător de vagi – care se strecurau prin crăpătură, zvârcolindu-se.

Şi, pentru că erau la doar câţiva centimetri distanţă, chiar îmi făceam griji pentru riscul de infecţie. Mirosul care se revărsa de acolo era suficient cât să-ţi golească stomacul – imaginează-ţi zeci de cadavre în putrefacţie de şase luni, numai că erau împinse şi împinse chiar pe lângă nasul tău, şi ai înţeles ideea. Puţin mai târziu decât ar fi trebuit, mi-am dat seama că Cusas era omul din stânga mea, aşa că i-am dat un brânci, îndepărtându-l la câţiva centimetri de crăpătură şi de ceea ce ieşea din ea.

Apoi, încercând să-mi stăpânesc respiraţia, am mai făcut altceva util – l-am verificat rapid. Înăuntru fusese acoperit cam o treime din trup cu tocană de carne infectată. Şi, deşi păruse să fi scăpat fără *orificii* suplimentare sau mucozităţi, voiam să-i văd şi restul. Da, momentan eram destul de *ocupaţi* şi nu era timp pentru o pauză în rândurile noastre. Mi-am ridicat NVG-ul, am scos o lanternă tactică de la centură şi l-am luminat.

Da, ştiu – mi-am încălcat propriile reguli. RHIP.

Părea uscat. Şi pielea şi ochii lui arătau bine – niciuna dintre liniile negre de pânză de păianjen, sau pelicula urduroasă, semnele revelatoare ale transformării, pe care le-am văzut cu inima frântă când mi-am pierdut ceilalţi oameni. Era prea devreme pentru a-l declara pe Cusas sănătos. Dar cel puţin nu avea de gând să se transforme în următoarele câteva minute.

Şi acum era timpul să ne cărăm dracului de aici.

Am ignorat radioul, gândindu-mă că toată lumea era deja suficient de aproape ca să audă direct, iar disciplina zgomotelor nu mai conta – mulţimea de nemernici *morţi* din spatele acestei uşi gemea şi şuiera destul de tare încât, ei bine, să trezească morţii. Un alt lucru pe care îl învăţasem era că asta era absolut garantat că va aduce mai mulţi dintre ei. Asta însemna că singura prioritate acum era viteza. Furişarea nu mai era o soluţie. Sau uşa. Sau baricada căzută. Nu contează.

Am strigat ca să mă fac auzit peste tot haosul.

— *2-Bravo!* La semnalul meu, rupem contactul şi ne deplasăm pe plajă! Fără foc de acoperire, fără manevre inutile. Doar alergăm ca toţi dracii! *Hoo-ah?*

Am auzit câteva *hoo-ah* de răspuns. Dar oricine nu mă auzise avea să înţeleagă destul de repede. Nu era o manevră militară complicată. Nu era nici un fel de manevră militară – era doar o alergare ca naiba.

— La trei, doi, unu...

Toţi am dat simultan drumul la uşă, ne-am întors şi am rupt-o la fugă de parcă aveam curu-n flăcări, străbătând în viteză partea de nord a bazei aeriene, peste gardul perimetral călcat în picioare şi înapoi printre dune. Încă mai trăgeam spasmodic aer în piept, atât din cauza efortului, cât şi – nu mi-e ruşine să recunosc – a fricii, datorate şocului ca de film de groază din ultimele două minute de surprize neplăcute. Aşa că mi-a fost mai uşor decât de obicei să joc rolul de *Tailgunner Charlie*[50] – protejându-mi *turma* din ariergardă ca să mă asigur că nu a căzut nimeni. Dar cineva a făcut-o.

Specialist Cusas.

Evident că se chinuia, dar rezista. Dar chestia cu oboseala e că te loveşte fără milă. Iar alergarea lui dementă s-a confruntat cu pantele

[50] Tailgunner Charlie – mitraliorul din turela posterioară a avioanelor bombardiere din WWII.

abrupte ale dunelor, ceea ce l-a făcut să se prăbuşească în vârf, din fericire pe nisip moale.

Am verificat să mă asigur că toţi ceilalţi coboară duna pe partea cealaltă spre cele două *Zodiac*uri de pe plajă – ca să nu mai spun că ruşii porneau deja motoarele exterioare. Nu a fost nevoie să li se spună – o gaşcă de băieţi care fug departe de o hoardă de zombi vorbeşte destul de mult de la sine. Şi cu siguranţă că nu mai aveam suflu să fiu Indiana Jones, strigând: "*Jock! Porneşte motoarele!*"[51], în timp ce şuierau săgeţile de sarbacană. Văzându-l pe primul dintre camarazii mei că se arunca deja peste bordajul bărcii, am încetinit şi m-am oprit lângă Cusas, m-am întors şi am ţintit peste trupul lui ca de peşte care încerca să respire pe uscat.

• • •

După cum spuneam, partea bună a ZA-ului nostru este că avem zombi tip George Romero, adică lenţi. Erau o grămadă care ne urmăreau de la ieşirea din clădirea principală, plus alţii care se revărsau de o parte şi de alta a acesteia de pe tarmacul de dincolo – dar cei mai apropiaţi erau încă la mai bine de două sute de metri în spate. Reuşisem să punem un spaţiu între noi. Şi urma să scăpăm cu toţii de acolo.

Aveam să fim bine.

Continuând să-mi ţin carabina îndreptată spre inamic, m-am ghemuit lângă Cusas, în timp ce acesta se rostogolea, scuturându-şi capul şi trăgând din greu aer în piept

— Îmi pare rău, a spus el, scuipând nisip. Sunt bine.

Am putut vedea că se luptă să respire. Pe lângă faptul că aproape că se stinsese ca soldatul Hudson, fiind târât în hoardă – apoi lupta de aproape, efortul de la uşă şi fuga – cred că căderea îl făcuse să nu mai aibă suflu. I-am pus o mână pe umăr şi i-am spus:

---

[51] "Jock! Start the engine!" – replică a lui Indiana Jones din filmul *Raiders of the Lost Ark*.

— Hei, eşti bine. Ia o pauză. Te sprijin eu.

Am aruncat o privire în jos şi l-am văzut răsuflând adânc.

Când mi-am ridicat privirile...

Erau nişte siluete care se desprindeau din haită, şi sprintau spre noi.

Alergau cu viteză maximă.

• • •

Am încercat să-mi pun laserul de ochire IR pe vârful bărbiei primului. Dar el sărea de colo-colo, săltându-şi fundul peste terenul accidentat.

De asemenea, acum că nu mai alergam eu însumi, îmi curgeau picături de sudoare grasă în ochi, sub NVG. Nu puteam să le şterg cu mâna, aşa că am încercat să-mi limpezesc ochii clipind. Nu reuşeam să mă concentrez. În seara aceasta luminozitatea era minimă, iar ceea ce venea spre noi atât de repede se afla încă în afara conului eficient al iluminatorului meu IR. În timp ce încercam să desluşesc detaliile acestui tip şi ale celor doi sau trei de lângă şi din spatele lui, tot ce puteam să mă gândesc era...

Charlie nu face surf. Iar Zack nu aleargă.

În şase luni de ZA şi de misiuni de scotocire aproape non-stop, nu văzusem nici măcar o dată unul care să alerge. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, ar fi început acum? Deci, aceştia trebuie să fie oameni vii, supravieţuitori. Şi, spre deosebire de Katia, mie nu-mi plăcea să ucid de dragul de a ucide. Probabil că nu aveam de gând să-i invit pe tipii ăştia acasă la ceai şi prăjituri. Dar nici nu aveam de gând să-i împuşc cu sânge rece... decât dacă eram nevoit. Şi până acum părea că făceau exact ce făceam şi noi – fugeau ca dracu', încercând să scape de hoarda năvalnică din spatele lor.

Şi apoi au ajuns în raza de acţiune a luminii mele IR.

Şi în sfârşit am putut vedea – erau *cu siguranţă* nişte tipi *morţi*. Şi nu numai că alergau cu viteză, dar erau deja aproape pe noi. Am deschis focul, doborându-l pe unul, apoi mi-am reorientat carabina şi... l-am ratat pe al doilea... l-am ratat din nou... în sfârşit l-am nimerit. Pe al treilea l-am ochit rapid... dar era deja peste mine, şi tot ce am putut face a fost să pun umărul în jos pentru a-l placa, trimiţându-l să se prăbuşească printre dune, apoi am tras rapid în capul lui în timp ce se târa pe nisipul uscat. În clipa în care a devenit moale, m-am întors să văd...

...pe al patrulea, peste Cusas. Cei doi erau încăieraţi – mult prea strâns şi încurcat pentru ca eu să risc să trag.

Am sărit şi am întins mâna ca să-l smulg de pe el – dar nu m-am ales decât cu un braţ, iar în secunda care mi-a trebuit ca să scap membrul smuls şi să mă resetez, un altul pe care nici măcar nu-l văzusem a venit îngrămădit, tot în galop, şi a căzut peste Cusas. Acum erau trei trupuri care se zbăteau, grohăind, şuierând şi ridicând nisip. Îl vedeam pe Cusas cum îşi scotea cuţitul, dar nu avea spaţiu ca să înjunghie.

Mi-a luat o secundă să o fac cum trebuie de data asta, urmărind corpurile care se zvârcoleau, sincronizându-mă cu mişcările lor. Mi-am lansat piciorul drept, dându-i unuia dintre ei o lovitură brutală, ca de fotbal, în piept, care i-a crăpat coastele, dar l-a şi aruncat la 15 metri distanţă. Apoi i-am făcut acelaşi lucru celuilalt, doar că pe acesta l-am nimerit direct în cap, care a explodat, într-un jet conic de creier putrezit şi de puroi infecţios, negru, pe panta dunelor. Mi-am apropiat carabina şi l-am împuşcat pe cel care îl lovisem în piept de patru ori în cap, oprindu-l înainte de a se putea ridica. Apoi am privit în sus şi în jur în toate direcţiile, scanând câmpul în căutarea altor ameninţări. În afară de trupurile cele *normale* şi lente care încă se apropiau de noi, asta părea să fie tot.

Abia atunci m-am ghemuit lângă Cusas.

L-am găsit ţinând încă pumnalul. Dar îl ţinea cu amândouă mâinile, ambele tremurând. Şi am putut vedea că încheietura mâinii drepte avea o muşcătură mare şi zdrenţuită. *La naiba*. Cu un junghi de panică în piept, i-am luat pumnalul, i-am apucat mâna cu rana de muşcătură, am tras de ea ca să-i întind braţul – şi am ridicat cuţitul înapoi deasupra capului. Era o disperare totală din partea mea, dar rahatul ăsta funcţionase în *The Walking Dead*[52]. Poate că ar fi funcţionat şi în viaţa reală. Cine ştie? Oricum, era o şansă.

Probabil singura lui şansă.

Dar ceva – poate realitatea înfiorătoare a tăierii mâinilor unuia dintre oamenii mei cu un blestemat de pumnal – m-a făcut să mă opresc înainte de a lovi şi, în schimb, m-am uitat în jos, la faţa lui Cusas. NVG-ul lui fusese lovit în timpul rostogolirii, iar acum ochii lui larg deschişi străluceau de frică. Şi apoi am văzut cealaltă rană. Din gât îi fusese smulsă o bucată mare.

Iar tăierea capului nu ar fi fost de mare ajutor.

Mi-am ridicat propriul NVG şi m-am uitat în ochii lui. Dar, cumva, toată panica se scursese acum din ei. În schimb, el se uita la mine calm şi ferm, ca un suflet foarte bătrân într-un corp de nouăsprezece ani. Şi a spus:

— E în regulă, *Top*.

De parcă eu eram cel care avea probleme şi trebuia să fiu liniştit.

— E în regulă.

Încercând să nu-mi frâng vocea, am spus:

— Eşti un *Ranger* şi un om bun. Şi eşti fratele nostru.

Apoi l-am împuşcat în faţă pe *Specialist* Cusas.

Şi mi-am urcat curu-n barcă.

• • •

[52] The Walking Dead – serial TV american, cu zombi.

Dimineaţă din nou – dimineaţă adevărată de data aceasta. Nu am putut dormi.

Dar la orice oră mă trezeam, era mereu acelaşi lucru. Ca şi cum aş fi renăscut – într-un coşmar. Cumva, întotdeauna uitam totul peste noapte. Ciuma. Fuga la limită din Siria. Moartea şi sacrificiul căpitanului Darby – ca să nu mai vorbim de pierderea întregii echipe de mitraliere, o treime din pluton. Apoi, valul de neoprit al morţii, sau mai degrabă al nemuririi, care a cuprins întreaga lume. Prăbuşirea completă a civilizaţiei umane. Şi apoi cele şase luni de existenţă de coşmar pe *Amiral Gorshkov* – şi moartea a patru... nu, acum cinci... dintre *Ranger*ii mei. Totul se întorcea din nou, în fiecare dimineaţă, într-o singură, bolnăvicioasă şi devastatoare năvală.

Şi nu credeam că mai pot rezista.

Nu mai puteam continua să fac asta. Nu mai puteam continua să-mi privesc oamenii, mai apropiaţi de mine decât fraţii mei, mai mult decât fiii mei, cum sunt eliminaţi unul câte unul. Nu în misiuni de rahat ca cea de aseară – tineri eroi care mureau pentru a ţine marinarii rudimentari ruşi beţi în camera cazanelor. Nu mă înţelegeţi greşit, eram destul de sigur că *Russian Standard* era pentru *Uron*, Katia şi prietenii lor foarte apropiaţi. Dar, în acelaşi timp, mai ceda câte o sticlă, ici şi colo, pentru a câştiga loialitate, pentru a obţine favoruri pe care le putea cere mai târziu sau doar ca să-l facă pe careva pe care nu-l plăcea să bea până la moarte. Deşi probabil că ar fi fost nevoie de mai mult de două lăzi de vodcă pentru ca un marinar rus să moară.

Şi acum, pe lângă toate celelalte, nu mă puteam opri să nu văd faţa lui Cusas, în ultimele sale secunde pe acest pământ. Imaginea îmi ardea mintea.

Am recuperat din nou aparatul de sub pat, am încărcat pistolul – şi de data asta am introdus arma în suport. M-am aşezat pe pat, cu faţa spre el, şi am setat roata mecanică a cronometrului la 120 de secunde. Şi, oftând cu voce tare, am folosit o parte din acest timp

pentru a mă întreba, nu pentru prima dată, de ce am continuat atât de mult timp.

Şi singurul răspuns posibil a fost: pentru oamenii mei.

Din punct de vedere mental, emoţional, îmi făcusem bagajele cu mult timp în urmă – timpul trenează rău de tot în post-apocalipsă, iar ultimele şase luni mi se păruseră şase eoni – iar acum nu făceam decât să acţionez din inerţie. Şi puteam să-mi văd resemnarea reflectată în expresiile *Ranger*ilor mei. Lumina din ochi mi s-a stins.

Tic-tac, tic-tac, tic-tac... Au mai rămas 100 de secunde.

Dar noi continuam să fim trimişi în misiune, cu sarcina de a doborî de fiecare dată ţinte tot mai riscante şi mai letale. De asemenea, şi mai proaste, după cum s-a dovedit. Şi cineva trebuia să conducă aceste misiuni. La un moment dat, eram atât de obosit încât cea mai bună persoană pentru această misiune era altcineva. Dar, cel puţin până aseară, încă eram eu.

Tic-tac, tic-tac – 60 de secunde.

Am aruncat o privire la pistol. Bineînţeles că era încărcat; tocmai îl armasem. M-am prăbuşit din nou, uitându-mă în adâncul negru al ţevii. La distanţa asta, părea mai mare decât tunul de pe puntea *Amiralului Gorshkov* în ziua Dezastrului. Şi, la distanţa asta, ar fi făcut pagube relativ echivalente craniului meu. Locul din care fugise speranţa.

Tic-tac, tic-tac, 30 de secunde.

Cioc, cioc, cioc, cioc. Asta era la uşa mea.

— *Sergeant* Vogeler. Vă rog, pot să vorbesc cu dumneavoastră?

Şi ăsta era nenorocitul de *Uron*.

Cu siguranţă că nu aveam de gând să-i deschid uşa ticălosului ăluia jovial, darămite să-mi întrerup propria mea moarte, plănuită cu grijă şi planificată de mult timp. Ieşirea mea din iadul în care se prăbuşise omenirea. Renunţarea mea, nu doar la *Zulu Alpha*, ci la viaţa însăşi. Sau la puţinul care mai rămăsese din ea.

De asemenea, oarecum „întâmplător", mă săturasem să fiu nenorocitul de *Judenrat*[53] al lui Uron – servind drept temnicer propriilor mei oameni, ţinându-i în frâu, împingându-i în şantierele de muncă – sau mai degrabă în câmpurile de exterminare – şi apoi înghesuindu-i înapoi în ghetoul *Ranger*, aici, în burta mini-imperiului său rusesc plutitor.

Tic-tac, tic-tac – 15 secunde.

— *Top*, o să vrei să auzi asta!

Shit! Era sergentul Chandler. Greu de ignorat. Nu era uşor să te rupi de obiceiul de a servi oamenii. Dar în câteva secunde voi fi liber chiar şi de asta.

— *Sergeant* – am reperat o navă de război americană!

Mi-am ridicat privirea cu care mă holbam în ţeava propriului meu pistol, şi m-am întors către uşă.

— Este un super-portavion din Clasa Ford, *John F. Kennedy*. La naiba, este aproape un întreg grup de atac cu portavion.

Sfinte Sisoe! *JFK* naviga? Asta nu părea posibil. M-am uitat înapoi la pistol, la aparat... şi la roata cronometrului.

Tic-tac – o secundă.

Prea târziu... când am întins mâna, braţul de manevră din interiorul protecţiei a căzut pe trăgaci. Am expirat, mi-am atins faţa pentru a verifica dacă mai avea încă numărul obişnuit de găuri... şi apoi am verificat de două ori dacă siguranţa pistolului era încă activată. În cele din urmă, am ridicat totul şi l-am ascuns sub raftul meu.

De fapt, nu am construit aparatul pentru a mă scuti să apăs eu însumi pe trăgaci. L-am construit ca să am timp să mă răzgândesc. În

---

[53] Judenrat (consiliu evreiesc în limba germană) era denumirea dată structurilor administrative impuse comunităţilor evreieşti din zonele ocupate de Germania Nazistă în Al Doilea Război Mondial. Ele erau forme de autoadministraţie alcătuite din conducătorii comunităţilor evreieşti şi serveau drept intermediare între autorităţile naziste şi populaţie. Structura şi sarcinile lor depindeau de modul în care erau folosite: pentru un singur ghetou, o regiune sau o ţară. Erau obligate de forţele de ocupaţie să le furnizeze evrei care să le servească drept sclavi şi să ajute la deportarea populaţiei în lagărele de exterminare.

fiecare secundă marcată de cronometru, trebuia să decid dacă să dezactivez sau nu siguranţa. Nu ştiu de ce. Să las să acţioneze percutorul, instantaneu, fără numărătoare inversă, fără şansa de a mă răzgândi... cumva nu mi s-a părut deloc corect. Moartea nu ar trebui să fie o schimbare instantanee – lumină puternică, apoi întuneric total.

Ar trebui să fie un coridor pe care să mergi.

Pe acesta mergeam de mult timp. Şi într-o zi, mai devreme sau mai târziu, voi ajunge la capăt. Mă aştepta.

M-am ridicat în picioare şi am deschis uşa.

• • •

CIC de pe *Admiral Gorshkov* semăna mult cu JOC-ul de la al-Tanf, dar era mai înghesuit. De asemenea, era cel puţin la fel de întunecat, în plus era ascuns în adâncurile navei, departe de puntea de comandă de sus. Acest lucru era menit să îl protejeze de daunele provocate de luptă. Nava putea continua să lupte chiar dacă era decapitată.

L-am privit-o pe *Uron* prin semiîntuneric. Era un afurisit viclean şi isteţ, cu o perspicacitate psihologică mult peste cea a unui soldat, operator, sau chiar a unui tip de la Informaţii sau spion. Şi ştiam că putea citi imediat totul – scris acolo, cu litere mari, pe faţa mea. Putea să vadă explozia bruscă a speranţei. Practic, dacă exista o navă de război americană plutind, trebuia să ajung la ea, împreună cu oamenii mei.

Trebuia să ne întoarcem acasă.

Dar nu trebuia să fii Jason Bourne[54] pentru a citi răspunsul inevitabil scris pe faţa lui: *Asta nu se va întâmpla*. Ceea ce a spus de fapt a fost:

---

[54] Jason Bourne – erou de acţiune din filmele cu acelaşi nume.

— Am interceptat şi decriptat traficul radio între *Kennedy* şi avioanele lor.

Bineînţeles că au făcut-o – erau încă cu ani înaintea noastră în materie de tehnologie cibernetică, chiar şi după ce *timpul* însuşi a încetat.

— Vor încerca să atace FOB[55] Chapman.

Asta m-a blocat. Pe de o parte, să scotoceşti prin bazele militare depăşite avea sens – acolo se aflau toate armele şi muniţia, ca să nu mai vorbim de tonele de apă îmbuteliată şi de alimente de lungă durată. Dar întotdeauna am ales bazele de la ţărm. Era şi aşa destul de mortal să încerci să ţii un perimetru împotriva morţilor când aveai un ocean frumos şi sigur în spate.

Dar să te duci în interior era o nebunie – moarte sigură.

Iar FOB Chapman, se întâmpla să ştiu, era situată în provincia Khost, în Afganistan – care, ultima dată când am verificat, era o ţară fără ieşire la mare în totalitate – şi nu chiar în partea cea mai accesibilă. Chapman se afla practic la intrarea în trecătoarea Khyber, sus, în Munţii Spin Ghar, şi aproape de graniţa cu ceea ce fusese Pakistanul.

— Şi o să le-o luăm înainte, a conchis *Uron*.

— De ce? am întrebat. Ce ar putea face să merite să ne băgăm în asta?

Expresia lui *Uron* spunea că ştia că nu mă putea forţa în această privinţă. Eram prizonierii lui, dar nu şi sclavii lui. Nu aveam de gând să mărşăluim pur şi simplu spre o moarte sigură, fără să punem întrebări.

— Trei lucruri. În primul rând, Chapman a fost centrul pentru SOF[56] americane din regiune – Forţele Speciale ale Armatei, SEALs... de asemenea Delta şi DEVGRU.

---

[55] FOB - forward operating base – poziţie/bază militară operaţională avansată care asigură suport strategic şi operaţiuni tactice.

[56] SOF - Special Operations Forces

Nu ştiam de unde aflase asta, dar nu am fost prea surprins.

Am simţit alţi ochi aţintiţi asupra mea şi m-am învârtit pe loc. Şi acolo era ea – Katia. Mereu pândind în umbră. I-am susţinut privirea, acei ochi verzi răi strălucind în întuneric, până când vocea lui *Uron* m-a atras înapoi.

— Doi, Chapman a fost un teren de testare pentru arme şi tehnologii de ultimă generaţie. Există, să spunem, câteva jucării foarte interesante şi utile, care ne-ar face existenţa noastră post-apocaliptică mai confortabilă. Nu în ultimul rând a ta... şi a oamenilor tăi.

— Ce te face să crezi că ceva din ele mai este încă intact?

Pentru că nu a răspuns imediat, am continuat:

— Bine. Care este al treilea lucru?

A bătut cu pixul în pupitrul staţiei tactice la care stătea. Arăta ca unul dintre acele pixuri din duraluminiu – din acelea cu care poţi ucide un om.

— FOB Chapman... nu este invadat.

• • •

S-a bătut din nou la uşa mea, dar mai tare. De data aceasta ştiam cine era.

— Du-te dracului, am spus.

Ea a deschis pur şi simplu uşa încuiată. Nu am ştiut cum. Nu conta. Apoi, purtând acel costum tactic fără mâneci, cu curbele şi mai evidente pentru că nu erau acoperite de magaziile de muniţii, Katia a alunecat şi s-a cocoţat deasupra mea, care zăceam cu faţa în jos pe pat.

— Ai să execuţi misiunea, spuse. Ştii că ai să o faci.

Am pufnit în pernă. Această misiune era o pură sinucidere în masă. Avea să însemne sfârşitul sigur şi complet al scurtei cariere a celor de la 2-*Bravo* ca jefuitori ai Apocalipsei. Sigur, baza în sine nu

era invadată de morţi. Dar nici nu era ocupată de militari americani supravieţuitori – deşi, pentru scurt timp, îmi făcusem speranţe.

— Sunt talibanii, spusese *Uron*, aruncând în sfârşit bomba.

Am fost şocat rău de tot – exact o secundă. Apoi m-am gândit: *Hei, era de înţeles*. Tipii ăia erau ca nişte gândaci, imposibil de eradicat; se întorceau mereu, fără să piardă nici o vară de lupte – supravieţuind de secole într-un mediu care fusese întotdeauna aproape imposibil de distins de cel post-Apocalipsă. ISIS or fi fost ei nişte gangsteri vicioşi, ucigaşi de copii şi hoţi de petrol. Dar talibanii erau inteligenţi, devotaţi, dedicaţi, implicaţi pe termen lung şi credeau în misiunea lor – o misiune de la Allah.

Aşadar, era preferabil să nu-i ai ca duşmani.

Nimic din toate acestea nu răspundea la întrebarea evidentă: *Cum naiba au cucerit Chapman?* Primele mele două presupuneri au fost că americanii au abandonat-o avanpostul când s-a dezlănţuit infectarea, încercând să ajungă acasă – poate chiar prin luptă, înapoi în State. Sau că fiind afectaţi de epidemie, toţi au fost mâncaţi sau transformaţi, iar apoi *Terry*, talibanii, au coborât de pe dealuri şi i-au *curăţat*.

Dar nu conta câtuşi de puţin cum au pus mâna pe ea.

Pentru că, dacă ne-am fi dus acolo şi am fi încercat să le-o luăm înapoi, am fi găsit exact ceea ce găsise Califatul arab când încercase să invadeze Afganistanul. Şi perşii şi grecii înaintea lor. Ceea ce au găsit Alexandru cel Mare şi Genghis Khan, şi britanicii (de trei ori), şi sovieticii – în conflictul de nouă ani care a dus, fără îndoială, la înfrângerea lor în Războiul Rece, şi la prăbuşirea ulterioară. Ca să nu mai vorbim de NATO şi de americani – în cel mai lung război al lor, care a durat până la sfârşitul lumii blestemate. Niciunul dintre aceste imperii care se întindeau pe glob nu a fost vreodată în stare să controleze Afganistanul. Nu pentru mult timp.

Doar că acum localnicii ar fi avut la dispoziţie o putere de foc extrem de avansată. Sincer, mă cutremuram când mă gândeam cum

ar fi fost talibanii cu arme şi echipamente *Tier*-1. Ca să nu mai spun că erau înconjuraţi din toate părţile de Dumnezeu ştie câte gloate de zombi – care ar fi năvălit şi ne-ar fi devorat pe toţi în câteva secunde de la primele focuri de armă.

Katia mi-a dat o palmă în ceafă.

Am oftat:

— Fii sigură că nu o fac doar pentru că aşa spui tu.

— Îţi sunt superioară în grad.

Şi aşa era – era o *Starshina*, E-9 faţă de E-7 al meu.

— Ori execuţi misiunea, ori hrăneşti peştii. Poate că am să te fac să-ţi doreşti să fii hrană pentru peşti.

Mâna mea a zvâcnit spre pistol – dar ea mi-a imobilizat încheietura mâinii de perete, cu unghiile lungi înfipte în ea. Am încercat să scot pumnalul pe care îl ţineam sub pernă, dar mi-a blocat şi cealaltă mână.

— Ştii că ai să execuţi misiunea. Pentru că merită. Echipamentele de acolo sunt nepreţuite pentru noi. Libertate pentru tine. Şi pentru iubiţii tăi camarazi.

Katia. Iisuse Hristoase! Căţeaua era dură, rea şi foarte bine antrenată – dar, nu avea forţa mea în partea de sus a corpului. Am răsturnat-o pe pat, apăsându-mi toată greutatea pe trupul fierbinte de sub mine şi imobilizându-i mâinile.

— Şi ţi-am spus, am scrâşnit printre dinţii încleştaţi. Sunt...

— *Da*, a spus, mişcându-şi şoldurile, lovindu-mi unul dintre picioare ca să mă răstoarne pe spate. Mi-ai spus că nu mai faci asta.

Faţa ei s-a apropiat la câţiva centimetri de a mea.

— Îţi poţi păcăli oamenii, dar nu şi pe mine. Eu te văd. Toată viaţa ta a fost despre a crede în ceva – ceva mai mare decât tine. Acum nu mai crezi în nimic. Şi acest gol te ucide. Dar trebuie să-l accepţi.

Am închis ochii.

— Cum dracu poţi îmbrăţişa un *gol*?

A zâmbit. Deşi superb, nu avea un efect liniştitor. Îi puteam vedea din nou caninii, dar mai de aproape. Mi-a răspuns prin buzele roşii pline, perfect conturate şi uşor strălucitoare.

— Este ca şi cerul. Zbori prin el – slobod şi neîngrădit.

Probabil că mi-a văzut privirea dezgustată, pentru că zâmbetul ei s-a topit, dispărând la fel de complet, fără îndoială, ca şi foştii ei duşmani – şi probabil foştii ei iubiţi.

— Bine. Refuză libertatea. Fii nefericit, în închisoarea solitară din capul tău. Dar în acest caz, din moment ce nu crezi în nimic, ce mai contează ce facem noi? Trupul tău tot mai are nevoie de ceea ce-i trebuie.

Am oftat:

— Contează pentru că mă face să mă simt şi mai rău.

— La naiba cu sentimentele tale. Vrei să mă opreşti? Ia-ţi pumnalul. Şi pistolul. Opreşte-mă.

Nu am oprit-o. Şi, nu pentru prima dată, mi-a smuls hainele de pe mine.

Katia nu era irezistibilă... în felul în care sunt alte femei.

• • •

— Vii cu noi, i-am spus lui *Uron*. Îţi mişti curu', cu cizmele în noroi şi sânge, ataci sau mori. Doar aşa se va întâmpla asta.

— Hmm, făcu *Uron*, întorcându-se cu faţa la mine, cum stăteam din nou în uşa de la CIC. Are un anumit sens poetic. Nu poţi avea încredere în mine că-ţi trimut oamenii la *JFK*. Nu şi dacă nu mă ofer ca ostatic.

— Tu ai proprii tăi ostatici.

Mă referam la cei patru oameni de-ai mei pe care el plănuia deja să-i ţină pe *Gorshkov* în timp ce noi executam misiunea – şi care ne-ar fi împiedicat pe noi ceilalţi să o ştergem şi să ne îndreptăm singuri spre *Kennedy*.

— Şi acum îl am pe al meu.

— Destul de bine, spuse, întinzând mâna.

Am luat-o. Strânsoarea lui era de oţel.

— Eu sunt *Spetsnaz* GRU. Dar sunt *Spetsnaz*.

Am înţeles ce voia să spună – în primul rând, era un războinic şi putea să se desfăşoare, şi să lupte. Dar am ştiut, de asemenea, că nu era ca ceilalţi *Spetsnaz*, cel puţin nu ca ceilalţi trei de pe această navă. Katia mi-a spus odată: "*Soldatul Spetsnaz este un sceptic, un cinic şi un pesimist. El crede în depravarea naturii umane şi ştie că, în condiţii extreme, omul devine bestie. El nu crede în justiţie, bunătate sau umanitate. El trăieşte într-o stare de libertate – în care nu se teme de nimeni, nu are încredere în nimeni şi nu cere nimic nimănui. Mai ales milă*."

Deci, da, sigur – *Uron* era la fel de nemilos ca şi ceilalţi. Ca şi ei, credea că ultimul om care rămâne în picioare câştigă. Şi, având în vedere evenimentele actuale, s-ar putea să fie de fapt ultimul om rămas în picioare, pe întreg Pământul.

"*Nu Armata Roşie l-a învins pe Hitler sau pe Napoleon*", mi-a spus odată. "*Iarna rusă i-a învins. Dar ceea ce trebuie să realizezi este că... noi am trăit aceeaşi iarnă. Doar că noi am fost mai greu de ucis*".

Dar acesta era lucrul ciudat la *Uron*. Eram destul de sigur că el chiar credea în ceva. Credea în el însuşi.

Şi ăsta era avantajul pe care îl avea asupra mea.

• • •

Kamov Ka-27 "*Helix*" s-a ridicat cu greu de pe puntea din spate în întuneric.

Cei şaisprezece dintre noi, cu armele şi cu tot tacâmul de luptă, stăteam înghesuiţi în spatele elicopterului butucănos, cu rotoarele sale duble coaxiale care urlau deasupra capului. În toate misiunile noastre anterioare de scotocire, întotdeauna a trebuit să lăsăm câţiva băieţi în urmă – conform specificaţiilor, această *pasăre* era

dimensionată pentru transportul a 16 militari cu echipament de luptă – dar de data aceasta era ceva diferit. Cei pe care îi lăsam în urmă puteau fi *cu adevărat* lăsaţi în urmă. *Uron* promisese să ne contacteze prin radio şi să îi trimită pe ceilalţi patru oameni ai mei în largul mării într-o barcă de salvare, cu un *transponder*[57] radio, astfel încât să-i putem găsi.

Imediat ce avea *bunurile* în mână.

Iar acel moment, chiar înainte de a se întoarce la fregată, avea să fie ultimul în care îl depăşeam cu cincisprezece la unu. Aşa că nu ar trebui să fie posibil ca el să ne înşele. Nu, atenţie! – încă nu-mi dădusem seama cum avea de gând să ne tragă pe sfoară.

Dar mai aveam încă puţin timp.

Abia a trecut un minut de zbor deasupra apelor nemărginite înainte ca negura care trecea pe sub noi să nu mai sclipească, spunându-mi că am ajuns la ţărm. Acum, dacă ne prăbuşeam – şi, din clipa în care iese de pe linia de asamblare, tot ce vrea să facă un elicopter este să te omoare – am fi murit arzând în munţi, în loc să ne înecăm în mare.

De data aceasta, lansasem în mijlocul nopţii dintr-un motiv real – pentru că *timpul* era singurul de partea noastră. Avusesem norocul de a naviga în Golful Oman – încă la 605 mile de FOB Chapman, dar mult mai aproape decât *Kennedy*, care se îndrepta spre sud dinspre Golful Persic. Depăşiţi fără speranţă de armele şi de puterea lor aeriană, singura noastră şansă reală era să *intrăm* şi să *ieşim* înainte de sosirea lor.

Am menţionat că raza de acţiune a elicopterului *Kamov* era de exact 600 de mile? Asta ne-ar fi lăsat un *salt* de opt kilometri pe un teren zdrobitor pentru noi, cei din forţa de asalt – şi o călătorie doar dus pentru elicopter. Dar primul pe lista de cadouri de Crăciun pe care *Uron* şi-l dorea de la Chapman era un avion cu rotoare

[57] transponder – emiţător aflat la bord; emite un semnal automat pentru identificare/urmărire.

basculante **V-280 *Valor*.** Succesorul lui V-22 *Osprey*, acesta avea încorporată o grămadă de tehnologie *stealth* – inclusiv anularea zgomotului produs de palele rotorului, motor şi evacuare – şi din acest motiv ar fi fost cea mai bună maşinărie pentru raidul în ZA, unde orice zgomot trezea *morţii*. Şi cu ecrane AR (*augmented reality*) pe 360^0 – care îţi permit să te uiţi în jur şi să vezi orice putea depista radarul în exteriorul elicopterului – plus o viteză maximă de 322 mph şi o autonomie de aproape 3.500 de mile, ar oferi în viitor lui *Gorshkov* un avantaj competitiv în orice activitate de *scotocire*.

Dar nu şi pentru noi.

Presupunând că *Uron* se va ţine de cuvânt, vom fi lăsaţi la sol după ce vom cuceri baza – şi apoi vom fi recuperaţi când vor sosi forţele de pe *Kennedy*. Ar fi venit prea târziu la petrecere pentru a primi vreo favoare şi s-ar putea să fie foarte supăraţi că baza fusese deja curăţată de *bunătăţi*. Dar, pe de altă parte, ar primi un pluton de *Ranger* nou şi strălucitor – bine, un pluton de *Ranger* foarte zdruncinat, uzat şi demoralizat – dar totuşi unul cu o experienţă solidă în lupta cu zombi şi în misiunile de *scotocire*.

În orice caz, a ajunge înaintea lor tot suna mult mai bine decât să se suprapună cu misiunea lor de scotocire – şi să se sfârşească, eventual, într-o luptă de noapte, *blue-on-blue*[58], cu forţele de securitate navale. Sau, mai rău, cu Navy SEALs. În acest fel, după ce *Uron* pleca cu *Valor*, noi am fi stat în câmp deschis, la vedere – vorbind foarte repede şi mişcându-ne foarte încet. Şi apoi, cu puţin noroc... cu primul nostru noroc adevărat după mult timp...

Ne-am fi dus cu toţii acasă.

Pe măsură ce pasul rotoarelor se schimba, iar motoarele urlau împotriva încărcăturii, am început să urcăm de pe câmpiile aluviale din Helmand până la poalele lanţurilor muntoase din est. Totul mi se

[58] blue-on-blue – confruntare între militarii aliaţi. În argoul militar aliaţii sunt desemnaţi cu *albastru*, iar inamicii cu *roşu*.

părea cam acelaşi negru nediferenţiat, chiar şi prin NVG-uri. Iluminarea din această seară era din nou neglijabilă. M-am ridicat şi m-am îndreptat spre capătul rândului de bănci – unde, spre surprinderea şi supărarea mea, l-am găsit pe *Specialist* Smith.

— Hei! Ce naiba faci aici?

Îl repartizasem în mod special pe Smith în grupul de ostatici care era lăsat în urmă. Să-şi petreacă tot restul vieţii ca sclav al ruşilor nu ar fi fost fantastic. Dar tot era mai bine decât să fie mort – sau, mai rău, zombi. Şi m-am gândit că o evaluare imparţială a şanselor arată că acestea erau împotriva supravieţuirii oricăruia dintre noi în această misiune. De asemenea, aveam un ataşament iraţional pentru a-l ţine în viaţă pe *Specialist* Smith. Probabil că ar fi mai bine să nu mă ocup prea mult de asta.

Smith s-a uitat la mine cu ochi mari şi inocenţi.

— Am făcut schimb cu Wójcik.

Apoi, aproape ca un copil pedepsit, poate chiar bosumflat, a adăugat:

— Nu am vrut să pierd nimic.

— Iisuse Hristoase.

Am văzut că de data asta nu mai avea telefonul în poală. Toate semnalele de telefonie mobilă, nemaivorbind de transmisiunile de ştiri, încetaseră cu luni în urmă. Iar *28 Days Later* rula non-stop, disponibil pentru vizionare dacă te uitai pe orice nenorocită de fereastră.

— Sunt pregătit, *Top*. Gata de luptă.

Şi a fost. Cumva, după toate astea – căderea civilizaţiei umane, întemniţarea noastră pe fregată, moartea a cinci dintre băieţii noştri în misiuni pe ţărm, lipsa oricărui lucru la care să sperăm sau a oricărui fel de viitor demn de a fi trăit – tânărul *Specialist* Smith îşi păstrase credinţa. Încă mai credea în echipă. Şi credea în misiunea sa de a-şi proteja camarazii. Acest lucru era aproape suficient pentru a-mi da puţină speranţă.

Aproape.

• • •

Ne-am desfăşurat în perimetrul nostru de securitate într-un cerc neregulat în jurul *păsării* la sol până când ultimele ecouri ale zgomotului motorului şi ale rotorului au dispărut. Aterizările cu elicopterul în lanţurile muntoase de mare altitudine sunt dificile în cele mai bune momente, ce să mai vorbim atunci când foloseşti ultimii vapori de combustibil din rezervoare. Dar eram în siguranţă şi la sol. *Pe pământ*, în orice caz.

Şi îl împărţeam cu zombi.

Într-o lume invadată, întotdeauna era aşa. Singura întrebare era câţi şi cât de aproape erau. De fapt, a apărut brusc o problemă nouă şi mult mai gravă: vor fi noul tip de zombi, care aleargă? Dacă da, Dumnezeu să ne salveze pe toţi. Până acum, într-o lume invadată de *morţi*, cel puţin puteai întotdeauna să fugi mai repede decât ticăloşii ăştia – doar dacă nu te alegeai cu o gleznă luxată ca în *The Walking Dead*. Acum nu eram pe deplin sigur că nu puteau alerga mai repede decât noi.

Când am fost în sfârşit convins că nu vom fi atacaţi de o gaşcă de *Zulu*[59] paştuni[60], care se deplasau cu orice viteză, le-am ordonat oamenilor mei să se ridice şi să plece în linişte. Şi, foarte repede, a devenit absolut clar că urma să ne aştepte o noapte de durere intensă şi necruţătoare – cinci ore neîntrerupte de urcat şi coborât pe cărări accidentate de capre, peste şi în jurul colţurilor stâncoase, prin zone de grohotiş şi pe terase abrupte şi noroioase abia destul de largi pentru ghetele noastre. Toate acestea în timp ce ne zorea ivirea zorilor.

---

[59] zulu – în limbaj militar este codul fonetic pentru litera 'Z' - în cazul de faţă se referă la *zombi*.

[60] paştuni – populaţie din Afganistan.

La un moment dat, Smith a alunecat şi a căzut 5 metri într-un şanţ de irigaţii, care s-a dovedit a avea un *mort* scufundat în el, ceea ce aproape că a făcut căderea să fie mortală. După ce l-am distrus pe *Zulu*, a trebuit să-l scoatem pe Smith de acolo, ceea ce, cu cele o mie de gloanţe MG legate de el, a fost mult mai greu decât pare. În marşurile lungi, muniţia înseamnă kilograme, iar kilogramele înseamnă durere. Dar ne aflam la 600 de mile de cel mai apropiat sprijin sau de cel mai apropiat punct de reaprovizionare şi urma să fim doar 16 pentru a ataca o poziţie defensivă fixă, ţinută, conform celor mai bune estimări ale noastre, de 150 de luptători talibani.

Când am ajuns în sfârşit la prima culme de unde puteam avea contact vizual cu FOB, m-am întins pe vârful crestei abrupte cu binoclul de noapte – privind direct apărarea. În timp ce făceam acest lucru, mai mult l-am simţit decât l-am auzit pe *Uron* şoptindu-mi la ureche:

— Deci, ce părere ai?

Am pufnit:

— Cred că singura diferenţă între asta şi Alamo[61] este că Davy Crockett[62] nu a trebuit să se lupte mai întâi pentru a putea intra.

În mod oarecum inexplicabil, tabăra era aşezată într-un *castron* adânc – fusese amplasată şi construită în contradicţie sau doar în ignoranţă cu aproape cea mai veche regulă din război, care spune că bătălia este de obicei câştigată de cei care ocupă terenul cel mai înalt – şi era dominată de trei vârfuri muntoase impunătoare, împreună cu diverse creste înalte. Nu numai că ar fi stupid de vulnerabil să

---

[61] Bătălia de la Alamo (1836) a fost un eveniment-cheie în cadrul Revoluţiei Texane. După un asediu de 13 zile, soldaţii mexicani conduşi de preşedintele general Antonio López de Santa Anna au lansat un asalt asupra Misiunii Alamo de lângă San Antonio de Béxar (astăzi, San Antonio, Texas). Toţi apărătorii texani au fost ucişi, cu excepţia a doi.

[62] David Stern Crockett (1786-1836) - a fost un soldat şi om politic american, mort în asediul de la Fort Alamo. Creditat cu fapte de-a dreptul „mitice" a devenit unul dintre cei mai cunoscuţi eroi populari americani.

contraataci – în cazul în care am reuşi mai întâi să o ocupăm – dar ar fi şi ca o conductă de scurgere pentru cei *morţi*, atunci când s-ar trezi.

Cu noi jucând rolul găurii de evacuare.

Am întâlnit doar câţiva *Zulu* pe drum, dar asta datorită alegerii atente a traseului şi, probabil, a norocului chior. Ştiam că bazinul în care se afla Chapman era înconjurat de o jumătate de duzină de sate paştun, cocoţate în diverse locuri pe versanţi. Şi un lucru pe care îl învăţasem din misiunile noastre de scotocire era că, dacă făceai zgomot, *morţii* te găseau. Întotdeauna.

Şi, din păcate, o altă regulă aproape universală a războiului este: bătăliile sunt al naibii de zgomotoase.

• • •

Acum, binoclul era pus deoparte, obrazul lipit de patul carabinei de asalt; mi-am încleştat maxilarul cu bărbia în pământ şi mi-am liniştit respiraţia, încercând să mă concentrez asupra executării planului. Executarea este aproape întotdeauna mentală. Ceea ce îmi crea câteva mici probleme în seara asta.

Pe de o parte, executam o misiune pentru *Uron*. Încrederea dispăruse cu mult timp în urmă. Iar succesul acestei misiuni ar însemna doar arme mai multe şi mai bune pentru el şi mini-Armata Roşie maritimă, pentru a prădui şi acumula tot ce mai rămăsese din umanitate – poate îmbătaţi de vodca pe care tocmai i-o procurasem. Dar, pe de altă parte, dacă îndeplinirea acestei misiuni ne-ar putea scoate pe mine şi pe oamenii mei din acest coşmar de servitute şi ne-ar putea duce în siguranţă pe o navă americană...

Asta era ceva pentru care merita să lupt.

Am cercetat unul câte unul cele cinci turnuri de pază, prin luneta mea de noapte cu mărire 3X. Din nefericire, doar comandanţii de

squad aveau aşa ceva. Iar gorilele lui *Uron* ne luaseră toate PEQ-15[63], nevrând să le folosim pentru a semnaliza cu laserele sau iluminatoarele lor IR spre avioanele americane care survolau zona.

— Cum naiba să tragem noaptea fără lasere de ochire IR? l-am întrebat, părerea mea despre această operaţiune devenind din ce în ce mai proastă.

— *Kentucky windage*[64], a spus el, bătându-mă pe umăr.

Ne luase şi radiourile echipei, din acelaşi motiv – avioanele care zburau la joasă înălţime, sau chiar însuşi *Kennedy*, puteau fi suficient de aproape pentru a intra în contact cu ele. Deci, practic, asta urma să fie ca şi cum am fi luptat cu *sculele* legate la spate. Nu numai că fusesem reduşi la doar una dintre cele trei sarcini esenţiale ale comandoului – mişcare, foc, comunicare – dar nu puteam nici să contactăm prin radio fregata pentru ajutor, sprijin sau evacuare. Aşa că acum urma să fim doar noi 16, prinşi în acest bol al morţii, cu 150 de luptători talibani bine înarmaţi. Cei care deja supravieţuiseră literalmente sfârşitului lumii.

Şi cu toţi *morţii* din provincia Khost aşteptând în culise.

Serios, a fost ca în *Thunderdome*[65]: "*Doi oameni intră, un om iese*". Şi, în cele din urmă, acei doi oameni eram eu şi *Uron*.

Sau cel puţin aşa am crezut la începutul bătăliei.

• • •

Când *G-Shock*-ul meu a început să ticăie, eu am tras primul, deşi toţi am tras aproape simultan. Toate cele cinci santinele din turn au murit fără să se ridice în picioare – probabil fără să se trezească

---

[63] PEQ-15 – dispozitiv standard de ochire pe armele de asalt.

[64] Kentucky windage – metodă de ajustare a ochirii fără a mai regla dispozitivul optic. Se ocheşte în partea *din vânt* a ţintei.

[65] *Thunderdome* – arenă de luptă (cuşcă de oţel) în care se lupta până la moarte; în filmul post-apocaliptic *Mad Max Beyond Thunderdome*.

vreodată – şi cu siguranţă fără să scoată vreun sunet. Această fază a fost binecuvântat de tăcută. *Uron* măcar ne lăsase supresoarele.

Am sărit cu putere în picioare şi am ieşit repede, *Uron* alergând alături şi chiar în spatele meu, împreună cu ceilalţi doi oameni din echipa noastră de foc improvizată. Întregul plan fusese pus la cale în grabă, din motive evidente – şi, fără un canal radio funcţional, nici măcar nu puteam auzi vreo schimbare. Dar *ranger*ii sunt elita, antrenaţi să opereze şi să gândească independent. Pentru a da dovadă de iniţiativă.

Şi să fie întotdeauna agresivi.

Am ajuns la zidul perimetral în câteva secunde, găsindu-mă în picioare pe o mică grămadă de cadavre moarte de două ori. Cel mai apropiat sat era de fapt la doar optzeci de metri distanţă, dincolo de râu. Evident, talibanii – actuala garnizoană de la Chapman – distruseseră orice *mort* care se rătăcise prea aproape, înainte de a începe să geamă şi să atragă mai mulţi de pe dealurile din jur. Încercând să nu-mi murdăresc ghetele cu *igrasia* infecţioasă, am reuşit să deschid poarta principală cu o rangă. Am tras aer în piept înainte de a intra.

Şi am spus o rugăciune tăcută.

Pentru că un alt confort obişnuit pe care nu-l aveam în această operaţiune era acoperirea cu drone. Cu sistemul de luptă *Aegis* şi cu reţelele de radare de căutare din grupul de atac al portavionului, care era acum aproape, *Uron* a decis că nu putea risca să ridice ceva în aer în seara asta – nimic altceva în afară de elicopterul de inserţie în sine, pe care îl zburasem *cosind iarba*, sperând să fie suficient de jos pentru a scăpa de detectare. Bineînţeles, cea mai mare parte din mine spera că nu o făcusem – şi că americanii ştiau deja că suntem aici. Dar, în orice caz, acum că eram la sol şi lipsiţi de dronă... nu aveam absolut nicio idee despre ce se întâmpla în interiorul FOB-ului, nici măcar la câţiva metri distanţă. Trebuia doar să executăm planul – şi să ne rugăm.

— *Ranger*ii să ne arate drumul, am şoptit.

Aceasta a fost rugăciunea mea.

Şi tot eu am deschis drumul.

• • •

Ceea ce nimeni nu vă spune cu adevărat este că lupta poate fi o adevărată explozie – sportul de aventură X-*Games* cu adrenalină de o viaţă. Bărbaţii devin dependenţi de el. Atunci când totul merge prost şi crezi că vei muri în următoarele cinci secunde, un schimb de focuri este un lucru foarte neplăcut în care să fii implicat. Dar dacă este făcut cum trebuie – ca sport extrem de echipă – te face să te simţi viu ca nimic altceva.

Am îngenuncheat la colţul unei structuri de lemn, m-am aplecat, am ochit şi am doborât doi tipi în robe, aflaţi în fugă. Acea zonă deschisă era de fapt HLZ[66], care încadra centrul taberei – şi puteam vedea forma întunecată şi elegantă a lui V-280 *Valor* care se înălţa în mijlocul ei, cu rotoarele înclinate. În timp ce cei doi tipi-ofrandă morţii alunecau în noroiul de sub ei, am văzut că amândoi purtau NVG-uri.

Era destul de impresionant că luptau, încercând să respingă asaltul nostru. Dacă totul ar fi decurs în totalitate conform planului, aceasta ar fi fost o execuţie în grup a unor tipi adormiţi în rafturile lor. Dar ceva îi trezise – puteau fi camere de luat vederi, cabluri de declanşare, cineva care ieşise să se uşureze dimineaţa devreme, cine ştie – aşa că acum eram într-o luptă continuă în timp ce străbăteam tabăra.

Un alt lucru interesant era că până acum toţi trăgeau cu arme cu amortizor. O duzină de gloanţe au intrat în clădirea de lângă mine, făcându-mă să mă feresc după colţ. Mi-a luat o secundă să le identific

[66] HLZ – helicopter landing zone – zona de aterizate pentru elicoptere (heliport).

semnătura – *Brügger* & *Thomet* APC9, care, nu cu mult înainte de Apocalipsă, fusese declarată ca fiind primul adevărat pistol-mitralieră american de la cel de-al Doilea Război Mondial încoace. Zvonul că acest loc avea toate jucăriile *cool* părea solid. Din fericire, pistoalele-mitralieră au fost calibrate în .45 ACP – un glonţ lent şi *dolofan* care ar fi făcut pagube infernale ţesuturilor moi, dar care ar fi fost oprit şi de vestele noastre antiglonţ şi chiar de majoritatea materialelor de construcţie şubrede din tabără.

Sunt sigur că era o armă extraordinară pentru lupta cu *zombi*.

Dar împotriva infanteriei de elită, nu prea.

Am scos un singur ochi, l-am găsit pe trăgător pe linia de gard de la nord şi l-am doborât în timp ce reîncărca. Alte două mari avantaje ale puştilor noastre de luptă de 6,5 mm erau raza de acţiune şi precizia. Şi, evident, puteai scoate AK-ul din războinicul paştun, dar nu şi tactica focului automat stil *stropitoare*. Oricum, adevăratul miracol aici a fost că toată lumea trăgea cu arma supresată şi, de asemenea, nu arunca grenade – până acum. Acest lucru însemna că lupta va rămâne între noi şi Terry Talibanu', şi nu va implica întreaga populaţie a fostei provincii Khost.

Şansele noastre nu erau prea mari, 16 la 150.

Dar 16 contra o jumătate de milion ar fi fost mult mai rău.

M-am ferit în spate când o altă ploaie de .45 ACP[67] s-a abătut asupra mea – una grea, căci acele APC9 aveau o cadenţă de tragere automată de 1 080 de nenorocite de gloanţe pe minut. O altă privire rapidă a dezvăluit că acest nou trăgător se afla exact în aceeaşi poziţie ca şi primul – niciodată o strategie bună de supravieţuire pe termen lung – dar părea să acopere un şir de tipi care alergau perpendicular în spatele lui. Ceea ce însemna că nu fugeau spre noi.

---

[67] .45 ACP (Automatic Colt Pistol) sau .45 Auto (11.43×23mm) – cartuş de calibrul .45 standard pentru pistolul militar Colt M1911.

Cea mai mare teamă generală a mea era că se vor folosi de avantajul lor uriaş în număr pentru a ne înconjura, a ne încetini înaintarea şi a opri *curăţarea* taberei înainte de a o termina. Atâta timp cât ne menţineam surpriza, viteza şi violenţa acţiunii, numărul inegal nu conta atât de mult. Dar dacă pierdeam iniţiativa, ne blocam, începeam să schimbăm gloanţe din poziţii statice... forţa mai mare câştiga.

Nu am putut primi niciun raport radio. Dar puteam simţi mişcarea asaltului de o parte şi de alta a mea, aproape ca şi cum *Bravo 2* ar fi fost o extensie a corpului meu, sau celulele unui singur organism. Am răsuflat uşurat şi am pornit mai departe, sprintând înainte peste HLZ până la următoarea acoperire.

Acesta avea să fie ultimul nostru mare asalt.

După aceea... *curăţenie*.

• • •

Până când acest asalt nu a mai fost necesar – iar *curăţarea* a devenit inutilă.

Când toate cele patru grupe de foc s-au reunit la marginea nordică a taberei, am găsit trupurile câtorva talibani împrăştiate pe jos – dar nimeni nu mai trăia, darămite să lupte. Ştiam deja că nu omorâsem nici măcar o fracţiune semnificativă din forţa pe care supravegherea iniţială cu drona o arătase aici.

Şi totuşi, cumva, în câteva minute...

Întregul loc se transformase într-un oraş fantomă.

În fruntea primei grupe, *Staff Sergeant* Chandler s-a apropiat, împingându-şi în sus NVG-urile de pe cască. Avea să mai treacă ceva timp până când soarele avea să se ivească de după piscuri, dar întunericul se transforma rapid în maroniul pal de dinaintea zorilor.

— Ce naiba? spus el.

— Pierderi, am cerut eu raportul, ignorându-i întrebarea pentru moment.

În câteva secunde, aveam cifrele exacte: *zero*. Nu pierdusem pe nimeni în asalt, iar singurele răni erau o julitură superficială de glonţ la un braţ şi o gleznă uşor răsucită.

— Repet, a spus Chandler. Ce naiba?

— Mda.

M-am întors şi m-am îndreptat către gardul perimetral.

Mi-a luat în jur de douăzeci de paşi ca să-mi dau seama unde se duseră ceilalţi. Ieşiseră, literalmente pe sub plasa de sârmă. La un moment dat construiseră un tunel de evadare, iar astăzi îl folosiseră.

— Isteţ, am spus, ţinând trapa deschisă – dar şi ţinându-mi arma îndreptată direct în tunel.

— Da.

Chandler a clătinat din cap şi a scuipat.

— De parcă ar fi avut un plan bine exersat de abandonare a navei.

Nu se înşela – scoaterea atâtor băieţi dintr-un tunel îngust în timp ce se aflau sub foc trebuie să fi necesitat un exerciţiu bine exersat.

— Ei bine... şi tu ai fi făcut la fel, cred, dacă te-ai fi aflat în acest *castron*, înconjurat de morţi.

La capitolul veşti mai puţin grozave, eram destul de sigur că se retrăseseră doar din cauza şocului şi ferocitatea asaltului nostru iniţial – şi pentru că nu aveau idee cât de puţini eram. De îndată ce îşi dădeau seama de asta, ne puteam aştepta la un contraatac. Şi, la cât de inteligenţi erau deja, ar putea fi chiar suficient de inteligenţi încât să ştie că cel mai bun moment pentru asta era imediat după asaltul iniţial – înainte ca atacatorii să aibă timp să se consolideze sau să sape

— Aoleu, omule, a spus specialistul Smith, apropiindu-se şi legănându-şi Mk 48-ul.

Fusese avansat de la AG la artilerist, dar primise şi ordin să nu tragă niciun foc de armă – doar dacă şi până când aveam probleme. MG-ul lui avea un amortizor, dar era un pic ca şi cum ai pune o pernă pe capul prietenei tale ţipătoare – doar parţial eficient, şi toată lumea tot ştia exact ce se întâmplă. După ochii mari ai lui Smith, acesta se bucurase de adrenalina unui asalt perfect coregrafiat – dar era şi abătut că nu şi-a folosit arma în luptă.

Chandler îl plesni peste cască.

— Hei, ăsta e un rezultat grozav. Cine vrea o luptă până la ultimul om?

Chandler avea din nou dreptate. Apoi, din nou, nu m-am putut abţine să nu mă gândesc – cât de mult a contat cu adevărat? Eram cu toţii condamnaţi. Ori murim aici, ori în următoarea groapă de rahat post-apocaliptică. Astăzi, săptămâna viitoare sau peste cincizeci de ani, ce mai conta?

Şi totuşi... şi totuşi... imaginea beatifică a acelei strălucitoare, invincibile, indestructibile nave de război de 110.000 de tone, USS *John F. Kennedy*, încă dansa pe marginile îndepărtate ale vederii mele. Ideea că acest loc de siguranţă exista, că puteam ajunge acolo, că viaţa de acolo putea fi ceva normal şi că în sfârşit avea sens acolo... ei bine, totul era probabil un miraj sau o iluzie. Dar mirajul a fost cel care m-a ademenit, târându-mă prin deşert.

Iar iluzia m-a făcut să continui.

M-am întors la momentul respectiv şi l-am văzut pe Smith ghemuit lângă mine, privind în tunelul de evacuare.

— Dar dacă se întorc?

— Nu vom sta aici suficient de mult timp.

Oricare ar fi fost informaţiile pe care tehnicienii din CIC al lui *Gorshkov* le adunaseră din interceptarea comunicaţiilor portavionului, noi nu eram la curent cu cele mai multe dintre ele. Ştiam doar ceea ce îmi spusese *Uron*. Şi tot ce mi-a spus a fost să mă mişc cât mai repede

posibil. Dar trebuia să cred că avioanele noastre decolate de pe *Kennedy* se apropiau, chiar şi în acel moment.

Trebuia să cred în ceva.

• • •

Am ridicat vocea ca să fiu auzit de comandanţii de grupe.

— Grupa a doua asigură securitatea – toate cele cinci turnuri şi poarta din faţă. Plus doi băieţi aici.

Am închis cu piciorul trapa tunelului.

— Chandler şi grupa unu la mine.

S-au executat, iar eu m-am plasat în spatele lui *Uron*, care cunoştea dispunerea taberei şi, probabil, locul unde erau ţinute *jucăriile*. Nu-l mai văzusem niciodată echipat până atunci. Dar se mişca bine, ca un operator adevărat. Postura, liniile suple, economie de mişcare. Puteai să-ţi dai seama. Insolenţa lui obişnuită era, de asemenea, intactă.

În câteva minute, am securizat HLZ, precum şi avionul cu rotoare basculante *Valor* parcat acolo, premiul nostru principal – şi calea de ieşire pentru toate celelalte lucruri. Arăta ca şi cum ar fi stat acolo de la sfârşitul lumii. Noii săi proprietari nu au fost deloc în stare să-l piloteze. Dar cel puţin au avut bunăvoinţa de a nu-l distruge, ca acele statui de piatră ale lui Buddha[68] pe care le-au dinamitat.

Pilotul nostru rus a început să verifice aeronava. Să-l pornească după şase luni de inactivitate ar putea fi un efort, dar, din nou, fusese proiectat pentru medii austere. Probabil că va fi în regulă. Şi dacă nu

[68] Statuile lui Buddha - Ansamblul de la Bamian este un sit arheologic situat în Munţii Hindukuş din Afganistan, la altitudinea de 2500 m, celebru pentru cele două statui colosale ale lui Buddha, statui săpate în stâncă şi distruse prin dinamitare de talibani la 1 martie 2001, cu toate că monumentele se găseau înscrise de UNESCO pe lista patrimoniului universal.

ar fi fost, cu siguranţă nu ar fi fost problema mea. Nu-mi păsa dacă *Uron* se prăbuşea şi ardea în munţi.

În acel moment, eu şi oamenii mei am fi fost liberi.

Următoarea oprire a fost la arsenal, unde am găsit o adevărată ţară a minunilor SOF. Erau rafturi cu mai multe pistoale mitralieră APC9 – mai puţin de jumătate fuseseră luate de talibani când au fugit. Era un container uriaş *Tuff Box*[69] plin cu costume de asalt din kevlar lichid pliate şi stivuite. Costau aproximativ 100.000 de dolari bucata (ultima dată când am verificat); erau uşoare şi flexibile atunci când erau purtate, dar aveau un strat interior de fluid cu nanoparticule care se solidifica la lovire, într-o reţea solidă, oferind o protecţie superbă a întregului corp împotriva gloanţelor, cuţitelor, daunelor provocate de explozii... şi, probabil, muşcăturilor şi zgârieturilor.

Mai erau şi o varietate de mini- şi micro-UAV-uri de ultimă generaţie, în carcasele lor rigide cu aspect scump, cu telecomenzi de zbor, ecrane video şi electronice în interior. De asemenea, un raft cu carabine de lunetist îmbunătăţite XM2010 – arme de precizie, moderne, cu adevărat *rele*, cu urmărire persistentă a ţintelor, telemetrie, calcul balistic şi integrare wireless cu reţelele LAN de luptă. Aproape că nu ai cum să ratezi. Îngrijorător era faptul că pe raft erau locuri pentru şase – dar mai rămăseseră acolo doar trei.

— Acestea, apoi toate celelalte, a spus *Uron*, arătând cu degetul. Le luăm pe toate.

Chandler s-a întors spre mine cu o sprânceană arcuită; sensul lui era clar: noi eram 15, iar el avea doar un om – chiar aveam de gând să predăm pur şi simplu toate aceste rahaturi nepreţuite, letale şi, ca să nu mai spunem, incredibil de mişto? Avea dreptate. Dar, din nou, o

[69] TUFF BOX – container extrem de rezistent.

înţelegere era o înţelegere – chiar dacă nu eram deloc sigur că rusul îşi va respecta partea lui de înţelegere. Până acum nu vedeam cum ar putea să ne tragă pe sfoară. Dar eram, de asemenea, suficient de inteligent ca să ştiu că era mai deştept decât mine – şi cu siguranţă mai viclean.

Oricum, nu conta – nu-mi păsa de armele alea blestemate în acest moment. Totul era doar oţel mort. Dacă îmi mai păsa de ceva, erau oamenii. Şi să-i scot naibii de acolo.

— Fă-o, am spus, întorcându-mă să plec cu *Uron*.

— Hei, s-a repezit Chandler. Unde te duci?

— La TOC.

Locul ăsta fusese, nu cu mult timp în urmă, o FOB operaţională, aşa că ar fi trebuit să aibă un centru *nervos*. Judecând după ordinea bună în care o păstrau noii săi rezidenţi, încă mai avea.

• • •

Eram acolo de doar două minute când am fost întrerupt.

— Hei, *Top*.

Era *Corporal* Avarone din grupa a doua. Nu l-am întrebat de ce se afla aici, în TOC, şi nu afară, asigurând paza. Fără staţii radio, era un mesager venit să-mi spună ceva.

— Ce-i?

— Ştii că sunt santinele înarmate în turnurile de pază?

Nu ştiam asta. Ca şi JOC de la al-Tanf, TOC Chapman era în beznă, doar că nu avea nicio strălucire pe monitor. Reţelele electrice din întreaga lume căzuseră, desigur, dar, din nou, această parte a lumii nu avusese niciodată o reţea electrică. Avanposturile de luptă îndepărtate din Afganistan trebuiau întotdeauna să şi-o asigure singure. Venind aici, verificasem deja generatorul diesel de mari dimensiuni din spate. Părea intact – bujii necorodate, gazul nu era murdar. Bănuiam că talibanii îl întreţineau, dar îl ţineau oprit.

Puterea era bună, zgomotul era rău. Iar combustibilul ar fi fost cel puţin limitat. *Uron* şi cu mine am început să dăm jos perdelele de camuflaj pentru a lăsa să intre lumina zorilor. Am fost uşor surprins că existau ferestre, dar am văzut repede că erau din sticlă blindată cu armătură din sârmă groasă.

Şi, în lumina slabă a zorilor, am văzut în sfârşit terminalul cu turnurile de santinelă din depărtare. Am luat de la staţie controlerul manual – aproape identic cu un controler de *PlayStation*, armata profitând de un avans de pregătire pentru băieţii de 19 ani care constituiau cea mai mare parte a forţei sale de muncă – dar nu era conectat. Mi-am forţat memoria, apoi am scos un dosar gros de lângă terminal şi l-am răsfoit.

— La naiba. Au reuşit să-l pună în funcţiune.

— Ce anume? a întrebat *Uron*.

— *Terminatorul* jihadist.

Acest lucru necesita în mod clar câteva explicaţii.

— Era încă în dezvoltare din câte am auzit. După chestia din Libia, o mulţime de tipi din *Tier*-1 l-au cerut. Au spus că nu vor ieşi ca nişte derbedei, călcaţi în picioare la fel ca operatorii Departamentului de Stat din Benghazi. Aşa că *Defense Sciences Office* din cadrul DARPA a accelerat lucrul la asta.

— La ce? a insistat *Uron*, evident exasperat că nu primea explicaţia reală pe care o dorea.

Am suspinat şi am ridicat privirea.

— Este o armă santinelă autonomă. Un *chaingun* (tun cu ţevi multiple, rotitoare) pe care nu trebuie să îl opereze nimeni. Toate au camere de bord şi software de selectare a ţintelor – condus de o inteligenţă artificială avansată.

— Cum naiba îi deosebeşte pe băieţii răi de noi? a întrebat Avarone.

— Analiza mersului, în primul rând – operatorii şi chiar soldaţii convenţionali se mişcă diferit de insurgenţi. Dar şi faţă de hainele locale şi armele din blocul estic.

— Grozav, a spus *Uron*, bătând în AK-ul său avansat. Aminteşte-mi să nu ies în afara *sârmei*.

— Nu contează, am răspuns. Nu e curent, nu e nici santinelă. Şi evident că nu pornim generatorul.

Am răsfoit dosarul, unde se aflau câteva foi volante acoperite cu scris de mână, toate în alfabet arabesc. Asta era ciudat. Şi mai ciudată era ultima pagină, unde cineva desenase ceea ce era destul de clar o grămadă de paştuni strigoi, purtând ţoale bărbăteşti pe jumătate putrezite sau *chador*urile femeilor şi stând în acele ipostaze ciudate specifice *morţilor*. Dar timpul atârna greu în ZA, şi am presupus că mâzgălitul era o modalitate la fel de bună ca oricare alta de a suporta orele lungi. Am aruncat dosarul, am ieşit din nou afară şi am scrutat vârfurile şi crestele din jur în zorii alburii. Mai mult l-am simţit decât auzit pe *Uron* ieşind în spatele meu.

— Unde crezi că s-au dus cu toţii? a întrebat în cele din urmă.

— La OP.

Avanposturile de luptă ca acesta, mai ales în zonele îndepărtate sau muntoase, aveau aproape întotdeauna o bază satelit mai mică, dar puternic fortificată – un OP, un punct de observaţie – cu o poziţie mai înaltă asupra terenului, plus mortiere pentru a face să plouă cu iad asupra oricui ataca baza principală. De asemenea, putea servi ca poziţie de retragere în ultimă instanţă. ISR-ul nostru iniţial nu a arătat pe nimeni acolo. Dar, pe cât de inteligent începea să pară inamicul şi pe cât de uşoară a fost retragerea lor, pariam că au păstrat OP-ul în siguranţă ca poziţie de retragere.

Şi că acum se regrupează acolo.

Ştiam că OP se afla chiar în spatele uneia dintre liniile de creastă din nord şi am privit în direcţia aceea. Vârfurile acoperite de zăpadă străluceau cu prima nuanţă portocalie şi roz a zorilor, pe un cer

ultramarin. Şi am ştiut că, ascunşi undeva, în toată acea frumuseţe, se aflau 140 de oameni care realmente doreau să ne ucidă.

De fapt, aproape sigur credeau că supravieţuirea lor depindea de uciderea noastră – sau cel puţin de alungarea noastră din fortăreaţa lor, micul lor loc de siguranţă în mijlocul unei lumi moarte şi extrem de ostile. Bineînţeles, nu aveam nicio idee că, în treizeci de minute, fiecare dintre noi cei din interiorul acestei baze, care mai era în viaţă, se va retrage în ceea ce noi am numit "poziţia Alamo" şi se va pregăti să facă o ultimă redută în singurele două clădiri care nu erau în flăcări.

Dar probabil că ar fi trebuit să ghicesc.

PARTEA A TREIA

"Dorinţa de a muri pentru o altă persoană este o formă de iubire pe care nici măcar religiile nu reuşesc să o inspire, iar experienţa ei schimbă profund o persoană."

– Sebastian Junger, *Război*

• • •

Ne-am întors la HLZ exact la timp pentru a ajuta la încărcarea în *Valor* a ultimelor lăzi cu arme şi echipamente de înaltă tehnologie. Nu aveam timp de pierdut. Trebuia să îl scoatem pe *Uron*, încărcătura şi avionul de acolo – înainte ca americanii să apară şi, mai ales, înainte ca talibanii să îşi dea seama cât de puţini eram şi să lanseze un contraatac.

Mai era şi *mica* problemă a *morţilor*. Oricât de mult părea că aveam o înţelegere tacită de a desfăşura o bătălie în linişte, cu arme cu amortizoare, exista întotdeauna riscul ca situaţia să devină zgomotoasă. Oricare dintre cele două tabere care ar fi pierdut, ar fi fost puternic stimulată să înceapă să arunce cu grenade, rachete, mortiere, nenorocite de *tac-nukes* (muniţie nucleară tactică), orice naiba era la îndemână. Atragerea *morţilor* ar fi fost o problemă uriaşă pentru supravieţuitori – dar supravieţuirea suficient de mult timp pentru a face faţă ar fi fost mai bună decât moartea cu care se confruntau.

În timp ce era încărcat şi ultimul palet, m-am întors spre *Uron* şi am întins mâna, cu palma în sus. El a dat din cap şi a desfăcut geanta care îi atârna sub rucsac. Aceasta conţinea o staţie de comunicaţii prin satelit *Barrier*-T – portabilă, dar nu tocmai uşoară, şi, spre lauda lui, *Uron* o cărase prin munţi până aici. Şi mai mult decât atât, se părea că, până la urmă, avea de gând să-şi respecte partea lui de înţelegere. De îndată ce vor decola, radioul ne va permite să facem comunicaţie cu *Kennedy*. În mod ilar, tehnicienii lui *Uron* ne-au furnizat chiar şi o cheie de criptare pentru reţelele americane.

Dar înainte de a o preda, trebuia să facă propriul apel – cel care avea să-i elibereze ostaticii. Ultimii mei patru oameni de pe fregată.

Dar chiar în timp ce scotea receptorul, acesta a vibrat – un apel primit. Cu ochii îngustaţi, s-a uitat la mine într-un mod bizar, de scuză, şi a pus receptorul la ureche.

— *Da... Ponimayu*.

S-a întors spre mine. Aveam o puternică premoniţie că nu avea să-mi placă ceea ce avea să iasă din gura lui în continuare.

Şi nu m-am înşelat.

• • •

Din interiorul TOC, puteam auzi avioanele de pe *Kennedy* vuind deasupra noastră. Acest lucru era supărător. Puternica armă aeriană a US Navy era practic suficient de aproape pentru a fi atinsă. Iar noi nu puteam face nimic.

Nimic în afară de a ne ascunde. Apelul către *Uron* fusese de la CIC de pe *Gorshkov*, care îl anunţase despre patrula aeriană care se apropia – înaintea superportavionului însuşi, care se îndrepta spre Golful Oman. Asta însemna că *Uron* nu putea zbura cu *Valor* – nu până când spaţiul aerian nu se elibera. Ruşii, paranoici până la capăt, erau absolut convinşi că *JFK* îi va vâna şi îi va distruge dacă ar fi aflat de existenţa lor. Aşa că nu se putea permite să se întâmple aşa ceva.

Între timp, noi eram la sol – şi blocaţi.

Şi atunci au început primele atacuri de sondare a perimetrului din gardul de sârmă. *Corporal* Avarone a intrat în fugă pe uşă, din nou fără suflare, poate definitiv. Nu părea încântat de noua lui slujbă.

Uron i-a ieşit în faţă.

— Am spus să nu se lase nimeni văzut.

Nu voia ca piloţii de deasupra să îi vadă pe americani la sol, aşa cum nu voia nici ca noi să le dăm semnale.

— Du-te naibii, i-a trântit-o Avarone.

Aproape că am râs. Cu siguranţă că eram de acord.

— Raportează, i-am ordonat.

— Toate cele trei turnuri de pază de pe partea de nord, a spus el, în jurul unor respiraţii gâfâitoare. Se trage asupra lor cu arme de calibru mic. Focul este încă suprimat – dar eficient, şi se intensifică rapid.

Antrenaţi cum erau, întotdeauna să domine un schimb de focuri, ştiam deja că băieţii noştri vor răspunde la foc – dar ştiam şi că se aflau într-un dezavantaj uriaş, trăgând în susul unor pante abrupte. Iar acele linii de creastă înalte erau, de asemenea, presărate cu numeroase locuri ce asigurau acoperire şi ascundere, sporind avantajul inamicului.

— Iar, focul dezlănţuit asupra noastră este al naibii de ciudat de precis, a spus Avarone.

A arătat spre partea de sus a căştii, spre o îndoitură a acesteia.

— Am riscat vreo două secunde să arunc o privire – şi aproape că am fost găurit. Drept în meclă.

— XM2010-urile, am spus eu.

— Ce?

Am clătinat din cap.

— Puşti de lunetist îmbunătăţite, cu lunete inteligente.

— Grozav, a spus Avarone. Acum *hajjii* au o armă care nu poate rata. Oricum, e de rău. Ei asigură foc de acoperire, permiţându-le oamenilor lor să manevreze spre noi. Sunt destul de greu de oprit, la cât de mult suntem depăşiţi numeric. Şi fără suport de armament greu.

A fost o vreme când aş fi fost surprins de faptul că nişte tipi în robe foloseau tactici profesioniste, de infanterie în unităţi mici. Dar asta a fost cu mult timp în urmă. Oricum, orice avantaje pe care le aveam în materie de antrenament şi coeziune a unităţii ar fi fost rapid copleşite de numărul lor. O mulţime de ceasuri ticăiau acum.

În mod normal, aş fi ordonat distribuirea de muniţie. Dar arsenalul de aici era lipsit de 6,5 mm – un dezavantaj vizibil al faptului că am fost primii care au trecut la o armă superioară, pentru

care nu existau deja tone de cartuşe în depozite. La naiba, în mod normal aş fi tras cu mortiere, rachete şi rafale de MG asupra atacatorilor – dar zgomotul infernal ar fi însemnat moarte, sau mai degrabă nemurire, pentru toţi cei implicaţi.

La un moment dat, m-am gândit că aş putea descărca armele şi muniţia de pe *Valor*. Dar, aruncând o privire la *Uron* prin aerul întunecat şi prăfuit, ştiam că nu va fi foarte încântat de asta. Şi încă mai ţinea patru dintre oamenii mei. Dar acest contraatac trebuia să fie respins. Ceea ce însemna că cineva trebuia să acţioneze.

Iar *eroul* de sacrificiu... eram eu.

• • •

Nu ştiam cât de liniştit să fiu în legătură cu îngustimea micului lor tunel de scăpare. Pe de o parte, asta sugera că nu era o vulnerabilitate uriaşă pentru noi – doi băieţi singuri puteau să-l ţină, şi doar câte un inamic, pe rând, se putea strecura prin el de cealaltă parte. Mai însemna, de asemenea, că ticăloşii ăştia alunecoşi îşi evacuaseră în câteva minute întreaga forţă printr-un canal micuţ, pe un singur rând. Aşa stând lucrurile, grupa mea de foc de patru oameni, adunată în grabă, abia reuşea să treacă, suprasolicitată cum eram nu doar cu muniţie, ci şi cu trei dintre armele secundare – şi una dintre carabinele cu lunetă inteligentă.

Muniţia pentru M5-urile noastre devenea deja insuficientă. În plus, ştii, oricât de nasoală ar deveni situaţia, cine ar fi putut rezista şansei de a se distra un pic cu noile jucării? Eu nu.

Am aşteptat la intrarea în tunel ca cei din turnuri să dezlănţuie un foc de acoperire infernal, chiar dacă suprimat, ca să ne acopere pe noi. Asta a fost mai mult pentru a distrage atenţia inamicului, decât pentru a ne oferi o bază de foc sub care să manevrăm, iar noi patru ne-am strecurat repede, aplecaţi, de-a lungul părţii exterioare a

gardului de sârmă. În curând am dispărut din vedere, mascaţi de o ridicătură joasă.

Şi apoi am început să urcăm.

Am fost ajutaţi şi de o schimbare neaşteptată a vremii. În Hindu Kush, se spunea întotdeauna că vremea este "de la vale la vale" – piscurile erau atât de înalte şi văile atât de izolate încât aveau propriile lor sisteme meteorologice independente. Acum, o furtună neagră şi furioasă începuse să se rostogolească pe valea noastră şi să se îndrepte direct spre noi – luându-ne prin surprindere, în condiţiile în care nu mai funcţiona nici măcar un *widget* meteo pe telefonul nimănui. Oriunde. Oricum, era greu de ratat, în direct şi în persoană. Ziua devenise deja mai întunecată decât atunci când s-a ivit zorii.

Dar asta îmi convenea foarte bine.

În primul rând, vizibilitatea a scăzut masiv. Pe de altă parte, însemna că nu mai escaladam munţii în lumina directă a soarelui, cu optzeci de kilograme de armură, muniţie şi arme pe trupurile noastre transpirate şi tremurânde. Departe de ochii noştri şi la aproximativ 200 de metri la est de inamic, noi patru am păşit pe o serie de serpentine abrupte ca nişte capre de munte dopate cu metamfetamină. A trebuit să cercetez terenul de pe hărţi, dar eram destul de încrezător că această manevră ne va permite să deschidem foc letal din flanc asupra atacatorilor noştri.

Dar mai întâi trebuia să ajungem acolo sus.

Şi aici intervenea antrenamentul fanatic de pregătire fizică al *Ranger*ilor. Ne *turam* în PT atât de tare în fiecare dimineaţă pentru că ştiam că va veni ziua în care capacitatea de a ne căţăra dotaţi cu două arme şi 400 de cartuşe pe o pantă stâncoasă aproape verticală şi aparent nesfârşită va determina dacă fraţii noştri vor trăi sau vor muri. Nu am lăsat pe nimeni să ne surcalaseze în ceea ce priveşte antrenamentul..

Şi nu aveam nicio intenţie de a-i lăsa pe fraţii noştri să moară.

Dar, de data aceasta, trebuia să rămânem vigilenţi şi tactici. Nu întâlnisem prea mulţi *morţi* pe cocoaşa muntelui, şi slavă Domnului, niciunul dintre cei care fugeau. Dar tot nu-mi puteam permite să pierd *Ranger*i din cauza unei infecţii stupide şi evitabile. Poate că era de vină terenul accidentat, dar nu am văzut niciunul – nu până nu am ajuns în vârf.

Fiecare muşchi ardea de acid lactic, uniformele erau îmbibate de sudoare – în ciuda brizei răcoroase, a norilor negri şi a primelor picături de ploaie. Am ajuns în sfârşit pe ultima creastă. După ce am evitat în linişte câţiva crescători de capre *morţi* care bântuiau pe acolo sus, ne-am lăsat pe burtă şi ne-am târât până la marginea terasei.

Şi, sub noi, era ca în dimineaţa de Crăciun.

Zeci de inamici erau parţial sau, în unele cazuri, complet expuşi – membri ai grupelor de asalt care îşi croiau drum în josul pantei, dar şi băieţii de la baza de tragere de deasupra şi din spatele lor, pe creastă. Toţi se adăpostiseră, evident, faţă de turnurile de pază ale taberei, ceea ce însemna că ne arătau flancurile lor. Nu le trecuse prin cap că am putea organiza un contraatac – sau, dacă le trecuse, cu siguranţă nu-şi imaginau că am putea urca până în vârful terenului pe care tocmai îl aveam. Oricum, nu atât de repede.

Cei mai mulţi dintre ei se aflau chiar în raza de acţiune efectivă a mitralierelor B&T. Dar pentru mine, cu XM2010, asta urma să fie ca şi cum aş fi tras cu alice de calibrul 12 într-un gândac, de la o distanţă de cinci centimetri. Luneta masivă din partea superioară a carabinei părea ceva desprins din Robocop – mare, elegantă şi super high-tech, cu trei obiective separate care ieşeau din faţă. Am pornit-o şi mi-am coborât capul spre ocular.

— *Whoah-ho*, am şoptit.

Înăuntru, pe afişajul mare, viu şi plin de culoare, puteam vedea o imagine video-digitală mărită a ţintei mele – în acest caz, primul trăgător inamic pe care l-am ales şi asupra căruia m-am stabilit. Iar acest biet nenorocit – care stătea acolo fără să ştie că era deja mai mort

decât un tip cu un diagnostic de cancer în stadiul 5 – era înconjurat pe ecran de date de ţintire: distanţa exactă în metri, viteza şi direcţia vântului la poziţia mea, direcţia de ochire pe busolă, unghiul de înclinare... şi alte câteva lucruri despre care nici măcar nu ştiam ce naiba erau.

Oricât de revoluţionar ar fi fost această sculă, ştiam suficient de multe despre funcţionarea ei – şi anume că elementul hotărâtor era sistemul ghidat de declanşare a focului. Din punct de vedere fizic, acesta era reprezentat de un fir cauciucat care ieşea din lunetă, cobora într-un ansamblu aflat deasupra carcasei trăgaciului – şi, în principal, de un buton mare şi roşu aflat în exteriorul grilajului.

Acesta era butonul "*tag*". *He-he!*

Pe obiectivul-ecran, mi-am aliniat reticulul ţintei pe tâmpla stângă a trăgătorului din vizor. Apoi am apăsat butonul "*tag*" pentru a desemna acel punct ca punct de impact. Afişajul mi-a spus că sistemul *Tracking Point* (urmărirea ţintei) a calculat instantaneu o soluţie de tragere precisă pentru acel punct. Un punct roşu a apărut, de asemenea, pe partea laterală a capului tipului... *şi acum se mişca odată cu el.*

În cele din urmă, am apăsat pe trăgaciul obişnuit – care, de fapt, nu a descărcat arma. Pur şi simplu a transformat reticulul ţintei de pe ecran în roşu. Declanşatorul în sine aştepta ca software-ul să dea semnalul electronic de comandă – care ar fi venit doar atunci când puşca era perfect aliniată cu ţinta, pe baza soluţiei de tragere calculate. Pe ecran, am mutat reticulul înapoi spre punctul de pe tâmpla tipului – în timp ce luneta inteligentă, şi carabina de sub ea, se legănau puţin, dar vizibil, din cauza respiraţiei mele încă precipitate după căţărarea zdrobitoare de funduri.

Nu a contat. Mişcările ţintei nu contau.

Mă simţeam ca un pilot de vânătoare cu racheta fixată pe ţintă. Era practic acelaşi lucru. Pentru că de îndată ce reticulul a fost aliniat

cu punctul, chiar şi pentru o fracţiune de secundă... sistemul a eliberat trăgaciul.

Bum!

Prima lovitură, perfectă. Drept în cap. Tipul s-a răsturnat, cu două găuri suplimentare de fiecare parte a chipului. Trebuia să mi-o imaginez pe cea de pe partea cealaltă, rana de ieşire, dar eram extrem de sigur că era mai mare decât cea de la intrarea glonţului.

Băi, să-mi bag...!

Mi-am ales o nouă ţintă. Spre nemărginita mea încântare, abia stăpânită, la două secunde după ce l-am marcat, s-a ridicat şi a început să alerge înainte. De fapt, doar ca să mă amuz, m-am ridicat şi eu, cu puşca trasă la umăr, mişcând-o spre stânga în timp ce-i urmăream alergarea pe pantă. Am apăsat pe trăgaci. Apoi am aşteptat... să se intersecteze capul lui săltăreţ cu reticulul meu oscilant şi instabil.

Bum! O lovitură perfectă în cap. *Din fugă!*

Băi, să-mi bag...!

Unul dintre prietenii lui a venit să vadă ce face. L-am doborât şi pe el. Pe bune, aş fi putut face asta toată ziua, cu mare plăcere, dar bineînţeles că aveam treabă, şi oricum planul stabilit era să împuşc trei la început, apoi ceilalţi să deschidă focul

Şi l-au deschis – la greu şi fără oprire.

Cu supresoarele, surpriza şi ferocitatea anfiladei noastre, talibanilor le-a luat ceva timp până să îşi dea seama ce naiba li se întâmplă. Până când au priceput şi au organizat un fel de reacţie la contact... erau cu douăzeci de oameni mai puţini decât înainte. Toţi patru zâmbeam ca nişte copii în dimineaţa de Crăciun.

Şi aveam mult mai puţină muniţie pe care să o coborâm pe deal.

• • •

Wzzzzzz.... KA-BOOMMMM!!!

— La dracu'!

Toată lumea din TOC s-a aruncat pe podea – toată lumea, cu excepţia mea. Fusesem sub o mulţime de IDF înainte şi ştiam că acoperişul acestei structuri era întărit cu destui saci de nisip pentru a supravieţui chiar şi unei lovituri directe de mortier. Dar inamicul tocmai ridicase masiv miza. Singurul lucru la care mă puteam gândi era că au decis că dacă nu-şi puteau recupera castelul de nisip, mergeau mai departe şi-l dărâmau cu totul. Cu noi în el. Şi cu mortierele pe care le aveau la OP, puteau s-o facă.

Abia dacă am avut un minut să mă bucur că le-am dejucat primul atac.

Un alt proiectil a explodat chiar în faţa ferestrei, spulberând-o şi acoperind TOC-ul cu resturi. Pe mine m-a trântit pe jos. Ceilalţi, aflaţi deja pe podea, s-au uitat la mine ca la un dobitoc, ceea ce probabil că era destul de corect.

Am tuşit din cauza prafului şi mi-am scuturat capul, apoi mi-am concentrat privirea şi am văzut controlerul pentru armele-santinelă căzut sub un birou. În mare parte topit, arăta de parcă nişte puştani de 19 ani se plictisiseră şi l-au *tratat* cu o brichetă. Şrapnelele erau fierbinţi. M-am pipăit ca să văd dacă fusesem lovit. Nu fusesem, aşa că m-am ridicat şi am cercetat încăperea. Geamul blindat şi armătura din plasă de la fereastră erau încă pe jumătate intacte.

Iar pagubele generale din interior erau minime.

Cealaltă veste bună era că turnurile de pază de la ziduri nu erau doar întărite cu saci de nisip, ci chiar erau făcute din module Hesco – containere de plasă de sârmă de un metru grosime şi ţesături grele umplute cu pământ şi transformate în ziduri anti-explozie, şi care puteau opri cam orice. Atâta timp cât rămânem cu toţii ascunşi, ar trebui să putem rezista furtunii. Două furtuni acum, de fapt – între loviturile de mortier, puteam auzi picăturile mari de ploaie care loveau pământul de afară, precum şi zgomotul tunetului care se apropia. Deci asta era vestea bună.

Dar vestea proastă era, din nou, tot restul.

Cu noi imobilizaţi şi adăpostiţi de mortiere, talibanii îşi puteau relua atacul în condiţii mai favorabile. Şi asta nu era nici măcar cea mai mare problemă a noastră.

Nu, asta ar fi...

— *Top!*

Da, acolo era *Corporal* Avarone, care se adăpostea din nou înăuntru, cu ploaia amestecată cu sânge picurându-i de pe faţă.

— Se apropie zombii, cam o companie.

Am clătinat din cap. O a treia furtună.

— Aleargă?

— Adică?

Am luat expresia goală a lui Avarone drept un *'nu'*. Nu informasem pe nimeni despre noua variantă de zombi care poate atac rapid. Aceasta era, fără îndoială, o gravă scăpare informaţională, tactică şi organizatorică din partea mea. Dar ceea ce făceam aici era deja o misiune suficient de sinucigaşă.

Şi, sincer, nu am vrut să sperii pe nimeni.

Cel puţin, asta mi-am spus la început. Acum mă gândesc că poate nu am vrut să cred asta nici eu. Că am visat totul. Poate că aşa a fost.

— Din ce direcţie? am întrebat.

— La început, dinspre sat. Dar acum, cam de peste tot.

La naiba! Îmi făcusem deja griji din cauza zgomotului împuşcăturilor – chiar şi armele cu amortizor fac zgomot – precum şi din cauza strigătelor de la lupta iniţială, plus zgomotul avioanelor cu reacţie de deasupra capului. Acum nu numai că eram blocaţi în această capcană a morţii. Dar, datorită mortierelor, întreaga tabără fusese practic transformată într-un mare clopot de cină care suna, cu noi ca *aperitive*.

Un ceas cu adevărat letal ticăia acum. Gardul perimetral avea să ţină *morţii* afară, pe mulţi dintre ei... pentru o vreme. Dar când erau destui, în cele din urmă se vor căţăra peste el, sau îl vor doborî.

Şi apoi se vor rostogoli direct peste noi.

• • •

Un baraj de mortiere, chiar dacă cam la întâmplare, nu era, de asemenea, un lucru mişto în care să fii implicat – şi mai ales să fii prins alergând în mijlocul unuia, în spaţiu deschis. Dar trebuia să fac personal turul apărării şi să văd cu ochii mei situaţia tactică. Oricum, nenorocitul de *Uron* nu-mi lăsase prea multe opţiuni.

— Aruncaţi *jucăriile*! îi strigasem în faţă, peste bubuitul exploziilor şi zgomotul şrapnelelor pe pereţii exteriori ai TOC-ului. Ambarcă-i pe toţi în *Valor*, lasă-ne pe *Kennedy* şi apoi du-te naibii acasă. Mergem cu toţii acasă!

— Asta nu se va întâmpla, *tovarişci*.

Ştiam că ceea ce ceream nu era înţelegerea pe care o făcusem – şi anume că noi îi dădeam armele, iar el ne lăsa să plecăm. Dar nici măcar nu mai era vorba de înţelegere. Era vorba de supravieţuire. Pentru mine, asta însemna oamenii mei. Dar nu eram singurul jucător la această masă şi cu siguranţă nu eram cel care împărţea cărţile. Şi era vorba de supravieţuire şi pentru *Uron* – ceea ce pentru el însemna camarazii săi de pe fregată. Şi nu numai că nu credea că americanii îl vor lăsa să plece dacă zburăm acolo, darămite să eliberăm nepreţuitul elicopter şi pilotul. De asemenea, nici nu credea că *Admiral Gorshkov* ar fi lăsat să continue să navigheze, odată ce ar fi ştiut că se află acolo.

Am arătat cu mâna la radioul său de satelit.

— Măcar sună la CIC şi află dacă avem spaţiul aerian liber!

A clătinat din nou din cap. Eram din nou în *blackout* total de comunicaţii, pentru că *Uron* ştia că, chiar dacă *JFK* nu putea decripta comunicaţiile ruşilor, cu siguranţă ar fi putut să le trianguleze sursa –

aflând atât poziţia noastră, cât şi a lui *Gorshkov*. Am pus mâna pe radio. Nimic nu mă oprea să i-l iau pur şi simplu – şi să le transmit prin radio celor de la *Kennedy* să vină naibii să ne extragă. M-am uitat în ochii lui, întrebându-mă de ce nu părea îngrijorat.

— Cheia de criptare americană, am cerut în cele din urmă.

A deschis gura şi a scos limba, care era pătată de cerneală. Ticălosul paranoic o mâncase. Şi-a pus degetul pe tâmplă.

— Nu-ţi face griji, *tovarişci*. M-ai întâi am memorat-o.

Nenorocitul!

Acum nu aveam de ales decât să apăr afurisitul de Alamo.

• • •

— Ticăloşii! i-am strigat caporalului Avarone, amândoi aruncându-ne în noroi în timp ce un alt mortier uriaş de 120 mm şuiera şi exploda, suficient de aproape încât să simt căldura pe pielea noastră. Înainte ca pământul umed să înceteze să ne mai plouă pe spate, ne-am ridicat amândoi şi am început din nou să ne alergăm curu', amândoi atât de acoperiţi de noroi încât arătam ca Joe Zdrenţărosul, negustorul de cârpe.

După alte câteva secunde de alergare chinuită prin noroi şi prin barajul de mortiere, am văzut în sfârşit turnul de gardă nordic care se profila din ceaţa ploii şi din fumul exploziilor proiectilelor – dar l-am apucat pe Avarone şi i-am strigat la ureche.

— Întoarce-te la *Valor*! Scoateţi *Raven*ul ăla!

— Dar *Uron* a spus că nu e...

S-a întrerupt.

— Bine, la naiba cu *Uron*.

— Exact!

Nu numai că *acum* voiam să fim văzuţi de blestematul de *JFK*. Dar, mai important, problema de a rămâne în viaţă în următoarele zece minute avea prioritate – înainte de orice. Avarone a sprintat spre

stânga în timp ce eu mi-am înfipt ghetele în noroiul alunecos şi am continuat să înaintez drept spre turn, prin ploaia care mă biciuia, spălând măcar o parte din mizeria de pe mine.

În cele din urmă, l-am găsit pe Chandler comandând de pe podea, pe burtă, în spatele masivelor bariere Hesco care protejau structura pe toate părţile, până sus. De asemenea, am văzut pentru prima dată una dintre acele arme-santinelă – era un minitun M134, montat pe un cadru metalic glisant motorizat, împreună cu un mic suport electronic şi două camere de luat vederi. Mie mi s-a părut că tot aparatul a ieşit pur şi simplu printr-un panou de oţel glisant în faţă, construit între două Hesco.

M-am întors cu privirea spre Chandler, care nu se abătuse de la misiunea sa curentă de a nu *lăsa* podeaua să se ducă nicăieri.

— Hei! Azi ai de gând să tragi cu arma?

El a strâns din dinţi, nefiind încântat de faptul că a fost nominalizat.

— Da, am cam fost *presaţi*. Poate nu ai observat.

Între explozii, şi peste darabana ploii biciuitoare, auzeam gloanţe care se loveau în toată partea exterioară a turnului Hesco, panoul acela de oţel din faţa tunului din turelă, chiar şi suporturile de lemn, de parcă inamicul încerca să tragă în întreaga structură de sub noi. Recunosc, datorită mortierelor şi a focului de armament uşor, ar fi fost cam mortal chiar să stai în picioare în acest moment. Eram presaţi, cu adevărat.

Am fost forţaţi să ne adăpostim, ghemuiţi în poziţie fetală.

Deci, erau două probleme uriaşe atunci când eşti presat în halul acesta. Unu, nu poţi trage, aşa că inamicul este liber să manevreze în voie. În final, în acest scenariu, ei se apropie de poziţia ta, vin peste adăpostul tău şi te împuşcă direct. Cealaltă problemă era că nu poţi vedea, aşa că nu ai nici o idee despre ce naiba se întâmplă. De aceea i-

am spus lui Avarone să scoată mini UAV-ul *Raven*.[70] Dar n-am putut aştepta. Trebuia să risc să fiu împuşcat în faţă, dar să arunc o privire în afară. Şi primul lucru pe care l-am văzut nu a fost inamicul.

Erau *morţii*.

Cred că erau vreo două duzini de paştuni zombificaţi, în diferite stări de descompunere, care se întindeau spre mine cu degete apucătoare. Orbite oculare goale sau ochi albicioşi se holbau cu răutate, fălci pe jumătate lipsă scrâşneau, pielea cenuşie acoperită de răni atârna tremurând pe scalpuri şi membre – şi fiecare dintre ei gemea într-o frenezie care îi atrăgea pe toţi ceilalţi zombi din zonă. Chiar dacă n-aş fi ştiut deja acest lucru, puteam să-l văd. Alte zeci dintre ei se împleticeau chiar atunci coborând pantele prin ploaie şi prin foc, fără să ţină seama de nimic. În cele din urmă, mi-am retras capul, în mod miraculos rămas intact, înapoi la adăpost.

Când m-am întors, am putut vedea întreaga FOB explodând în spatele meu.

• • •

Căpitanul Darby.

La el m-am trezit gândindu-mă.

În exact acel moment, ştiam că ar fi trebuit să formulez un plan, ceva care să ne scoată naibii de acolo, poate chiar întregi. Dar nu făceam asta. În schimb, mă gândeam la modul în care căpitanul îşi dăduse viaţa pentru a ne scoate pe noi ceilalţi din iad – în prima zi a sfârşitului lumii. Tinerii ofiţeri deştepţi îşi ascultau întotdeauna subofiţerii, iar Darby mă ascultase pe mine şi îmi permisese să îl modelez pentru a deveni un bun lider. Dar fusese, de asemenea, suficient de inteligent ca să ştie că nu trebuie să mă asculte

[70] AeroVironment RQ-11 *Raven* – mic avion telecomdat folosit de USArmy pentru recunoaşteri aeriene în câmpul tactic.

întotdeauna. Pentru că treaba mea a fost să am grijă de oameni. Iar a lui era să termine misiunile.

Iar aceste obiective nu erau întotdeauna compatibile.

De la moartea căpitanului, a trebuit să îndeplinesc eu însumi ambele roluri – în acelaşi timp mamă şi tată pentru pluton, mângâietor şi Titi-Duru. Şi nu-mi plăcea deloc. Faptul că nu credeam în misiuni, că nu aveam de ce să aştept cu nerăbdare sau măcar să mă agăţ de ele, toate astea făceau să fie de o sută de ori mai rău. Iar faptul că trebuia să-i văd pe tinerii curajoşi de care eram responsabil cum se prăbuşesc unul câte unul... asta era poate mai mult decât puteam suporta.

Dar acum se părea că ajungem la capătul acestui drum lung, fără speranţă, de rahat, post-apocaliptic. Poate că era mai bine aşa. Dar atunci, tocmai când am luat mental prosopul şi îmi trăgeam braţul înapoi pentru a-l arunca în ring... chiar atunci, am privit în sus şi am văzut o singură siluetă care alerga spre mine, chiar în mijlocul ploii torenţial-biblice, a focului infernal exploziv generat de oameni şi a gheizerelor de pământ impunătoare de sub şi din spatele nostru.

Specialist Smith.

• • •

— *Top! Sergeant* Villegas vrea să ştie dacă ar trebui să-şi schimbe poziţia!

Villegas era liderul celei de-a doua grupe. Cei mai mulţi dintre băieţii săi încă mai ocupau poziţii la gardul din sud, care nu era de fapt atacat în acest moment. În mod uimitor, Smith reuşise să ajungă până la poziţia noastră, în viaţă, pentru a transmite acest mesaj, lucru pe care nu credeam că-l va reuşi – arăta ca un erou al lui Michael

Bay[71] alergând cu încetinitorul printre explozii de mărimea unei clădiri. Dar, în timp ce revedeam mental acea imagine, mi-am dat seama brusc: întreaga FOB nu exploda de fapt. Mortierele loveau de fapt doar în zonele deschise, între clădiri. I-am semnalat acest lucru lui Chandler.

— Nu zău, spuse. Vor să recucerească gaura asta de rahat, nu să o distrugă! Unde naiba să se ducă în altă parte?

Am început să gândesc cu voce tare:

— Nu încearcă doar să ne elimine cu mortierele – încearcă să aducă morţii asupra noastră. Cu zgomotul.

Chandler mi-a aruncat cea mai bună privire a lui de afurisit sarcastic.

— Crezi? Bineînţeles că asta e ceea ce fac. Ştiu că, în cele din urmă, va trebui să ne punem pielea la bătaie pentru a confrunta *morţii*, pentru a-i împiedica să se îngrămădească peste ziduri. Şi apoi ne pot face franjuri.

Avea dreptate. Ştiam că are. Totuşi, trebuia să fiu sigur.

Corporal Avarone a ales acea clipă pentru a năvăli în turnul de pază, acum destul de aglomerat, dar fără *Raven*ul pe care îl însărcinasem să-l aducă. Un mic mini-UAV lansat de mână, cu o anvergură a aripilor de un metru şi jumătate, excelent pentru ISR la nivel de pluton, era mai degrabă o jucărie decât un avion de război – dar nu era chiar atât de mic. L-aş fi văzut.

— Nu am putut să pornesc nenorocitul de motor! a strigat Avarone, rostogolindu-se pe spate. Dar drăciile astea par să fie încărcate!

Mi-a înmânat o husă rigidă, cam de mărimea unui laptop – şi când am deschis-o, înăuntru am găsit 24 de micro-UAV-uri tip ornithopter, micuţe, înfipte într-o inserţie de spumă elastică, ca nişte

[71] Michael Benjamin Bay – regizor şi producător american al unor filme de acţiune împănate cu efecte speciale: *Armageddon, Pearl Harbor, Transformers.*

bijuterii, împreună cu o pereche de ochelari AR (realitate augmentată).

La naiba, m-am gândit. *Şi astea pot face treaba.*

Ultima dată când am auzit, era doar un alt proiect SF al DARPA[72]. Mi-am pus ochelarii, am apăsat butonul de pornire – şi, în timp ce totul în interiorul carcasei se aprindea, am aruncat conţinutul pe fereastră. Cele două duzini de mici zburătoare cibernetice s-au împrăştiat în furtună, dar apoi şi-au luat zborul – autoorganizându-se într-un nor în expansiune, care a zburat deasupra spaţiului de luptă. M-am aşezat cu spatele la perete şi am privit cu ochii în ecranele AR din interiorul ochelarilor.

Nimic. Nu puteam vedea nimic altceva decât pe ceilalţi din turn.

Apoi, m-am pocnit mental pentru că sunt un retardat şi m-am învârtit la 180 de grade, cu faţa spre peretele frontal Hesco – şi acolo erau: fantomele CG[73] a zeci de luptători talibani, care se adăposteau şi trăgeau din spatele unui adăpost. Doar că acoperirea lor nu mai era o ascunsă – cel puţin nu faţă de mine.

Roiul de ornitocamere autonome care zburau deasupra şi în jurul poziţiilor lor transmitea acum două duzini de fluxuri video în direct către staţia de bază... care le-a asamblat pe toate într-o hartă spaţială AR 3D a poziţiilor inamice – şi, în cele din urmă, a suprapus totul chiar în faţa ochilor mei. Practic, priveam direct prin Hesco, peste şi în spatele stâncilor, urmărind fiecare mişcare a inamicului. Mai mulţi trăgători îmbrăcaţi în robe continuau să pâlpâie intrând în scenă din neant, ceea ce îmi spunea că insectele încă se deplasau spre exterior şi scanau mai mult teren – dar văzusem destul.

Aşa cum a prezis Chandler, nemernicii ăştia nu mai înaintau. Stăteau în spate, trăgând din siguranţă şi aşteptând, lăsându-i pe *morţi* să facă treaba murdară în locul lor.

---

[72] Defense Advanced Research Projects Agency (DARPA) – agenţie a Departamentului Apărării al SUA; se ocupă cu cercetarea şi dezvoltarea noilor tehnologii pentru uz militar.

[73] CG - (Computer Graphics) – grafică computerizată.

— Da, am spus, dându-i ochelarii lui Chandler. Cu siguranţă aşteaptă ca *morţii* să ne atragă afară.

Şi-a pus ochelarii, şi-a rotit capul dintr-o parte în alta, asimilând totul... şi apoi a executat o aruncare de grenadă fără să privească pe fereastră, mai mult ca sigur perfect ţintită – apoi a ridicat mâna cu degetul mijlociu ridicat, riscând să-i fie retezat de un glonte. Dar, probabil că ar fi meritat.

Am strigat din nou la el.

— Bine, deci să ne atragă afară pentru ca noi să ne luptăm cu *morţii* şi apoi ei să ne împuşte-n cur... ar fi eficient – dar ceva temporar! Ce naiba vor face cu o bază care este centrul unei singularităţi de zombi? Ar sfârşi prin a avea aceeaşi problemă blestemată în care ne-au băgat pe noi.

— Mă depăşeşte, a spus Chandler. Eu sunt doar un subordonat.

Şi acest lucru prezenta un oarecare mister. Dacă inamicul avea de gând să organizeze un festival gratuit cu zombi, chiar la zidurile avanpostului, asta presupunea într-un fel că aveau o modalitate de a-i distruge pe toţi mai târziu, ca să se poată muta înapoi.

Şi atunci... atunci... m-am uitat în sus – la *elefantul* din turnul de pază. Era arma aia mare, santinelă, cu şi mai marele ei container cu muniţie, în care bănuiesc că se afla o singură bandă cu 5.000 de cartuşe. Asta era o grămadă de rahat, mai ales când era folosit asupra unor trupuri deja pe jumătate putrezite. În plus, erau cinci din astea.

Şi deodată am simţit un val de speranţă...

...care a durat cam două secunde, până când mi-am amintit de dispozitivul de control manual al tunurilor-santinelă din TOC – şi de statutul său actual de operă de artă conceptuală din plastic topit. Ceea ce însemna că, neavând cum să acţionăm tunurile, eram *terminaţi* oricum.

— *Top!* a strigat Smith. Care este planul? Ce avem de făcut?

Am răsuflat adânc şi m-am uitat în jos, spre cealaltă parte, la tânărul cu ochi strălucitori, hotărât şi cu speranţă fermă, ghemuit în

ochiul acestui uragan nebunesc şi letal. Ochii mei s-au fixat în ai lui. Iar în spatele chipului său, încă îl puteam vedea cumva pe cel al lui Cusas – strălucind de afecţiune, chiar şi în pragul morţii, şi spunându-mi că totul era în regulă. Şi după aceea, dintr-un motiv oarecare, nu m-am putut gândi decât la un singur lucru.

Că, în condiţiile în care Smith era încă în viaţă şi era prins aici, cu noi, în acest oribil spectacol de căcat... de fapt, era ceva mai mult în joc. Miza era mai mare... ca şi riscul. Ceva infinit de valoros. Desigur, vieţile fiecăruia dintre oamenii mei erau la fel de preţioase şi la fel de nepreţuite.

Şi ştiam că disperarea şi deznădejdea mea – care, la un anumit nivel, mă făcuseră să renunţ la echipă, resemnându-mă mintal cu dispariţia tuturor – erau de neiertat. De neiertat, de fapt. Dar, cu Smith, dintr-un motiv oarecare, nu am putut să o fac. A fost un fel de blocaj mental. Chiar şi atunci când nimic altceva nu mai părea să conteze... chiar şi atunci când renunţasem la mine însumi, şi poate chiar renunţasem la *Bravo*-2...

...tot nu puteam să renunţ la el.

Şi apoi toate exploziile, gemetele şi plesniturile făcute de impactul gloanţelor au dispărut într-un fel de linişte înăbuşită şi paşnică. Şi, în acea linişte, ceea ce am văzut în ochii minţii mele a fost... acel dosar cu documentaţie, ascuns lângă terminalul tunului-santinelă din TOC.

— Smith, am spus. Vii cu mine.

• • •

Să alergi înapoi în sens invers printr-un intens baraj de mortiere, cataclismic, unul prin care abia ai trecut şi căruia i-ai supravieţuit cumva, părea o formă specială de nebunie. Dar exact asta am făcut, Smith şi cu mine cu armele în cumpănire şi ferindu-ne capetele, sprintând ca nişte campioni olimpici înapoi spre TOC.

Dar cu o oprire mai întâi – HLZ, la *Valor*.

Chiar şi în vârtejul de căcaturi care săreau în aer în stânga şi în dreapta, aeronava părea intactă – câteva urme de şrapnel, dar structura era intactă. O *pasăre* bătrână şi rezistentă. Am deschis trapa laterală şi l-am tras pe Smith înăuntru cu mine. Aeronava oferea un pic de acoperire faţă de furtuna de metal şi moarte de afară. Dar nu de asta am vrut să intrăm acolo.

— Dă-ţi jos rucsacul, muniţia şi vesta, i-am ordonat.

Apoi am deschis containerul *Tuff Box* cu costume de asalt din kevlar lichid şi am scos unul care părea de mărimea lui.

— Bagă-ţi curul în ăsta.

— CE?... De ce?

— Pentru că aşa vrea muşchiu' meu.

Am respirat adânc, şi m-am înmuiat puţin. Puteam să ne auzim aici chiar şi fără să strigăm. Mi-am pus mâna pe umărul lui şi am spus:

— Pentru că nu vrem să te pierdem. Nu acum. Nu după toate cele întâmplate.

Încă nu prea înţelegea, dar, antrenat să execute ordinele, Smith s-a echipat. În timp ce îşi punea peste echipamentul de luptă costumul de 100.000 de dolari, se uita în ochii mei din cealaltă parte a cabinei întunecate. Şi mi-am dat seama că, dacă îmi vedeam propria expresie reflectată către mine însumi, nu era de bine.

— Hei, *Top*, a spus cu o voce de asemenea mai blândă. Eşti bine?

Am expirat, parcă prima dată după mult timp.

— Sunt foarte bine. Cu toţii vom fi bine. Haide.

Am reuşit să ajungem vii în TOC, ocolind prin spatele acestuia pentru a alimenta manual generatorul diesel-electric. Apoi am năvălit pe uşa din faţă, miraculos că eram încă în picioare şi negăuriţi.

Şi chiar la timp pentru următorul miracol.

• • •

Uron, ca întotdeauna, părea nedumerit. Văzându-mă cum pornesc terminalul de santinelă, a întrebat:

— Sunt garduri, nu-i aşa?

— Pentru *morţi*? Da, am răspuns, ignorându-l în timp ce lucram. Dar talibanii sunt încă sus, pe creste.

— Tunurile-santinelă îi pot doborî la distanţa asta?

— Nu trag în ei, i-am precizat, mutând mouse-ul spre cele cinci butoane mari 'GO HOT' din mijlocul ecranului.

— Păi... atunci pe cine ataci?

Am făcut *click* pe toate cele cinci butoane, unul după altul.

— Pe *morţi*.

Peste tot în jurul nostru se auzi vuietul ascuţit al minitunurilor – 30.000 de proiectile de calibrul 7,62mm/minut, sau 500/secundă, care împroşcau exteriorul bazei din toate cele cinci turnuri de pază.

— Cine naiba le controlează pe astea? a întrebat *Uron* nedumerit.

— Nimeni.

Am deschis dosarul cu documentaţie până la ultima pagină şi la desenele zombilor din zonă, cu poziţiile lor contorsionate de virus.

— Afurisiţii de talibani au reprogramat AI-ul. Să recunoască şi să ţintească *morţii*.

Expresia lui Uron a trecut de la confuzie la neîncredere – dar apoi s-a topit într-o acceptare îngrozită. Nu am aflat niciodată dacă vorbea sau citea arabă, dar aş fi pariat până şi coaiele că pe pagina la care se uita fix apăreau undeva cuvintele "analiza mersului". *Morţii* se mişcau, cu siguranţă, diferit de noi toţi. Iar eu învăţasem de mult timp să nu-mi subestimez duşmanul. Chiar şi după sfârşitul lumii...

Au continuat să înveţe şi să se adapteze.

• • •

Până să mă întorc la turnul de pază dinspre nord, minitunul acestuia se descărcase şi le auzeam şi pe celelalte patru învârtindu-se în gol. Toate cele 25.000 de cartuşe fuseseră trase prin cele treizeci de ţevi jumelate ale tunurilor, care acum fumegau şi străluceau în roşu, totul în mai puţin de un minut.

Chiar şi alergarea mea înapoi spre turn fusese mai 'plăcută' de data aceasta, deoarece inamicul îşi întrerupse în sfârşit barajul de mortiere. Poate din respect pentru ticăloşia noastră epică; poate că rămăseseră fără proiectile de mortier; sau poate că pur şi simplu îşi dăduseră seama că fuseseră depăşiţi în manevră – încercarea lor de a aduce morţii asupra noastră fusese făcută şah-mat, cu ajutorul propriului lor software hackuit. Şi cu echipamentul nostru american.

Când am urcat în interiorul turnului, am privit afară şi am supravegheat câmpul... zona de dincolo de ziduri arăta ca o groapă de gunoi cu resturi de carne. De parcă un abator ar fi încetat brusc să mai funcţioneze, iar 'marfa' i s-a topit. Ca şi cum am fi deschis un portal către un nivel al Iadului atât de profan şi obscen încât nici măcar Dante nu şi l-ar fi imaginat. Sute de cadavre moarte de două ori zăceau în grămezi, răsucite în poziţii ciudate, sfârtecate în bucăţi, din care se scurgeau galoane de mâzgă neagră şi vâscoasă pe pământul bătut de ploaie. Unele nu fuseseră distruse de gloanţe în cap, ci doar fuseseră făcute bucăţi prea rău pentru a se mai putea mişca.

Sute dintre ei zăceau în grămezi – dar nu toţi. Câţiva supravieţuiseră. Şi, chiar atunci, veneau şi mai mulţi, poticnindu-se pe pantele colinelor. Şi asta nu era nici măcar cea mai mare problemă a noastră. Pentru că se întorseseră şi cei vii.

Şi erau *supăraţi*.

• • •

Mai întâi au reînceput să ne percuteze turnurile de pază cu focuri de arme de calibru mic. Dar era clar că o făceau doar la mişto, pentru că au continuat atacul cu salve masive de rachete, precum şi cu bombardamentul cu mortiere – dar de data asta cu proiectile cu fosfor alb. Poate că iniţial nu voiseră să dărâme castelul de nisip. Dar noi le forţasem mâna.

Şi de data aceasta, al treilea val de căcaturi venea tare.

— Dom'le, făcu Chandler. Ştiam eu. Rahatul vine întotdeauna în serii de trei.

— Credeam că *rahatul se rostogoleşte la vale*, am spus eu.

În loc să răspundă, el doar a gesticulat vag spre terenul vertical care se înălţa în toate părţile noastre, cu înţelesul său clar. Ne aflam chiar pe fundul unui nenorocit de *castron*, iar *rahatul* se rostogolea în jos spre noi din toate direcţiile posibile.

Acesta s-a dovedit a fi ultimul lucru pe care Chandler mi l-a spus vreodată.

Următoarea serie de rachete a percutat în partea din faţă a turnului nostru, ucigându-l instantaneu pe *Staff Sergeant* Chandler. A fost o chestie de noroc şi de cine/unde stătea. Cea mai mare parte a *Hes*cosului din faţă a fost spulberat în întregime, iar toţi cei aflaţi înăuntru au fost aruncaţi în aer prin spate turnului şi au căzut pe terenul noroios de dedesubt. Chandler a ajuns să fie întins peste mine. I-am verificat pulsul şi respiraţia, doar pentru a confirma ceea ce ştiam deja. Era mort. Jumătate din cavitatea toracică îi dispăruse. L-am rostogolit de pe mine, mi-am căutat arma – apoi l-am găsit pe Avarone, întins sub o grămadă de saci cu nisip pârliţi şi fumegând.

— Haide. Trebuie să ne retragem.

El a dat din cap şi s-a uitat în jur. Amândoi puteam vedea focul necruţător care devora turnurilor de pază aflate de o parte şi de alta a noastră – precum şi pe băieţii noştri care săreau din ele cât mai puteau. Slavă Domnului că se descurcau mai bine decât o făcusem noi. Am strigat şi am făcut semn cu mâna, îndemnându-i pe toţi să se

îndrepte spre TOC, printre exploziile ce zguduiau pământul. În timp ce alergam prin această nouă furtună infernală, mi-am dat seama că acum proiectilele de mortier erau *Willy Pete*[74] – şi că de data aceasta vizau clădirile. Structurile erau întărite. Dar nu rezistente la foc.

Şi zeci dintre ele ardeau acum.

• • •

Pe când sprintam în zona deschisă a HLZ, am fost surprins să văd că *Valor* era încă intact. Probabil că şi acest lucru se datora doar norocului, dar cine ştie – poate că talibanii învăţaseră cum să piloteze blestemăţia aia şi aveau grijă să nu o avarieze. Nimic nu mai era şocant.

Dar *pasărea* era acum ultima noastră speranţă.

Am parcurs ultima sută de metri printre şrapnele, foc şi moarte, pentru a descoperi că, la fel de miraculos, nici TOC nu era în flăcări. Nu încă. *Uron* şi pilotul său se aflau amândoi înăuntru, împreună cu cea mai mare parte a celei de-a doua grupe, care nu avuseseră nevoie să li se spună să se retragă şi să întărească Alamo.

Întotdeauna puteai simţi când cedează o apărare.

— Hei, am strigat, uitându-mă în jurul meu la *ranger*ii zgribuliţi, picurând, acoperiţi de noroi şi de funingine. Unde naiba e Smith?

Villegas a răspuns:

— I-am trimis pe el şi pe Krieg să verifice perimetrul.

— La naiba.

M-am întors şi m-am îndreptat înapoi pe uşa pe care tocmai intrasem. Când am încercat să o trag ca să o închid în urma mea, l-am găsit pe caporalul Avarone blocând-o, pentru că mă urma afară. Era încă pârlit şi sângera de la exploziile rachetelor. Dar expresia lui îmi

---

[74] "Willie Pete" – grenadă incendiară M34 cu fosfor alb. Poate fi lansată din lansatorul M2 montat pe carabina de asalt.

spunea că dacă voiam să-l opresc, trebuia să mă lupt cu el. Ajungând în spatele clădirii în câteva secunde, i-am găsit rapid pe Smith şi pe Krieg.

Amândoi zăceau cu faţa în jos în noroi.

Diferenţa era că Smith încă respira. Costumul de Kevlar primise cea mai mare parte a exploziei de mortier care îl omorâse pe Krieg. Avarone şi cu mine l-am ridicat pe Smith, cu braţele în jurul umerilor noştri, şi am început să ne întoarcem clătinându-ne. Pe drum, am văzut primii luptători talibani în interiorul sârmei – doi tipi care se strecurau printr-un interval între clădirile de la nord. Am ripostat trăgând în acelaşi timp, eu cu o singură mână. Unul dintre ei a reuşit să-mi plaseze un glonţ în vesta antiglonţ. Pe celălalt l-am *marcat* undeva, văzându-l cum se clatină, dar apoi am rupt contactul vizual. Şi când am deschis uşa de la TOC...

Încetase să mai fie una dintre ultimele clădiri care încă nu ardeau.

• • •

L-am găsit pe *Uron* şi m-am înfipt în faţa lui. Nici măcar nu a trebuit să o spun.

— Da, spuse. Bine. Trebuie să plecăm.

Era atât neînfricat cât şi paranoic, dar nu era deloc prost. Evident, nu puteam să stăm aici şi să trăim. Dar, ca de obicei, demonul era în detalii.

— Zvârlim dracului toată marfa şi ne urcăm noi în pasăre, am spus.

A dat din cap cu aprobare obosită.

— Şi apoi zburăm direct la *JFK*.

Dar nu a fost de acord.

— Asta nu se va întâmpla, *tovarisci*. Chiar dacă oamenii tăi nu mă vor ucide pe loc, nu vor elibera niciodată avionul şi pilotul. Iar oamenii mei de pe *Gorshka* au nevoie de ei.

Mi-am încleştat maxilarul, apoi m-am uitat prin cameră. Supravieţuitorii de pe *Bravo*-2 încă îi depăşeau numeric pe toţi cei doi ruşi. Am întrebat:

— De ce să nu punem un pistol la capul pilotului şi să nu deturnăm nenorocitul de avion?

Uron a dat din cap cu tristeţe.

— În primul rând, pentru că te-ar lăsa să-l împuşti înainte de a nesocoti un ordin de-al meu. Dar mai ales pentru că încă mai ţin patru dintre oamenii tăi pe fregată.

Expresia lui a devenit amuzată în timp ce a început să recite: "*Niciodată nu-mi voi dezamăgi camarazii... Nu voi lăsa niciodată un camarad să cadă în mâinile inamicului*."

Era din nenorocitul de Cod al *Ranger*ilor. Nu l-am întrebat de unde îl ştia. Nu aveai nevoie de operaţiuni cibernetice pentru asta, doar de Wikipedia. Iar el era un războinic mai mult decât viclean, şi-şi cunoştea întotdeauna inamicul.

— Nu ţi-ai lăsa niciodată oamenii în urmă. Iar eu nu-i voi lăsa pe ai mei. Dar ţi-am dat cuvântul meu: odată ce ne întoarcem la fregată, te voi elibera pe tine şi pe *Ranger*ii tăi – vă voi pune pe toţi într-o barcă de salvare, iar portavionul tău vă poate recupera.

Pur şi simplu nu mai era timp de discuţii. M-am întors spre cameră şi am strigat.

— *Bravo*-2! Atenţie la mine!

• • •

Lupta la întoarcerea la HLZ a fost mai dură decât se aştepta oricine.

Acum erau zeci de *Charlie* – pardon, *Tali* – dincoace de gardul bazei, plus şi mai mulţi *morţi* care se poticneau în noroi, încercând să ne muşte feţele. Nu ştiu cum au intrat. Poate că gardul perimetral a fost rupt de rachete, sau pur şi simplu a fost prăvălit de zecile de cadavre ambulante îngrămădite asupra lui. Cu întârziere, mi-am amintit de cei doi bărbaţi care păziseră tunelul de evacuare – şi care acum nu mai erau cu noi.

În tot haosul invaziei, nu aveam nimic asemănător cu responsabilitatea. Ceea ce era inacceptabil. Dar dacă îmi permiteam să mă concentrez asupra acestui lucru, mi-ar fi sfâşiat inima, m-ar fi paralizat – şi m-ar fi împiedicat să-i salvez pe acei oameni pe care încă îi mai puteam salva. Pentru că asta era singura noastră şansă de a scoate pe cineva de aici în viaţă.

Şi era ceva cu bătaie foarte lungă.

Am reuşit să ajungem în partea de sud a HLZ, dar am fost opriţi şi blocaţi de un foc de arme susţinut – ne-am adăpostit şi am ripostat asupra talibanilor care înconjurau marginea de nord. Şi nu erau doar focuri de armă de calibru mic cu care ne loveau – unul, două, apoi trei RPG-uri au venit vuind şi arzând asupra liniilor noastre, detonând în gheizere spectaculoase de focuri infernale şi coloane de fum negru. Şi, trebuie să o spun, de exploziile RPG este mult mai greu să te adăposteşti decât de gloanţele de arme automate...

Pe de altă parte, nu există nimic în viaţă mai distractiv decât să dobori un trăgător RPG înainte ca acesta să poată lansa racheta – şi să-l vezi învârtindu-se, căzând şi lansând racheta care poate penetra un blindaj direct în rândul propriilor băieţi care se pregăteau să-i reîncarce tubul.

Ha ha ha, distracţie RPG, avortonilor. Cu confettii hajji.

Dar, destul de repede, toată lumea de pe ambele părţi ale luptei a fost nevoită să se repoziţioneze spre flancuri, pentru a înfrunta şi a doborî zombii care se apropiau împiedicându-se, cam de peste tot,

căutând un prânz gratuit. În plus la suprarealitatea întregii situaţii, câţiva dintre *morţi* erau în flăcări la propriu.

Am scuturat din cap şi am ignorat asta. Nu era nimic şocant.

În primul rând, am ignorat toate astea pentru că trebuia să ieşim din aceste poziţii şi să securizăm nenorocita de HLZ – şi trebuia să o facem cât timp *Valor* era încă zburabil. Cu strigăte şi semnale cu mâna, am organizat atacul. În timp ce o singură grupă de foc stabilea o linie de tragere, restul dintre noi, încă în picioare şi eficienţi în luptă, ne-am ridicat şi am ieşit ca un singur om, sprintând în stânga şi în dreapta şi trecând pe flancuri – sau, în cazul meu, atacând direct în mijlocul furtunii infernale din HLZ – toţi cu capul în jos şi trăgând foc automat în timp ce alergam. Trăgeam şi avansam, conducând asaltul, evitând avionul, făcând totul în acelaşi timp, fără să slăbesc sau să ratez focurile, lăsând agresivitatea să facă totul, reîncărcându-mi penultimul încărcător din mers, alergând şi trăgând.

Când totul s-a terminat, erau mult mai multe cadavre la sol. Inclusiv încă doi dintre *Ranger*ii mei.

Dar HLZ era a noastră.

Am securizat perimetrul nordic, în timp ce alţii îi încărcau pe răniţi în *Valor*, iar pilotul a renunţat la verificările pre-zbor şi doar a pus rotoarele în mişcare. Cu inamicul în interiorul perimetrului bazei, barajul lor de mortiere se oprise din nou – unul dintre puţinele lucruri pe care le aveam în favoarea noastră. Dar cea mai mare parte a taberei ardea acum cu furie, în ciuda ploii torenţiale, şi devenea dificil să respiri, cu atât mai puţin să vezi – atât atacatorii vii, cât şi cei *morţi* continuau să iasă din fumul gros şi din ceaţă, uneori la doar cinci metri distanţă.

Totul devenea foarte 'strâns', iar rahatul ăsta avea să fie la limită. Când cele două seturi de rotoare au început să bubuie deasupra capului, am trimis încă doi băieţi înapoi de pe linie să se ambarce. Am presupus că *pasărea* mai avea un minut sau două până la

decolare. Mi-am încărcat ultima magazie în carabină, ţinând poziţia practic de unul singur în acest moment.

Până când, dintr-o dată, nu mai eram.

Lângă mine şi în spatele meu, am auzit o rafală de gloanţe de 5,45 mm, care au fost trase cu mare viteză. Şi am recunoscut imediat semnătura de foc – de la un AK-12.

Uron.

• • •

— *Top!* Haide, omule, ce naiba!

Erau Avarone şi Smith, amândoi zbierând frenetic la mine din trapa deschisă a avionului, încercând să se facă auziţi peste tripla furtună de zgomot de rotoare, ploaie şi focuri de armă care se apropiau. M-am uitat o dată înapoi, apoi m-am uitat din nou în faţă. Oricât de mulţi ticăloşi aş fi pus jos la nord de noi, şi mai mulţi ar fi năvălit pentru a le lua locul. *Morţii* puteau veni de oriunde, dar eram destul de sigur că cei vii se infiltrau prin acel tunel de evacuare. Şi ştiam că cineva trebuia să se ducă acolo şi să-l închidă.

Dacă nu 'tratam' rana aia, urma să sângerăm.

Pe de altă parte, dacă îi ascultam pe tinerii mei *Ranger*i din ce în ce mai tulburaţi, care mă implorau de toţi sfinţii să mă urc în nenorocitul ăla de avion... dacă mă întorceam, abandonam apărarea şi săream pe *Valor* înainte ca acesta să decoleze... probabil că ar fi fost doborât din aer înainte de a ajunge deasupra acoperişurilor clădirilor. Era o *pasăre* bătrână şi dură, dar era şi un avion cu aripi rotative. Iar *Terry* talibanii nu păreau să rămână fără RPG-uri prea curând. De asemenea, din păcate, un *Valor Down*[75] era foarte posibil. Oricum, dacă îi lăsam să continue să treacă prin tunel, ca să nu mai vorbim de a ajunge la marginea HLZ de unde să tragă...

[75] Valor Down – aluzie la filmul *Blackhawk Down*.

...toţi băieţii mei ar fi fost morţi.

Am băgat pe ţeavă penultimul meu cartuş şi i-am strigat lui *Uron*:

— Du-te! Pleacă naibii de aici!

A dat din cap, s-a întors şi şi-a alergat fizicu' spre *pasărea* care vuia. M-am întors şi am început asaltul meu de un singur om – sperând că agresivitatea pură îi va dezorienta pe băieţii răi suficient de mult încât să-i împiedice să mă depăşească şi să ajungă în spatele meu – îndreptându-mă spre tunelul de evacuare, fără să mă uit înapoi.

Când am ajuns la prima intersecţie de clădiri, am fost lovit cu foc de flanc, care mi-a sfârtecat braţul stâng. M-am întors ca să ripostez, dar am primit mai multe gloanţe în vestă, şi am căzut în noroi. Vederea mi s-a înnegrit, dar m-am străduit să-mi revin din nou – înainte ca cei care mă împuşcaseră să se apropie şi să mă împuşte din nou, de data aceasta în meclă.

Dar, când am scuturat capul şi am clipit, am văzut că silueta care stătea deasupra mea nu trăgea în jos – ci trăgea cu două dintre acele pistoale automate *Brügger & Thomet*, câte unul în fiecare mână, omorându-i pe tipii care tocmai mă împuşcaseră. Cartuşele grase au plouat peste mine, arzându-mi pielea.

Apoi, silueta a tresărit din cauza gloanţelor care l-au lovit în spatele vestei – şi s-a învârtit rapid la 90^0, continuând să tragă cu ambele pistoale, doar că acum în direcţii opuse. Chiar şi în starea mea de rahat, trebuia să apreciez că asta era destul de tare. Când ambele arme s-au descărcat, iar el era încă în picioare, în cele din urmă a lăsat una să cadă atârnată de curea... s-a aplecat... şi mi-a oferit o mână de ajutor.

Uron. Din nou.

• • •

— Parcă ţi-am spus să pleci naibii de aici, am spus, ridicându-mă în picioare.

— Du-te dracului, a replicat cu un zâmbet răutăcios.

Touché.

Şi chiar nu mai era nimic de spus. *Uron* a reîncărcat ambele pistoale dintr-o pereche de porturi cu câte opt magazii de cartuşe, mi-a dat mi-a dat mie unul şi un port, apoi am reluat amândoi asaltul.

În câteva secunde, am ajuns până aproape de gardul nordic şi tunelul de evacuare. Evident, chiar şi atunci, alţi luptători talibani, cu ochi arzători, se căţărau din el. Noi doi am deschis focul, doborându-i înapoi în interiorul găurii. Alţii s-au trântit la pământ şi au tras de după trupurile celor ucişi, aşa că i-am *ars* şi pe ei, până când le-am trântit *uşa* în nas. În timp ce ne căutam adăpost, am văzut zăcând pe jos trupurile celor doi *ranger*i pe care îi poziţionasem aici. Muriseră la posturile lor.

Şi acum era rândul nostru.

M-am adăpostit în spatele unui container de transport maritim din oţel, în partea stângă a aleii, apoi m-am uitat şi l-am văzut pe *Uron* făcând acelaşi lucru în spatele unor saci de nisip îngrămădiţi pe partea dreaptă. Amândoi eram cu faţa la gard şi la tunel, fiind în acelaşi timp acoperiţi de cele două clădiri de pe laterale, care ne protejau de apropierile din stânga şi din dreapta de-a lungul părţii interioare a liniei gardului.

Am răsuflat adânc, mi-am reîncărcat pistolul automat lăsându-l să atârne de ham, apoi mi-am ridicat din nou M5-ul, aplecându-mă şi trăgând foc cu foc spre stânga şi spre dreapta, de-a lungul gardului. Principala ameninţare era tunelul, dar nu era singura, şi am doborât doi trăgători şi un *mort* care se mişca în spaţiu deschis. În spatele nostru, puteam auzi motoarele lui *Valor* cum se învârteau într-un crescendo urlător.

Trebuia să decoleze până acum, sau în curând...

Apoi am încasat un glonţ fierbinte în obrazul stâng şi m-am răsucit pe loc, uitându-mă în gura deschisă şi putrezită a unei femei *moarte* care se întindea spre gâtul meu. Nici măcar nu ştiam dacă tipii din spatele nostru trăgeau în ea sau în mine. Poate în amândoi. Nu mai conta. Am ridicat mâna stângă în timp ce cavitatea ei toracică a explodat din cauza mai multor gloanţe care i-au sfâşiat spatele, împroşcându-mă cu mizerii negre, organe putrezite şi un fel de sânge – gloanţele superpenetrante lovindu-mă şi pe mine în placa SAPI[76] frontală. M-au trântit în noroi. Gagica *moartă* a căzut peste mine; încă se zvârcolea şi mârâia. Mi-am scos cuţitul şi am înjunghiat-o în orbită, *liniştind*-o definitiv.

Rămas întins pe spate, am lăsat cuţitul şi mi-am ridicat cu o singură mână carabina de pe jos, şi am tras efectiv ultimele cartuşe din încărcător, doborându-i pe cei doi nemernici care atacau din *şasele* nostru. Apoi am desfăcut carabiniera de la cureaua armei descărcate, acum inutilă. Mi-am şters de pe chip o parte din scârba vâscoasă, urât mirositoare şi dezgustătoare. Eram acoperit de rahat şi ştiam că era letal de infecţios. Dar, din nou, nu prea mai conta acum.

N-aveam să mai zăbovesc prea mult timp pe lumea asta ca să mă văd transformat.

Cu toate astea, nu voiam să mor dând la boboci, aşa că am rostogolit de pe mine cadavrul greţos, şi de două ori mort, m-am ridicat în picioare şi m-am întors clătinându-mă spre baricadă – de data asta având grijă să arunc o privire în spatele meu la fiecare câteva secunde.

Acum, şi până la sfârşit, frontul avea să fie peste tot.

Iar sfârşitul se apropia cu adevărat. Ştiam că nici *Uron* şi nici eu nu ne făceam iluzii în privinţa ieşirii de acolo.

Când am ajuns la vechea mea poziţie, am ridicat *Brügger & Thomet*, ţinându-l ferm şi am băgat o jumătate de încărcător în gura

[76] Small Arms Protective Insert (SAPI) – placă ceramică antiglonţ montată în vesta de luptă.

tunelului de evacuare, care era suficient de larg ca să lase la vedere o ţeavă de AK. L-am omorât pe tipul din spatele ei, dar nu înainte ca acesta să-l *marcheze* pe *Uron*, un glonţ lovindu-l în antebraţ, altul încreţindu-i gâtul. A căzut în spatele sacilor de nisip şi s-a întors să se uite la mine, ţinându-se de gât.

— Cum arăt? m-a întrebat, zâmbind în continuare, dar acum cu dinţii însângeraţi.

— Omule, chiar nu vrei să ştii.

Amândoi am început să tragem din nou, învârtindu-ne pe loc, încercând să rămânem în picioare suficient de mult timp pentru ca măcar să păstram gaura asta astupată. Simţeam că de partea cealaltă erau o grămadă de talibani furioşi, sau zombi, probabil şi unii şi alţii, şi că toţi abia aşteptau să iasă. Sau, mai degrabă, să intre prin efracţie.

Haideţi, băi, adunătură de avortoni!

Am aruncat din nou o privire şi am văzut că rana de la gâtul lui *Uron* sângera puternic, de când îşi luase mâna de pe ea ca să tragă. Am luat trusa medicală din vesta mea şi am scos un bandaj pe care i l-am apăsat pe gât.

— Mulţumesc, spuse, dând din cap, cu bărbia coborând încet pe piept.

Pentru o secundă, mi-a fost teamă că nu-şi va mai reveni. Dar în cele din urmă a făcut-o. Se părea că ne aflam într-o mică acalmie în furtună – lupta poate fi capricioasă în acest fel – aşa că am rămas cu el pentru moment. Pentru încă puţin timp.

Sau poate că pur şi simplu nu voiam să mor singur.

— Hei, aşteaptă, i-am spus. Cine naiba o să-mi elibereze oamenii acum?

Nu am avut inima să adaug şi restul – că el nu va mai fi în viaţă ca să o facă. Dar, din nou, nici nu trebuia să o fac. Nu era un mare secret.

Şi-a atins radioul prin satelit.

— Am sunat-o pe Katia. I-am dat ordinul.

Am scuturat din cap, luptându-mă să respir.

— Chiar crezi că o va face?

Răspunsul lui a fost întrerupt de mai multe focuri de armă, din direcţii opuse. Eu am pivotat la stânga, el la dreapta şi amândoi ne-am golit încărcătoarele la foc automat. Apoi ne-am aruncat amândoi în spatele unui adăpost, am reîncărcat în mare viteză şi am tras din nou – şi amândoi am fost împuşcaţi din nou. Ne-am prăbuşit unul în celălalt, cu greutate, lăsându-ne încet în spatele sacilor de nisip. S-ar putea să fi fost singurele lucruri care ne ţineau unul pe celălalt în picioare.

Scuipând sânge, a spus Uron:

— Nu-ţi face griji, *tovarisci*. O va face.

Am râs.

— Vorbim despre aceeaşi Katia?

— *Da*. Dar cred că ar trebui să alegi să crezi că ea o va face.

Am mârâit.

— Vrei să spui să aleg să mor crezând asta. Hei – ştii că i-am tras-o, nu? Sau, mai degrabă, ea mie.

— Bineînţeles că ştiu. S-a săturat de mine.

Am clătinat din cap:

— N-o să ne jelească pe niciunul dintre noi, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu. E moartă pe dinăuntru.

Mai multe gloanţe au percutat în jur, şi amândoi ne-am luptat să găsim puterea de a ne ridica şi de a răspunde la foc. De îndată ce nu am fi fost în stare să facem asta, totul s-ar fi terminat. Dar se părea că mai aveam în noi încă puţin spirit de luptă. Amândoi ne-am târât la propriu pe sacii de nisip şi am deschis din nou focul, la rata de 2.160 de gloanţe pe minut, o cifră ameţitoare. Pe de altă parte, asta a însemnat, de asemenea, că ne-am golit încărcătoarele de 25 de cartuşe în aproximativ 1,7 secunde.

Când ne-am lăsat din nou jos pentru a reîncărca, sau poate doar din cauza epuizării, am spus:

— Voi încerca.

— Ce să încerci?

— Să cred.

Apoi am râs.

— Ce este amuzant? Că vrei să mori crezând?

— Nu. Nu asta.

De fapt, mă gândeam la ceea ce spusese *Staff Sergeant* Chandler – despre faptul că rahatul vine întotdeauna în trei. Evident că avea dreptate în privinţa rahatului şi a dealurilor. Poate că avea dreptate şi în privinţa asta. Au fost trei conflicte cu talibanii, inclusiv acesta din urmă. Au fost, de asemenea, trei furtuni – vremea, mortierele şi, în cele din urmă, potopul de *morţi*. Şi mi-am dat seama acum că au fost şi trei ultime lupte.

M-am gândit până la acel grenadier ISIS, care a dus o ultimă rezistenţă pentru a-şi salva fraţii jihadişti, în noaptea dinaintea sfârşitului lumii. A fost prima persoană în viaţă pe care am văzut-o cum a fost doborâtă de *morţi*, deşi nu ştiam ce vedeam la momentul respectiv.

Şi apoi a fost ultima rezistenţă epică şi eroică a căpitanului Darby, a doua zi, pentru a salva două treimi din oamenii săi – la prima şi ultima sa misiune cu Regimentul, dând cu mult peste nivelul său, fără să ezite o secundă să-şi sacrifice viaţa pentru oamenii săi.

Până acum, dacă ar fi trebuit să ghicesc, aş fi spus că a treia a fost acea ultimă rezistenţă pe care am găsit-o la baza aeriană din Oman, cu doar două nopţi în urmă. Dar acum ştiam – aceia nu conta. Fusese pierdută cu mult înainte de a ajunge noi acolo, aproape sigur în acelaşi timp în care restul omenirii a pierdut marea luptă împotriva *morţii*. Poate că toţi am fost pierduţi, încă de la început.

Şi acum ştiam că toate acele ultime lupte au fost prevestitoare – ale propriei mele morţi şi ale acestei ultime lupte. Astăzi, în sfârşit, era rândul meu.

Sfârşitul lungului coridor.

Şi atunci l-am auzit – *Valor*, care în sfârşit a decolat. Câteva secunde mai târziu, a bubuit direct deasupra poziţiei noastre, cu carenajul exterior scânteind şi ciuruit de gloanţe. Când mi-am ridicat gâtul, mi-am văzut băieţii înghesuindu-se pe trapele deschise, trăgând în jurul nostru. Trăgând atâtea gloanţe câte trăgeau ei, în atâtea direcţii, situaţia noastră tactică trebuie să fi fost monumental de gravă.

Dar *Bravo*-2 a continuat, asigurându-ne acoperire în mijlocul iadului, până când un RPG a trecut în cele din urmă la doi metri pe sub burta avionului – şi un altul i-a trecut pe lângă carlingă, făcând, fără îndoială, ca pilotului să îi treacă toată viaţa prin faţa ochilor. După asta, rotoarele jumelate s-au înclinat în cele din urmă înainte, pasărea a prins rapid viteză şi altitudine – şi a plecat, ea şi toţi cei de la bord dispărând în norii grei de furtună care învăluiau munţii impunători.

Ultimul chip pe care l-am văzut în trapa aceea a fost cel al lui *Specialist* Smith. Ochii aceia mari încă străluceau de îngrijorare. Şi umezi de lacrimi.

Uron m-a bătut pe umăr.

— Hei!

— Ce?

— Ştiu că încă mai crezi. În ceva. Ştiu că tu crezi.

Mi-am lăsat propria bărbie să se prăbuşească pe piept, doar pentru o secundă. Eram atât de obosit. Dar poate că *Uron* avea dreptate. Poate că el a văzut ceva în mine pe care eu nu-l puteam vedea şi nu-l puteam simţi. Sigur, eram cu toţii condamnaţi. Fie astăzi, fie în următoarea budă post-apocaliptică, fie peste cincizeci de ani. Întotdeauna am ştiut cum se termină toate astea. Totuşi, în faţa condamnării noastre inevitabile, a inevitabilităţii pierderii şi a dominaţiei eterne şi invincibile a *morţii*... poate că exista un singur lucru care putea da sens vieţii.

Iar noi îl făceam chiar acum.

Mi-am ridicat din nou capul, spre ecourile motoarelor lui *Valor*, care se estompau în ceaţă. Şi mi-am dat seama că încă îmi puteam imagina chipul heruvimic al lui Smith, privindu-mă de sus. Şi acum se ducea acasă. Şi era de ajuns. Totul era exact aşa cum trebuia să fie. Şi pentru prima dată de la sfârşitul lumii...

...am fost împăcat.

Urechile îmi ţiuiau, dar puteam auzi voci vorbind în paştu, aproape, chiar de cealaltă parte a baricadei noastre. Păreau relaxate – de parcă bătălia se terminase şi ei câştigaseră. Şi acum aveau controlul asupra locului. L-am atins pe *Uron* pe umăr, ceea ce l-a făcut să-şi ridice bărbia însângerată de pe piept şi să se uite la mine cu ochii injectaţi de sânge.

— Încă o dată? l-am întrebat. Să facem rău?

A încercat să râdă.

— Cred că răul este făcut, prietene. Dar, sigur. Mă bag.

În timp ce ne băgam ultimele magazii pline, ne-am ridicat armele cu degete tremurânde şi ne-am ajutat unul pe celălalt să ne săltăm în picioare.

Mi-am amintit pentru ultima oară ce spusese omul acela: că *curajul în război înseamnă pur şi simplu dragoste, pentru omul de o parte şi de alta a ta*. Şi m-am gândit cât de frumos era că cineva a avut dreptate măcar într-o singură privinţă.

La fel şi eu.

SFÂRŞIT